

НИК ХОРНБИ ДЖУЛИЕТ ГОЛА

Превод от английски: Вергил Немчев, 2012

chitanka.info

На Аманда с любов и благодарност

ГЛАВА 1

Бяха прелетели от Англия до Минеаполис, за да разгледат една тоалетна. Простата истина осени Ани, докато стояха вътре — с изключение на графитите по стените, част от които изтъкваха значимостта на тази тоалетна за музикалната история, тя бе мокра, тъмна, миризлива и напълно безинтересна. Американците са майстори в осребряването на културно наследство, но тук дори те бяха безпомощни.

— Ани, носиш ли фотоапарата? — каза Дънкан.

— Да. Какво точно мислиш да снимаш?

— Ами, нали се сещаш...

— Не.

— Ами... тоалетната.

— Какво по... Как се наричат тези неща?

— Писоари.

— Да те снимам ли пред някой от тях?

— Докато се правя, че пикая ли?

— Ако искаш.

И така, Дънкан застана пред средния от трите писоара, поставил убедително ръце пред себе си, и се усмихна през рамо към Ани.

— Снима ли ме?

— Не съм сигурна, че светкавицата работи.

— Направи още една. Глупаво ще е да дойдем чак дотук и да нямаме една сваятна снимка.

Този път Дънкан влезе в една от кабинките, като остави вратата отворена. Там светлината беше по-силна. Ани направи възможно най-хубавата снимка на мъж в тоалетна. Когато Дънкан се махна, тя забеляза, че тоалетната е запушена, също като има-няма половината тоалетни по рок клубовете, които беше виждала.

— Хайде — каза Ани. — Онзи и без това не искаше да ме пусне тук.

Това беше вярно. Барманът първоначално ги беше заподозрял, че си търсят място да се друсат или да се чукат. Впоследствие, твърде оскърбително, беше преценил, че не са способни на никое от двете.

Дънкан хвърли един последен поглед и поклати глава.

— Ако тоалетните можеха да говорят, а?

Ани беше доволна, че точно тази не можеше. Инак Дънкан щеше да си лафи с нея цяла нощ.

Повечето хора не са чували за музиката на Тъкър Кроу, камо ли за някои от по-мрачните моменти в кариерата му, затова вероятно си струва да припомним разказа за онова, което може би се е случило, а може би не, в тоалетната на „Питс клъб“. Кроу имал концерт в Минеаполис и се появил в „Питс“, за да види някаква местна банда на име „Наполиън солос“, за която бил чул добри неща. (Някои от по-сериозните изследователи на Кроу, между които и Дънкан, притежават единствения албум на тази местна банда — „Наполиън солос петт своите песни и свирят на своите китари“.) По средата на сета Тъкър отишъл до тоалетната. Никой не знае какво точно се е случило там, но когато излязъл, той се върнал право в хотела и се обадил на мениджъра да отмени остатъка от турнето. На следващата сутрин, както е известно, той вече бил история за музикалната сцена. Това се случило през юни 1986. Оттогава от него ни вест, ни кост — никакви нови записи, никакви участия, никакви интервюта. За човек, който тачи Тъкър Кроу толкова, колкото Дънкан и още две-три хиляди души по света, тоалетната държи отговорите на много въпроси. Но, както вярно беше забелязал Дънкан, тя не можеше да говори и затова вместо нея говорят феновете на Кроу. Според някои Кроу е видял там Бог или някое Негово въплъщение; според други след свръхдоза е изпаднал в състояние, близко до клинична смърт. Друга школа твърди, че той заварил там гаджето си да се чука с басиста, но според Ани тази версия беше фантазьорска. Нима е възможно гледката на жена, която се чука с музикант в тоалетната, да предизвика дващсет и две години мълчание? Може би. Може би Ани просто не знаеше какво е страст. Както и да е. Все едно. Важно е само, че нещо дълбоко и съдбовно се е случило в най-тясното помещение на тесния клуб.

Ани и Дънкан бяха по средата на поклонническо пътуване из местата, свързани с Тъкър Кроу. Бяха обиколили Ню Йорк в търсене на разни клубове и барове, белязани по някакъв начин от Кроу, макар че повечето от тези исторически забележителности се бяха превърнали в аутлети и ресторанти „Макдоналдс“. Вече бяха посетили родния му дом в Боузмън, Монтана, където развълнувано изслушаха разказа на възрастна съседка за това как Тъкър като малък миел буика на съпруга ѝ. Къщата на семейство Кроу беше малка и симпатична и понастоящем принадлежеше на управител на печатница, който въпреки изненадата си, че двамата са пропътували цялото разстояние от Англия само за да видят къщата му отвън, все пак не ги покани да влязат. От Монтана отлетяха за Мемфис, където посетиха адреса на старото „Америкън саунд студио“ (сградата на самото студио беше съборена през 90-те), където Тъкър, пиян и нещастен, беше записал „Джулиет“ — легендарния албум, посветен на раздялата, и най-любим на Ани. Остатъкът от маршрута предвиждаше спирка в Бъркли, Калифорния, където Джулиет — в истинския живот бивш модел и знаменитост на име Джули Бийти — продължаваше да живее до ден-днешен. Двамата щяха да стоят навън пред къщата ѝ така, както бяха стояли пред къщата на печатаря, докато Дънкан изчерпи всички аспекти на съзерцанието или Джули не се обади на полицията — участ, сполетяла двама-трима фенове, които Дънкан познаваше от форума.

Ани не съжаляваше за това пътуване. Беше ходила в Щатите два пъти, беше посетила Сан Франциско и Ню Йорк, но ѝ харесваше Дънкан да я води из места, които иначе никога не би видяла. Боузмън например се оказа красиво планинско градче, обградено от хребети с екзотични имена, които не бе чувала никога преди това: Биг белт, Тобако руут, Спениш пийкс. След като позяпаха малката безинтересна къщурка, двамата се върнаха в града и седнаха в някакво заведение за органично кафе, където посръбваха леден чай, а на хоризонта някой и друг Испански връх или може би Тютюнев корен заплашваше да пробие студеното синьо небе. Тя помнеше доста по-неприятни сутрини, и то на екскурзии, на които бе отишла с много по-голяма кошница. За нея това беше нещо като авантюристична и хаотична обиколка на Америка. Разбира се, повдигаше ѝ се от приказките за Тъкър, от музиката на Тъкър и от опитите да вникне в мотивите, скрити зад всеки негов творчески или житейски ход. Но от приказките

за Тъкър ѝ се повдигаше и вкъщи, така че предпочиташе да ѝ се повдига от него в Монтана или Тенеси, отколкото в Гулнес — крайбрежното английско градче, в което живееха с Дънкан.

Единственото място, което липсваше в маршрута, беше Тайрон, Пенсилвания, където се предполагаше, че живее Тъкър, макар, както във всяка религия, и тук да имаше еретици: двама-трима от Кроу-обществото поддържаха теорията — според Дънкан интересна, но абсурдна, — че от началото на деветдесетте Кроу живее в Нова Зеландия. Докато подготвяха пътуването, Тайрон изобщо не бе обсъждан като възможна дестинация и Ани подозираше каква е причината. Две години по-рано един от феновете бе ходил в Тайрон и се бе мотал наоколо, докато разбере къде се намира фермата на Тъкър Кроу; беше се върнал оттам със снимка на мъж с мърляви дрехи и очукана физиономия, насочил в него пушка. Ани беше виждала снимката многократно и я намираще жалка. Лицето на мъжа беше сгърчено от ярост и страх, сякаш всичко, за което бе работил и в което вярваше, можеше да бъде унищожено с едно щракване на „Канон Шуършот“. Дънкан не беше толкова загрижен за спокойствието на Кроу. Въпросният фено на име Нийл Ричи си бе спечелил сред правоверните славата на някакъв Запрудер^[1], предизвиквайки, както смяташе Ани, завистта на Дънкан. Истинското му безпокойство идваше от факта, че Тъкър Кроу бе нарекъл Нийл Ричи „шибан гъз“. Дънкан нямаше да понесе такова нещо.

След посещението на тоалетната в „Питс“ двамата последваха съвета на портиера и хапнаха в тайландския ресторант в „Ривърфронт“, само на няколко преки оттам. Минеаполис, оказа се, бил на Мисисипи — кой да предположи, освен американците и всички, които са внимавали в часовете по география — и така Ани отметна още една забележителност, която не се бе надявала да види, макар тук, в по-неромантичната си част, реката разочароващо да напомняше Темза. Дънкан беше възбуден и бърлив, все още невярващ, че е посетил едно от местата, които бяха погълнали огромна част от творческата му енергия през годините.

— Смяташ ли, че мога да водя цял курс върху тоалетната?

— Имаш предвид, като седиш на нея ли? Мисля, че санитарните власти няма да разрешат.

— Нямах това предвид.

Понякога на Ани ѝ се щеше Дънкан да притежава малко по-изострено чувство за хумор или поне изострено чувство за това, че нещо може да бъде изречено с хумор. Знаеше, че е твърде късно да се надява на истински шеги.

— Имах предвид цял курс върху тоалетната на „Питс“.

— Не.

Дънкан я изглежда.

— Занасяш ли ме?

— Не. Искам да кажа, че цял курс върху ходенето на Тъкър Кроу до тоалетна преди двайсет години няма да е много интересен.

— Мога да включа и други неща.

— Други исторически тоалетни?

— Не. Други съдбовни моменти от творческата му биография.

— Елвис също е имал важен момент в тоалетната. И то съдбовен.

— Смъртта е друго нещо. Тя не е волеви акт. Джон Смидърс, написа есе на тази тема за уебсайта. Творческата смърт срещу биологичната смърт. Доста интересно съчинение.

Ани кимна съпричастно, като се надяваше Дънкан да не изпринти въпросното съчинение и да го забодее пред очите ѝ веднага щом се приберат.

— Обещавам след тази почивка да не бъде вече толкова Тъкърцентричен — каза той.

— Няма нищо. Не ми пречи.

— Отдавна исках да направя това нещо.

— Знам.

— Ще го изхвърля от организма си.

— Недей.

— Сериозно?

— Какво ще остане от тебе?

Не искаше да прозвучи жестоко. Живееше с Дънкан почти от петнайсет години и Тъкър Кроу беше част от личността му, като някакъв недъг. Все пак тази особеност не му пречеше да води

нормален живот: да, беше написал цяла книга за Тъкър, все още неиздадена, беше чел лекции за него, беше участвал във филм на Би Би Си за него и беше организирал срещи по темата, но по някакъв начин тези дейности се струваха на Ани като откъслечни епизоди, като спорадични пристъпи.

А след това се появи интернет и промени всичко. Когато, малко след всички останали, Дънкан разбра как стават нещата, той създаде уебсайт, наречен „Чува ли ме някой?“, по едноименната песен от един малко известен къс албум, записан след болезнения провал на първата тава на Кроу. До този момент най-близкият му колега фен живееше в Манчестър, на шейсет-седемдесет мили, и Дънкан се виждаше с него един-два пъти в годината; сега най-близките фенове живееха в лаптопа на Дънкан и наброяваха стотици, по целия свят и Дънкан си говореше с тях през цялото време. Изглежда имаше доста теми. В уебсайта имаше рубрика „Последни новини“, което страшно забавляваше Ани с оглед на факта, че Тъкър от доста време не показваше признаци на живот. („Доколкото ни е известно“, казваше Дънкан.) Винаги обаче се намираше по нещо, което се броеше за новина сред верните фенове — Кроу-вечер по някое интернет радио, нова статия, нов албум на бивш член на бандата, интервю с някой звуков инженер. По-голямата част от материалите в сайта обаче представляваше анализи на текстовете, дискусии за влиянията, безкрайни догадки за тишината. Не че Дънкан нямаше други интереси. Той притежаваше задълбочени познания в областта на американското независимо кино от 70-те години на ХХ век и романите на Натаниел Уест^[2] и провеждаше интересно изследване, свързано със сериалите на НВО, като смяташе, че в не-прекалено-далечното-бъдеще ще може да преподава сериала „Наркомрежа“. Но в сравнение с главното това бяха мимолетни флиртове. Тъкър Кроу беше неговият семеен партньор. Ако Кроу вземеше да умре — в истинския живот, както се казва, а не творчески, — Дънкан щеше да бъде първа оплаквачка. (Той вече бе съчинил некролога. От време на време се тревожеше гласно дали да предложи текста си на някой уважаван вестник, или да изчака, докато моментът настъпи.)

Ако Тъкър беше съпругът, то Ани трябваше по някакъв начин да е любовницата, но, разбира се, нещата не стояха точно така — думата беше прекалено екзотична и внушаваше определено ниво на сексуална активност, което на този етап би ужасило и двамата. То би ги

стреснало дори в началната фаза на тяхната връзка. Понякога Ани се чувстваше не толкова като гадже, колкото като съученичка, дошла на гости за ваканцията и останала за последвалите двайсет години. Двамата бяха пристигнали в един и същ крайбрежен градец по едно и също време — Дънкан, за да си пише дипломната работа, а Ани, за да преподава, и общи приятели ги бяха запознали с идеята, че ако не друго, поне ще могат да си говорят за книги и музика, да ходят на кино, да пътуват от време на време до Лондон, за да видят някоя изложба или концерт. Гулнес не беше много културен град. Нямаше нито арт кино клуб, нито гей общност, нито дори книжарница от веригата „Уотърстоун“ (най-близката се намираше чак в Хъл) и двамата с облекчение се събраха. Започнаха да пият заедно вечер и да преспиват заедно в уикендите, докато накрая преспиванията съвсем заприличаха на съжителство. И си бяха останали така, затворени в някакъв вечен следдипломен свят, в който концертите, книгите и филмите имаха за тях по-голямо значение, отколкото за другите хора на тяхната възраст.

Никога не бяха вземали решение да нямат деца, нито пък бяха водили дискусии, които да доведат до отлагането на това решение. Не че имаха нужда от повече време да го обмислят. Ани можеше да си представи себе си като майка, но Дънкан едва ли отговаряше на нечия представа за баща, а никой от двамата не желаше да циментира връзката им по този начин. Не беше такава идеята. И ето че най-сетне предсказаното от всички се бе сбъднало и тя изпитваше болезнен копнеж да има дете. Тази болка се появяваше при всеки тъжно-щастлив повод: Коледа, бременна приятелка, бременна непозната жена, срещната на улицата. Искаше да има дете поради обичайните причини. Искаше да изпитва безусловна любов, а не предпазливата обич, която от време на време изстискваше от себе си за Дънкан; искаше да бъде прегръщана без въпроси: защо, кого, докога. Имаше и още една причина: искаше да знае, че може да роди дете, че още носи в себе си живот. Дънкан я беше приспал и този сън я беше стерилизирал.

Все някак щеше да се справи с това чувство; най-малкото един ден то щеше да се превърне от неутолим глад в неутолена скръб. Но тази екскурзия не успя да я разсее. Все си мислеше, че е по-добре да сменя пеленки, отколкото да кисне в мъжки тоалетни с фотоапарат в

ръка. Изобилието от време, което си бяха осигурили, започваше да ѝ се струва... *неморално*.

На закуска в евтиния противен хотел в центъра на Сан Франциско Ани отвори „Кроникъл“ и реши, че не желае да разглежда живия плет, закриващ предния двор на къщата на Джули Бийти в Бъркли. Имаше и други неща за правене в Района на залива. Искаше да види „Хайт-Ашбъри“, искаше да си купи книги от „Сити лайтс“, искаше да посети „Алкатрас“, искаше да се разходи по моста „Голдън гейт“. В Музея на модерното изкуство, съвсем близо до тях, имаше изложба на следвоенното изкуство на Западния бряг. Беше доволна, че Тъкър я бе довел в Калифорния, но не желаше да прекара цяла сутрин, треперейки кога съседите на Джули ще решат, че тези двамата заплашват сигурността им.

— Шегуваш се — каза Дънкан.

Тя се изсмя.

— Всъщност не. Наистина знам по-интересни неща за правене.

— След като стигнахме чак дотук? Какво ти стана изведнъж? Не ти ли е интересно? Представи си, че я видим как излиза с колата от гаража.

— Тогава ще се почувствам още по-тъпо. Тя ще ме погледне и ще си каже: „Този ми е ясен, той е от онези манияци. Но какво търси тук тази *мадама*?“

— Занасяш ме.

— Не, Дънкан. Намираме се в Сан Франциско за двацет и четири часа и не знам кога отново ще имам тази възможност. Да отида до къщата на някаква жена... Ако разполагаше с един ден в Лондон, би ли го прекарал пред нечия къща в — де да знам, Госпъл оук^[3]?

— Ако целта е да видиш нечия къща в Госпъл оук.

... А и това не е просто къщата на някаква жена, знаеш го. Тук са се случили разни работи. Ще застана там, където е стоял той.

Не, не беше някаква си къща. Всички, с изключение на почти всички, знаят историята. Джули Бийти живеела там с мъжа си, преподавател В Бъркли, когато се запознала с Тъкър на някакво парти на Франсис Форд Копола. Още същата вечер зарязала съпруга си. Не след дълго обаче ѝ дошъл акълът, прибрала се и се сдобрили. Това

беше цялата история. Ани така и не успя съвсем да схване откъде Дънкан и съфеновете знаят такива подробности за някакви домашни кавги, случили се преди десетилетия. Твърди се, че в „Ти и твоят перфектен живот“, седемминутното парче, с което свършва албумът, е описана нощта, в която Тъкър стоял пред къщата и хвърлял „камъни в прозорците“ / „докато той излезе навън“ / „а къде бе ти, мисис Стивън Балфур“? Истинското име на съпруга, разбира се, не беше Стивън Балфур, а измисленото име беше повод за нескончаеми хипотези по форумите. Според теорията на Дънкан името бе взето от бившия британски министър-председател^[4], обвинен от Лойд Джордж, че е превърнал Камарата на лордовете в „пудела на мистър Балфур“, като внушението беше, че Джулиет, от своя страна, също се е превърнала в пудел за мъжа си. Тази интерпретация вече е официално приета сред феновете, а в статията за Тъкър в Уикипедия, в бележките под линия стои и името на Дънкан с линк към есето му. Никой в уебсайта не би посмял да изрече на глас подозрението, че името е избрано, за да се римува с думата „door“^[5].

Ани харесваше „Ти и твоят перфектен живот“. Харесваше неумолимия гняв в песента и начина, по който Тъкър преминаваше от автобиографичния елемент към социална тирада за това как умните жени биват обезличени от мъжете си. По принцип не обичаше виещи сола на китара, но намираше, че виещото соло в „Перфектен живот“ е изразително и гневно като текста на песента. Освен това й допаднаше иронията в това, че Тъкър, размахващ пръст на Стивън Балфур, впоследствие беше успял да я обезличи много по-фатално от съпруга ѝ. Тя щеше завинаги да остане жената, разбила сърцето на Тъкър. Изпитваше съчувствие към Джули за това, че трябва да се разправя с хора като Дънкан, които, откакто парчето беше излязло, постоянно мятаха по прозорците ѝ не само метафорични, но и съвсем истински камъни. Но изпитваше към нея и завист. Коя жена не би искала да събуди у един мъж толкова страст, толкова мъка, толкова вдъхновение? Ако не можеш да твориш музика, да вдъхновяваш твореца също е вариант.

Въпреки това нямаше желание да види къщата. След закуска взе такси до отсрещната страна на моста „Голдън гейт“ и се върна обратно пеш, а соленият вятър изостри радостта ѝ от самотната разходка.

Дънкан се чувстваше малко неловко, пътувайки към къщата на Джулиет без Ани. Обикновено тя имаше грижата за транспорта до желаната точка, след което отново тя знаеше как да се върнат обратно. Той, от своя страна, щеше да посвети своята душевна енергия на личността Джули и албума „Джулиет“; беше намислил да го изслуша два пъти от край до край, първия път в официалната версия, а втория в реда, в който, според звуковия инженер на албума, самият Тъкър Кроу е искал да бъдат песните. Но това вече нямаше как да стане, защото му се налагаше да концентрира цялото си внимание върху БАРТ — метрото, обслужващо Района на залива. Доколкото можеше да се ориентира, първо трябваше да стигне до Пауъл стрийт и да вземе червената линия до Северен Бъркли. Изглеждаше просто, но, разбира се, не беше, защото със слизането в метрото стана ясно, че няма как да разпознае кой влак е червена линия и кой — не, а не можеше да попита. Въпросът щеше да го изобличи като пришълец и макар това да не би имало значение в Рим, Париж или дори в Лондон, то имаше значение тук, където се бяха случили толкова важни за него неща. И тъй като не можеше да попита, в крайна сметка се озова на влак от жълтата линия, а нямаше как да разбере, че се движи по жълтата линия, докато не се оказа в Рокридж, което означаваше, че трябва да се върне до спирката на Деветнайсета улица в Оукланд и да се прекачи. Какъв ѝ беше проблемът? Разбираше, че тя не е чак толкова запалена по Тъкър Кроу, колкото него, но за последните години беше започнала да навлиза по-сериозно в нещата. Един-два пъти я беше заварил вкъщи да слуша „Ти и твоят перфектен живот“, макар да не бе успял да я запали по гадната, но велика версия от буутлега в „Ботъм лайн“, където Тъкър разбива китарата си на парчета в края на солото. (Звукът беше малко глух и по време на последния куплет някакъв пиян непрекъснато крещеше „Рокендрол!“ в микрофона на записващия.) Беше се престорил, че отказът ѝ да дойде с него е в реда на нещата, но в действителност бе наранен. Наранен и, поне за момента, изгубен.

Слизането на спирка Северен Бъркли си беше подвиг и за награда той си позволи да попита в коя посока се намира Едит стрийт. Няма проблем, ако не знаеш някоя местна улица. Дори местните може да не знаят всичко. Само дето в мига, в който си отвори устата, жената,

към която се бе обърнал, започна да му разправя, че след като завършила, живяла една година в Кенсингтън, Лондон.

Малко се изненада, че улиците са толкова дълги и стръмни, а къщите — толкова раздалечени, та докато стигне адреса, беше потен и жаден, а мехурът му беше на ръба да се пръсне. Несъмнено щеше да е проява на съобразителност, ако се бе отбил в някое заведение до метрото, за да пийне нещо и да използва тоалетната. Но и по-рано се бе случвало да го мъчи жажда и да му се пикае и винаги досега бе устоявал на желанието да влезе в чужда къща.

Когато пристигна на Едит стрийт номер 1131, видя пред къщата да седи някакъв хлапак, опрял гръб на оградата така, сякаш беше издигната само заради него. Беше в късна тийнейджърска възраст, с дълга мазна коса и рядка брадичка, и когато разбра, че Дънкан е там, за да види къщата, стана и се отупа от прахта.

— Йо — каза.

Дънкан се прокашля. Не можа да се насили да върне поздрава, затова каза „здрасти“ вместо „здравей“, демонстрирайки, че и той може да се държи свойски.

— Няма ги — каза хлапакът. — Може да са заминали за Източния бряг. В някой от Хемптъните, Южен ли, Северен ли.

— А, ясно. Добре.

— Познаваш ли ги?

— Не, просто... Аз съм, така де, кроулог. Бях в района и ми хрумна, нали се сещаш...

— От Англия ли си?

Дънкан кимна.

— Дошъл си чак от Англия да видиш къде Тъкър Кроу е мятал камъни? — Хлапакът се захили и Дънкан също се засмя.

— Не, не, за бога. Ха! Бях в града по работа и ми хрумна, сещаш се... А ти какво правиш тук?

— „Джулиет“ ми е любимият албум на всички времена.

Дънкан кимна. Учителят в него понечи да отбележи нелогичността на отговора, но фенът разбра всичко. И как иначе? Не разбираше само седенето на тротоара. Планът на Дънкан предвиждаше да погледа, да си представи траекторията на камъните, евентуално да

направи няколко снимки и да си тръгне. Момчето обаче сякаш възприемаше къщата като някакво свещено място, където може да намери дълбок душевен покой.

— Вече съм идвал шест-седем пъти — каза хлапакът. — Всеки път ме размазва.

— Разбирам те напълно — каза Дънкан, макар всъщност да не разбираше. Дали заради възрастта или заради своята англичанщина, но той никак не беше размазан, нито дори му беше хрумвало да се размазва. Все пак това отпред беше просто една симпатична къщурка, а не Тадж Махал. Пък и повикът на мехура му осуетяваше всякаква естетическа наслада към конкретния момент.

— Случайно да знаеш... Как се казваш?

— Елиът.

— Аз съм Дънкан.

— Здравсти, Дънкан.

— Елиът, случайно да знаеш дали наблизо има някой „Старбъкс“? Или нещо друго? Трябва ми тоалетна.

— Ха! — каза момчето.

Дънкан го зяпна. Що за отговор беше това?

— Абе, знам една съвсем наблизо. Но се заклек повече да не я използвам.

— Ясно — каза Дънкан. — А дали... става аз да я използвам?

— Донякъде. Защото един вид ще си наруша клетвата.

— Хм. Е, след като не знам каква точно клетва може да даде човек по отношение на една обществена тоалетна, не знам и как мога да ти помогна да решиш своята етична дилема.

Хлапакът се изсмя.

— Англичаните ме кефите как говорите. „Етична дилема“. Яко.

Дънкан не го опроверга, макар да се запита колко от неговите ученици в Англия са в състояние да повторят фразата, камо ли да я използват.

— Значи няма да можеш да ми помогнеш?

— Е, може и да мога. Искаш ли да ти кажа как да стигнеш дотам, без да идвам?

— Аз и не очаквах да дойдеш с мен, честно казано.

— Да, де. Добре. Обяснявам. Най-близката тоалетна е там вътре.
— Елиът посочи къщата на Джулиет.

— Да, сигурно си прав — рече Дънкан, — но тя не ми върши работа.

— Само че аз знам къде държат резервния ключ.

— Шегуваш се.

— Не. Влизал съм около три пъти. Веднъж да си взема душ. Другите два пъти само да разгледам. Никога не съм гепил нищо скъпо. Само дреболии, преспапиета, ей такива. Сувенирчета.

Дънкан се взря в хлапака, подозирайки някакъв тънък бъзик, някаква подигравка с кроулозите, но реши, че момчето не бе произнасяло шега от седемнайсетия си рожден ден насам.

— Влизал си в къщата, докато ги няма?

Хлапакът вдигна рамене.

— Да. Кофти ми е, затова не исках да ти казвам.

Дънкан изведнъж забеляза на тротоара тебеширена рисунка на чифт крака и стрелка към къщата. Това трябваше да са краката на Тъкър и камъните на Тъкър. Беше разочарован. Скицата му отнемаше възможността сам да го направи.

— Не мога.

— Не можеш. Ясно. Разбирам.

— Значи няма друг вариант?

Едит стрийт беше дълга и залесена, а следващата пряка също беше дълга и залесена. Това беше един от онези американски квартали, в които ходиш за мляко с колата.

— Поне в близките една-две мили.

Дънкан изпуктя, съзнавайки, че с този жест само се подготвя за решението, което вече бе взел. Можеше да се скрие зад някой жив плет; можеше да си тръгне на секундата, да се върне до спирката на БАРТ, да намери някое кафене, а после, ако трябва, да се върне обратно. Макар всъщност да не трябваше, защото вече бе видял всичко. Това беше проблемът. Ако предоставяха малко повече материал за хора като него, нямаше да става нужда сам да си прави интересно. Нищо нямаше да й струва да обозначи по някакъв начин важността на мястото, нали така? С малка паметна плоча или нещо подобно? Просто не бе очаквал такава пустота, както не бе очаквал мъжката тоалетна в Минеаполис да бъде смрадлива и функционираща.

— Една-две мили? Не знам дали ще мога да издържа толкова.

— Ти решаваш.

— Къде е ключът?

— До входната врата има една тухла, която се вади. Най-отдолу.

— Сигурен ли си, че ключът още е там? Кога го видя за последен път?

— Честно? Бях вътре малко преди да дойдеш. Но не взех нищо. Все не мога да повярвам, че се намирам в къщата на Джулиет. Скапаната Джулиет, човече!

Дънкан съзнаваше, че двамата с Елиът са различни. Елиът определено никога не беше писал за Кроу, а дори да го беше правил, то произведението със сигурност не ставаше за публикуване. Освен това Дънкан се съмняваше, че Елиът притежава достатъчна емоционална зрелост, за да оцени смайващата сила на „Джулиет“ (който албум според Дънкан бе по-мрачен, по-дълбок и по-изпипан от прехваления „Влъд он дъ тракс“), нито пък, че може да различи влиянията: Дилън и Ленард Коен, разбира се, но и Дилън Томас, Джони Кеш, Грам Парсънс, Шели, Книга „Йов“, Камю, Пинтър, Бекет и ранната Доли Партън. Човек, който не знае тези неща, лесно, но погрешно би си помислил, че двамата си приличат. Например и двамата изпитваха необходимост да влязат в къщата на скапаната Джулиет. Дънкан последва Елиът по късата алея до къщата и изчака, докато хлапакът напипа ключа и отвори вратата.

* * *

Къщата беше тъмна — щорите бяха спуснати — и миришеше на тамян или може би на екзотични потпури. Дънкан не би могъл да живее с тези миризми, но очевидно Джули Бийти и семейството ѝ не бяха с опънати нерви, докато си стояха вкъщи — така, както Дънкан се чувстваше в момента. Миризмата изостри страха му и той се запита дали няма да повърне.

Бе направил огромна грешка, но вече нямаше как да я поправи. Намираще се в къщата, така че дори да не използваше тоалетната, пак щеше да е извършил престъпление. Идиот. Хлапакът също беше идиот за това, че го беше убедил.

— Долу има малка тоалетна с разни яки работи по стените. Рисунки и тем подобни. Но в банята на горния етаж можеш да видиш

гримовете ѝ, хавлиите, всичко. Направо е зловещо. За нея сигурно не е, но за някого, който не вярва съвсем, че тя съществува...

Дънкан напълно разбираше изкушението да разгледа гримовете на Джули Бийти и това разбиране подсили отвращението, което изпитваше към себе си.

— Да, но нямам време да се мотая наоколо — каза Дънкан, като се надяваше Елиът да не изтъкне очевидната нелогичност на този аргумент. — Покажи ми само къде е долната.

Намираха се в просторно антре, от което се излизаше през няколко различни врати. Елиът кимна към една от тях и Дънкан бързо се отправи натам — един англичанин със спешни бизнес ангажменти на Западния бряг, който бе отделил няколко мига от претрупания си график, за да повиси на тротоара, след което да проникне с взлом в нечия къща просто така.

Той се постара да вдигне достатъчно шум в тоалетната, за да увери Елиът в автентичността на своята нужда. Но остана разочарован от обещаните произведения. Имаше две рисунки — едната на Джули, а другата на мъж на средна възраст, който напомняше старите снимки на съпруга ѝ, които Дънкан беше виждал, но рисунките сякаш бяха дело на уличен художник, пък и определено бяха правени след епохата Тъкър, което ги правеше рисунки на обикновена американска двойка от средната класа. Тъкмо си миеше ръцете на малката мивка, когато Елиът извика през вратата:

— А, ето я картината. Още е в трапезарията.

— Каква картина?

— Портретът, който Тъкър ѝ е направил.

Дънкан отвори вратата и го зяпна.

— Какво?

— Нали знаеш, че Тъкър рисува?

— Не. — След което, за да не прозвучи като аматьор, добави: — Да, да. Разбира се. Но не знаех... — Той не знаеше какво не е знаел, но Елиът не забеляза.

— Да, бе — каза Елиът. — Ето я тук.

Трапезарията се намираще в задната част на къщата, с френски прозорци, които може би извеждаха към тераса или към поляна — не можеше да се види от завесите. Картината, окачена над камината, беше голяма — може би метър и двайсет на деветдесет, портрет глава-

рамене, показващ Джули в профил, присвила очи, втренчена през цигарения дим в нещо пред себе си. Всъщност изглеждаше така, сякаш разглежда друга картина. Беше красив портрет, смирен и романтичен, но не сладникав, най-малкото защото излъчваше дълбока тъга. По някакъв начин картината загатваше за предстоящата раздяла с модела, но възможно бе и Дънкан просто да си въобразява. Може би си въобразяваше смисъла, може би си въобразяваше въздействието и очарованието на картината. Може дори да си въобразяваше самата картина.

Дънкан се приближи. В долния ляв ъгъл имаше подпис, което само по себе си заслужаваше допълнително внимание и размисъл. За четвърт век фенство той дори не бе зървал почерка на Тъкър. И докато разглеждаше подписа, осъзна нещо ново: че за първи път от 1986 година насам творба на Кроу не бе успяла да го развълнува. Той остави подписа и отстъпи крачка-две назад, за да разгледа картината отново.

— Трябва да я видиш на дневна светлина — рече Елиът, като дръпна завесите от френските прозорци и двамата съзряха пред себе си градинар, който косеше поляната отзад. Той извика и заразмахва ръце и преди да се усети, Дънкан вече беше излетял навън и беше преполовил улицата, като продължаваше да бяга, плувнал в пот, краката му трепереха от нерви, а сърцето му биеше толкова силно, че той се страхуваше да не умре, преди да се добере до ъгъла и съответно до спасението.

Почувства се в безопасност едва когато вратите на метрото се затвориха зад гърба му. Беше изгубил Елиът почти моментално — бе изхвърчал от къщата с максимална бързина, но хлапакът бе още побърз и веднага се изгуби от поглед. Не искаше и да го види. Всичко се беше случило по негова вина — първо му беше предложил изкушението, а след това му беше посочил и начина. Дънкан беше проявил глупост наистина, но трезвото му мислене бе разколебано от призивите на мехура му, а... Елиът го бе покварил — това беше истината. Учени като него са податливи на ексцесиите на разни мании, защото, вярно, те имаха по нещо от една и съща ДНК верига. Пулсът му поспадна. Той започна да се утешава с разни истории, които сам си разказваше в мигове на несигурност.

Когато влакът спря на следващата спирка обаче, във вагона на Дънкан се качи някакъв латиноамериканец, който малко напомняше градинаря от задния двор, и сърцето му на бърза ръка се качи в гърлото, след което и най-убедителните доводи вече не бяха в състояние да върнат вътрешните му органи по местата им.

Но най-много го плашеше това, че за своето прегрешение той бе възнаграден пребогато. Всичките тези години той кротко си четеше, слушаше и мислеше, но колкото и тези занимания да го въодушевяваха, какво бе постигнал с тях? А ето че поведението на откачен хулиган го бе довело до изключително откритие. Той беше единственият кроулог в света (Елиът не се броеше за кроулог), който знаеше за тази картина и който може би никога нямаше да сподели това свое знание, освен ако не искаше да признае, че е психически неуравновесен. Която и да е от годините, посветени на любимата му тема, би изглеждала безплодна, сравнена с последните два часа. Но, разбира се, това не е начинът, нали? Не искаше да се превърне в един от хората, които бъркат в кофите за боклук с надеждата да намерят някое писмо или обелка от салам, която може да е била изгризана от Кроу. Преди да се върне в хотела, вече бе убеден, че е приключил завинаги с Тъкър Кроу.

„Джулиет“ (албум)

От Уикипедия, свободната енциклопедия

„ДЖУЛИЕТ“ е шестият и засега последен (към датата на настоящата статия) студиен албум на певица и композитор Тъкър Кроу, издаден през април 1986 година. По-късно същата година Кроу се оттегля от музикалната сцена и оттогава не е издал нито един музикален запис. Същата година албумът получава възторжени отзиви от критиката въпреки ограничения търговски успех, белязал и останалите албуми на Кроу, като достига до номер 29 в класацията на Билборд. Впоследствие критиката определя албума като класически и епохален и го нарежда до творби като „Кръв по релсите“ на Боб Дилън и „Любовен тунел“ на Брус Спрингстийн. „Джулиет“ разказва за връзката на Кроу с Джули Бийти — известна красавица и светска знаменитост от Лос Анджелис в началото на 1980-те, от началната

песен („А ти си?“) до горчивата развръзка („Ти и твоят перфектен живот“), когато Бийти се завръща при съпруга си Майкъл Поузи. Втората страна на албума е смятана за една от най-изстраданите поредици от песни в популярната музика.

БЕЛЕЖКИ

Различни музиканти, участвали в албума, споменават неуравновесеността на Кроу по време на записите. Скоти Филипс описва как Кроу се втурнал към него с ацетиленова горелка точно преди огненото соло на китариста в „Ти и твоят перфектен живот“.

В едно от последните си интервюта Кроу изразява учудване от възторга на слушателите. „Хората постоянно ми казват колко харесват албума. Не ги разбирам. Според мен звучи като човек, на когото вадят ноктите с клещи. Нима бихте слушали такова нещо?“

В едно свое интервю от 1992 година Джули Бийти заявява, че не притежава албума „Джулиет“. „Не ми трябват такива неща. Ако искам някой да ми крещи в продължение на 45 минути, ще се обадя на майка ми“.

Различни музиканти, сред които покойният Джеф Бъкли, Майкъл Стайп и Питър Бък от „Ар и Ем“, както и Крис Мартин от „Колдплей“, споменават влиянието на „Джулиет“ върху кариерата им. Страничният проект на Бък — „Майнъс файв“, както и „Колдплей“ написаха песни за албума „Къде си?“ посветен на Кроу и издаден през 2002.

Съдържание

Страна 1:

- 1) „А ти си?“
- 2) „Изневяра“
- 3) „Ние сме в беда“
- 4) „Твърде дълбоко“
- 5) „Кого обичаш?“

Страна 2:

- 1) „Мръсни чинии“
 - 2) „По-добрият мъж“
 - 3) „Двайсетото позвъняване за деня“
 - 4) „Кръвни връзки“
 - 5) „Ти и твоят перфектен живот“
-

[1] Ейбрахам Запрудер, тексаски шивач, който на 22 ноември 1963 г. заснема на любителски филм убийството на президента Кенеди, станал световноизвестен под името „Филмът Запрудер“. 30 години покъсно Запрудер продава филма на американското Министерство на правосъдието за 3 млн. долара. — Бел.ред. ↑

[2] Натаниел Уест (1903–1940) е псевдонимът, под който пише своите романи и сценарии американският актьор, сценарист и сатирик Нейтън Валенщайн Вайнщайн. — Бел.ред. ↑

[3] Квартал в Лондон, близо до Камдън. — Бел.ред. ↑

[4] Лорд Артър Джеймс Балфур (1848–1930), лидер на Консервативната партия, мин. председател (1902–1905) и външен министър (1916–1919), автор на известната Декларация Балфур, която подкрепя идеята за еврейско заселване на територията на Палестина след Първата световна война. — Бел.ред. ↑

[5] На английски Balfour. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 2

Ани разглеждаше фотогалерията на компютъра си и се питаше дали целият ѝ живот не е пропиляно време. Не се смяташе за носталгичен човек или за някакъв лудит. Предпочиташе своя айпод пред старите винилови плочи на Дънкан, харесваше ѝ да разполага със стотици телевизионни канали и обичаше цифровия си фотоапарат. Но едно време взимането на снимките от фотоателието не връщаше човека в миналото по такъв начин. Просто прехвърляш двайсет и четирите пози от почивката, само седем от които са горе-долу добри, пъхаш ги в чекмеджето и забравяш за тях. Без да ги сравняваш с другите почивки от последните седем-осем години. А сега просто не можеше да се въздържа да не го направи. Докато ъплоудваше или даунлоудваше или каквото там се прави, новите снимки заемаха мястото си до другите и тази безупречност започваше да я потиска.

Ето ги. Това тук е Дънкан. Това с Ани. Това са Дънкан и Ани. Това е Ани, Дънкан, Дънкан, Ани, Дънкан, застанал до писоара, преструващ се, че пикае... Никой не трябва да ражда деца само за да направи фотогалерията на компютъра си по-интересна. От друга страна, липсата на деца може да накара един потиснат човек да си мисли, че снимките му са твърде скучни. Никой не наддава и не пораства; липсват празненства, защото липсват поводи. Дънкан и Ани просто бавно остаряват и леко надебеляват. (В случая прояви благородство, защото забеляза, че тя всъщност изобщо не е качила килограми.) Ани имаше неомъжени приятелки без деца, но техните снимки, правени по разни екзотични места, никога не изглеждаха скучни или поне не показваха все същите двама души с едни и същи тениски и слънчеви очила, а често дори седящи край един и същ плувен басейн в един и същ хотел на Амалфи.

Нейните неженени бездетни приятели се срещаха по време на своите почивки с други хора, които след това ставаха техни приятели. Дънкан и Ани никога не се сприятеляваха по време на почивка, Дънкан се ужасяваше да говори с други хора, да не би да им „се лепнат“.

Веднъж, докато седеше край басейна на хотела в Амалфи, Дънкан забеляза, че някой чете същата книга, която четеше и той — не особено популярна биография на някакъв соул или блус музикант. Някои хора — вероятно повечето хора — биха отбелязали това весело и необичайно съвпадение с усмивка или поздрав, или дори с по едно питие и размяна на електронни адреси; Дънкан се изстреля в стаята им, остави книгата и взе друга, да не би читателят да понечи да го заговори. Може би не целият ѝ живот беше пропиляно време, а само петнайсетте години, прекарани с Дънкан. Има част от живота ѝ, която не е била погубена! Онази част, която свърши през 1993! Снимките от екскурзията в Америка не повдигнаха духа ѝ. Как беше позволила да я снимат пред старомоден магазин за женско бельо в Куинс, Ню Йорк, заела точно същата поза, в която Тъкър бе застанал на обложката на албума „Ти и аз“?

Внезапният хлад, обзел Дънкан към нещата, които беше правил Тъкър, правеше всичко това още по-безсмислено. Няколко пъти го попита какво толкова се бе случило пред къщата на Джулиет, но той само измърмори как от известно време интересът му отслабвал, а онази сутрин в Бъркли показала колко е нелепо всичко това. Ани не се върза. Онази сутрин на закуска той не беше спрял да дърдори за Джулиет, а когато се срещнаха в хотела същия следобед, личеше, че за нещо му е криво; фактите навеждаха на мисълта за някакъв инцидент, подобен на тоалетното събитие в Минеаполис, който щеше да стане предмет на безкрайни разгорещени дискусии сред кроулозите в интернет.

Тя затвори фотогалерията и слезе да вземе насъбралата се поща, която продължаваше да лежи на пода, откакто се бяха прибрали същата сутрин. Дънкан вече си беше взел колетчетата от „Амазон“ и друго не го интересуваше. Затова, когато приключи с отварянето на своята поща, тя започна да отваря неговата, в случай че има нещо, което не е директно за кошчето. Имаше покана за симпозиум на учители по английски език, две покани за кандидатстване за кредитна карта и един кафяв плик, съдържащ писмо и компактдиск в прозрачен пластмасов калъф.

Скъпи Дънкан (*прочете тя*),

Не сме се чували от доста време, но пък и нямаше много какво да си кажем, нали така? След два месеца, ще издадем това нещо и си помислих, че ти трябва да си от първите, които ще го чуят. Кой е очаквал? Във всеки случай не и аз. Както и да е, Тъкър реши, че моментът е подходящ. Това са солови акустични демоа на всички парчета от албума плюс две нови, неиздадени парчета от същата сесия. Нарекохме го „Джулиет гола“.

Обади се да кажеш какво мислиш.

Поздрав:

Пол Кил, Пресслужба „Пи Ти О Мюзик“

Ани държеше в ръцете си нов албум на Тъкър Кроу и вълнението ѝ беше толкова непосредствено, колкото би било, ако назначаха Дънкан за министър-председател. Това не се бе случвало нито веднъж през петнайсетте години на тяхната връзка и сега тя просто не знаеше как да реагира. Щеше да се обади на Дънкан по мобилния, но мобилният му беше точно пред нея до чайника, включен да се зарежда; щеше да му зареди албума направо на айпода, но той го бе взел в колежа. (И двете устройства се завърнаха от екскурзията с напълно изтощени батерии. За едното се беше погрижил незабавно, а за другото забрави чак докато стана време да излезе.) Как да отбележи събитието?

Тя извади компактдиска от калъфа и го сложи в плейъра, който държаха в кухнята. Пръстът ѝ се поколеба над бутона. Можеше ли наистина да го чуе преди него? Това сякаш беше един от онези деликатни моменти, каквито има във всяка връзка — а в тяхната — Бог ѝ беше свидетел — имаше доста — и които изглеждат напълно безобидни за външния наблюдател, но всъщност са изпълнени със смисъл и агресия. Ако Ани разкажеше на Роз в работата, че Дънкан е побеснял само защото си е пустила нов компактдиск без него, тя щеше да реагира с разбираем ужас и отвращение. Но това нямаше да е пълната истина. Това щеше да е версията, която ѝ изнасяше, лишена от контекста. Би било напълно естествено да изпитва възмущение, ако наистина не разбираше, но Ани познаваше Дънкан твърде добре. Тя знаеше, че да си пусне този компактдиск е проява на оголена,

неприкрита враждебност, макар за чуждите очи, надникнали през прозореца, тази голота да остава невидима.

Върна диска в калъфа и си направи кафе. Дънкан беше отишъл само да вземе графика за новия срок, така че щеше да се върне най-късно до час. Ама че глупост, си помисли или по-точно си каза тя, тъй като да си кажеш нещо е по-осъзнат начин да комуникираш със себе си и съответно по-ефикасен начин да лъжеш, отколкото мисленето. Защо да не си пусне малко музика, която сигурно ще ѝ хареса, докато се мотае из кухнята? Защо да не се престори, че Дънкан е нормален човек с нормално отношение към нещата, които харесва? Ани върна диска в плейъра, като този път натисна бутона „play“. И вече обмисляше първите си реплики в предстоящата словесна престрелка.

Тя обаче беше толкова превъзбудена от самия акт на пускане на компактдиска и от драмата и предателството, които този акт съдържаха, че забрави да слуша музиката — толкова се бе вдълбочила в съчиняването на отговори. „Това е само един компактдиск, Дънкан!“.

„Не знам дали си забелязал, но и аз обичам да си пускам «Джулиет» чат-пат“.

(Това „чат-пат“ звучеше толкова невинно и небрежно и същевременно толкова язвително. Искаше ѝ се да е така.)

„Не се бях сетила, че нямам право да слушам!“.

„О, моля те, престани с тези детинщини!“.

Откъде у нея тази злоба? Връзката им не беше изчерпана, отколкото си беше и по-рано. Но сега тя откриваше колко яд се бе насъбрал някъде дълбоко в нея, колко трескаво бе това чувство и с какво нетърпение търсеше и най-малката пролука, за да излезе навън.

Последният път, когато се, бе чувствала по подобен начин, беше в една квартира в университета, когато се бе уловила, че непрекъснато съставя сложни до нелепост капани, в които да хване съквартирантката, заподозряна, че краде от бисквитите ѝ. Трябваше да мине малко време, докато си даде сметка, че всъщност работата не беше в бисквитите, а че по някакъв начин, неусетно, бе започнала да изпитва ненавист към това момиче, към нейната лакомия и нахалство, към лицето, гласа и нощницата ѝ. Същото нещо ли се случваше и сега?

„Джулиет гола“ бе едновременно толкова безобидна и взривоопасна тема, колкото и една шоколадова бисквита.

Най-сетне престана да се пита дали мрази своя партньор в живота и се захвана да слуша. Това, което чуваше, би съвпаднало точно с, предположението ѝ за „Джулиет гола“, ако бе прочела статия за албума в някой вестник: това наистина беше „Джулиет“, но без най-хубавите неща. Може би бе малко несправедлива. Разкошните мелодии си ги имаше, а Кроу очевидно е бил готов с текстовете, макар в една-две песни да липсваше припевът. Но всичко беше прекалено схематично и голо — като неизвестен изпълнител по обедно време на сцената на фолк фестивал. Всъщност в албума нямаше кой знае какво свирене — още ги нямаше нито цигулките, нито електрическите китари, нито ритъма — липсваше тъканта, липсваха детайлите, които криеха изненада дори след всички тези години. Освен това нямаше гняв и болка. Ако още беше учителка, щеше да пусне един след друг двата албума на шестокласниците, за да им покаже, че изкуството е преструвка. Несъмнено Тъкър Кроу е страдал, докато е създавал „Джулиет“, но това не означаваше, че той може просто да влезе в студиото и да започне да скимти от болка. Защото би звучал ненормално и жалко. Трябвало е да укроти гнева, да го смекчи и да му придаде подходяща форма, така че той да пасне точно в песните. След това е трябвало да го облече в подходящи дрехи, за да прозвучи убедително. Албумът „Джулиет гола“ показваше колко умен е Тъкър Кроу, мислеше си Ани, колко изкусен. Но това личеше именно по нещата, които липсваха, а не по това, което звучеше в този диск.

Ани чу входната врата, докато слушаше „Кръвни връзки“ — предпоследното парче. Беше забравила да почисти кухнята, докато слушаше музиката, затова сега се разшета, а вършенето на няколко неща едновременно вече съдържаше измяна: „Това е просто един албум! Какво толкова?“.

— Какво става в колежа? — попита го тя, щом влезе. — Нещо ново?

Но той вече не я слушаше. Стоеше неподвижен, наострил уши към колоните като ловно куче.

— Какво... Чакай. Не ми казвай. Да не е пиратският запис от токийското радио? С акустичните солови изпълнения? — А после, в растяща паника: — Но там не прави „Кръвни връзки“.

— Не, това е...

— Шшт.

Изслушаха още няколко такта. Ани наблюдаваше объркването му със злорадство.

— Но това... — Той отново се запъна. — Това е... Такова нещо няма.

Тя се изсмя. Но, разбира се! Щом не го е чувал, Дънкан може единствено да отхвърли съществуването му.

— В смисъл, явно има, но... Предавам се.

— Казва се „Джулиет гола“.

— Кое? — Още паника. Светът му се килна надолу и той се плъзна към ръба му.

— Този албум.

— Какъв албум?

— Който слушаш в момента.

— Този албум се казва „Джулиет гола“?

— Да.

— Няма албум, който се казва „Джулиет гола“.

— Вече има.

Тя взе бележката от Пол Хил и му я подаде. Той я прочете веднъж, после отново, после още веднъж.

— По това е адресирано до мен. Ти си ми отворила пощата.

— Винаги ти отварям пощата — каза тя. — Ако не я отворя, тя остава неотворена.

— Аз си отварям интересните писма.

— Но си оставил това, защото изглежда скучно.

— Но то не е скучно.

— Не, но се разбра чак когато го отворих.

— Нямах право — каза той. — А и... Да го *слушаш*... Не мога да повярвам.

Ани така и не успя да използва готовите си словесни стрелички. Той отиде до CD плейъра, извади диска и излезе.

Първия път, когато видя компютърът сам да чете заглавията на песните от компактдиска, Дънкан направо не може да повярва. Сякаш гледаше магьосник, притежаващ истински магически способности:

нямаше смисъл да търси обяснение на магията, защото такава нямаше или по-скоро той никога не би го разбрал. Не след дълго хората от интернет форума започнаха да му пращат песни, прикачени като файлове в имейлите им, което беше още по-велика мистерия, защото означаваше, че музикалните записи не са, както той бе свикнал да мисли, *нещо* — компактдиск, парче пластмаса, ролка с лента. Музиката можеше да бъде сведена до същината ѝ, а същината ѝ беше неуловима. За него това придаде на музиката още повече красота и загадъчност. Хората, които знаеха за манията му по Тъкър, очакваха от него носталгия по виниловите плочи, но новите технологии всъщност не отнеха от романтиката на страстта му, а, напротив, вдъхнаха ѝ още от нея.

С годините обаче той установи у себе си едно дребнаво недоволство от онзи аспект на магията, свързан с изписването на заглавията. При всяко поставяне на компактдиск в лаптопа си той си представяше как някакво същество в киберпространството следи музикалните му вкусове и ги намира за скучни и твърде обикновени. Това същество не можеше да бъде заблудено. Дънкан си представи някакъв Нийл Армстронг от двацет и първи век със слушалки „Банг и Олуфсен“, който се рее в космическото пространство (с тази разлика, че сега това пространство бе станало още по-неразбираемо и определено съдържаше доста повече порнография) и си мисли: Уф, още един от тези. Дайте ми нещо по-твърдо. Нещо, което да ме встрещи, нещо, което да се спусна да проверявам в киберфонотеката. Понякога се случваше компютърът да върти малко по-дълго, докато разчете диска, и Дънкан възприемаше това като някакво заяждане. Но веднъж, докато зареждаше айпода си с нови неща, на компютъра му отне цели три минути да разчете заглавията на „Аби роуд“, което очевидно се дължеше на лоша връзка или нещо подобно, а не защото Нийл Слушалките беше встрещен. И така, напоследък Дънкан се наслаждаваше на редките случаи, в които Нийл не можеше да помогне и се налагаше той да попълни заглавията собственооръчно, макар това да бе досадно. То показваше, че той е напуснал утъпканите пътеки и се скита из музикалната джунгла. Нийл Армстронг не беше чувал за „Джулиет гола“, което му носеше известна утеха. Дънкан нямаше да може да си намери място от яд, ако данните за този албум се появяха

услужливо и безпроблемно, сякаш той беше седемстотният поред, потърсил въпросната информация.

Не искаше веднага да чуе „Джулиет гола“. Още беше твърде ядосан на Ани, както и, без да си го признава — на самия албум, който сякаш принадлежеше повече на нея, отколкото на него. Затова с благодарност се възползва от необходимостта първо да въведе заглавията на песните (рисува, допускайки, че редът на песните е същият като в оригиналната версия — дължината на последната песен, шест минути, сочеше, че това е така), след което остави машината да поеме в себе си музиката. Какво си въобразяваше тя? Той потърси някакво безобидно обяснение за поведението ѝ, но такова нямаше. Това си беше чисто и просто злоба. Защо ли го беше намразила така изведнъж? Какво ѝ беше направил?

Той свърза айпода към компютъра, прехвърли албума с едно вълшебно движение на пръста и китката, взе си якето от парапета на стълбите и излезе.

Отиде на морския бряг. Беше израснал в лондонските предградия и още не можеше да свикне с мисълта, че морето е на пет минути пеша. Не беше кой знае какво море, ако идеята за море включва дори далечен намек за синьо или зелено; тяхното море включваше богата гама от тонове на черното и сивото, тук-там разнообразени с мътнокафяво. Времето обаче беше идеално за целта му. Морето се хвърляше към брега отново и отново като тъп и упорит питбул, а летовниците, които по необясними причини продължаваха да идват тук, вместо да отлетят за трийсет паунда до Средиземно море, имаха опечален вид. Заблудеността им беше направо трогателна. Той си взе чаша нес кафе от дюнержийницата на кея и седна на пейка с лице към океана. Беше готов.

Четирийсет и една минути по-късно, докато ровеше из джобовете си за нещо, което да използва вместо кърпичка, към него се приближи възрастна жена и го докосна по рамото.

— Искате ли да поговорите с някого? — каза тя внимателно.

— О! Благодаря. Не, не, добре съм.

Той докосна лицето си — беше плакал.

— Сигурен ли сте? Не изглеждате добре.

— Наистина. Просто... Просто току-що изживях нещо много силно. — Той извади една от слушалките на айпода си, сякаш това обясняваше всичко. — Тук.

— Нима плачете от музиката?

Жената го гледаше така, сякаш пред нея седеше някакъв перверзник.

— Е — каза Дънкан. — Не плача от музиката. Мисля, че предлогът не е правилен.

Тя поклати глава и отмина.

Той изслуша албума от начало до край още два пъти на пейката, на третото слушане стана и се запъти към къщи. Едно от качествата на голямото изкуство е, че те кара да обичаш хората повече и да им прощаваш дребните провинения. Като се замисли човек, то действа по същия начин като религията. Какво значение има, че Ани е чула албума преди него? Колко ли хора са чули оригиналната версия преди него? А колко хора са гледали „Шофьор на такси“ преди него? Но нима това по някакъв начин отнемаше от въздействието му? Или го правеше по-малко негов? Той искаше да се прибере, да я прегърне и да сподели с нея за тази своя незабравима сутрин. Освен това искаше да чуе мнението ѝ. Ценеше нейните впечатления от музиката на Кроу — Ани можеше да бъде неочаквано проникателна въпреки неохотата, с която обсъждаше темата, и той искаше да разбере дали и тя бе забелязала нещата, които той вече бе установил — например липсата на припев в „Двайсетото позвъняване за деня“, което придаваше на песента нотка на неумолимост и самоненавист, които не се чуваха в „завършената“ версия. (Беше готов да пусне това парче на всеки, осмелил се да излезе със стария лаф, че Кроу е бледо подобие на Дилън. Според Дънкан „Двайсетото позвъняване за деня“ беше равностойно на „Със сигурност четвърта улица“ на Дилън, но с повече вътрешно съдържание и тежест. А и Тъкър може да пее.) Кой би предположил, че „А ти си?“ може да звучи толкова злокобно? В „Джулиет“ това е песен за двама души, които се запознават — с други думи, простичка (но красива) любовна песен — един слънчев ден, преди душевните бури

да заприихдат откъм морето. Докато в „Джулиет гола“ парчето звучете така, сякаш двама влюбени стоят наред езеро от светлина, което се свива и свива около тях, докато те си говорят за първи път. Двамата сякаш вече усещат приближаващата буря и това прави албума още по-завършен и по-последователен. Чиста трагедия, в която тяхната обреченост прозвучава от самото начало. Докато хладната сдържаност в „Ти и твоят перфектен живот“ придаваше на песента смайващо въздействие, подкопано от театралността на рокендрол версията.

Когато Дънкан се прибра, Ани все още беше в кухнята и четеше „Гардиън“ на масата с чаша кафе. Той застана зад нея и я прегърна, като остана така малко по-дълго, отколкото ѝ бе удобно.

— Това пък за какво? — попита тя с овладяна, но доловима обич.
— Мислех, че си ми ядосан.

— Съжалявам. Беше глупаво и дребнаво от моя страна. Какво значение има кой пръв е чул албума?

— Знам. Трябваше да те предупредя, че е малко скучен. Но си помислих, че така ще се ядосаш още повече.

Сякаш юмрук се заби в стомаха му. Той я пусна, пое дълбоко въздух и изчака да отшуми първоначалният шок, преди да проговори отново.

— Не ти ли харесва?

— Става. Горедолу е интересен, ако си слушал другия. Но не мисля, че ще си го пусна отново. А ти какво мислиш?

— Аз мисля, че е шедьовър. Мисля, че направо засенчва другия. А при положение, че другият е любимият ми албум на всички времена...

— Не говориш сериозно.

— Скучен! Господи! Кой други произведения са скучни според теб? „Крал Лир“? „Пустата земя“?

— Не прави това, Дънкан. Когато се ядосаш, преставаш да мислиш.

— Ти твърдиш, че съм ядосан?

— Не, но... Това не е домашна кавга. Просто обсъждаме, така да се каже, едно музикално произведение.

— Не и според теб. Според теб обсъждаме едно говно.

— Ето, виж се. Ти мислиш, че това е „Крал Лир“, аз мисля, че е говно... Стегни се, Дънкан. Аз харесвам другия албум. Подозирам, че повечето хора ще са на моето мнение.

— О, повечето хора. Знаем как мислят повечето хора. Мъдростта на шибаната тълпа. Господи. Повечето хора ще предпочетат да си купят албум на танцуващо джудже от някое риалити шоу.

— Дънкан Томсън, великият демократ.

— Просто... Толкова съм разочарован от теб, Ани. Мислех, че си по-сериозна.

— Ха така. Това е следващата стъпка. Вече говорим за моя нравствен недостатък. За моята слабост.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но е така. Ако не можеш да чуеш тук нищо...

— Какво? Моля те. Кажу ми. Искан да знам какво говори това за мен.

— Нищо ново.

— Което е?

— Което е не знам какво. Че си тъпа.

— Мерси.

— Не казах, че си тъпа. Казах, че си тъпа, ако не можеш да чуеш нищо тук.

— Е, не мога.

Той отново излезе и се върна на пейката при океана със своя айпод.

Изтече повече от час, преди да се сети за уебсайта. Ако побързаше, щеше да е първият, написал за албума. Нещо повече: щеше да е първият, открехнал Кроу-обществото за съществуването на този албум! Вече беше изслушал „Джулиет гола“ четири пъти и беше измислил доста неща, които искаше да каже за албума; но ако се мотаеше, можеше да изгуби предимството си. Пол Хил едва ли се беше свързал с друг човек от форума, но вероятно бе разпратил албума на доста хора. Трябваше да се прибере вкъщи, колкото и да го беше яд на Ани.

Все пак успя да се размине с нея. Тя говореше по телефона в кухнята, сигурно с майка си. (Кой тръгва да звъни на семейството си

още с пристигането след екскурзия? Нима това не говореше за човека? Не беше сигурен какво точно. Но човек, който е толкова свързан със семейството си, особено с *детството си*, едва ли е в състояние да разбере суровите, зрели истини, звучащи в десетте песни на „Джулиет гола“. Може би някога щеше да разбере тези неща, но нямаше да е скоро.)

Общото им офис пространство се намиреше на междинната площадка на стълбите. Агентът, който им продаде къщата, необяснимо защо бе убеден, че един ден щяха да използват малкото помещение като детска стая, преди да решат да се изнесат от града и да си купят къща с градина. При което щяха да продадат тази къща на друга млада двойка, която щеше да последва тяхната съдба. Дънкан се питаше дали липсата на деца не беше пряка реакция на тази потискаща предвидимост и дали тъкмо агентът не бе предизвикал, макар и несъзнателно, тяхното решение.

В момента стаята беше пълна противоположност на детска. Тя съдържаеше два лаптопа, поставени един до друг на работна маса с два стола, машина за конвертиране на винилови плочи в MP3 формат и около две хиляди компактдиска, включително всички пиратски записи от всички концерти на Тъкър Кроу между 1982 и 1986 с изключение на концерта в клуб „КВ“ в Малмьо, Швеция, който, необяснимо как, не бе записан от никого — камъче в обувката на всеки сериозен изследовател, тъй като според средно надеждни шведски източници на същия концерт Тъкър Кроу изпълнил за първи и последен път кавър на „Любовта ще ни разкъса“. Той разчисти банковите извлечения и писмата, които Ани беше отворила и оставила, за да ги види той, отвори нов документ на компютъра и започна да пише. Произведе три хиляди думи за по-малко от два часа и изпрати текста на уебстраницата малко след пет същия следобед. До десет часа същата вечер вече имаше сто шейсет и три коментара на фенове от единайсет различни държави.

На следващия ден щеше да установи, че малко е пресолил манджата. „На фона на «Джулиет гола» всички предишни работи на Тъкър Кроу изглеждат малко по-невзрачни, малко прекалено лъскави и преработени... И ако сравнението е силно дори за творчеството на Кроу, то за другите музиканти в жанра е още по-обезличаващо“. Не бе имал намерение да възбуди спорове за достойнствата на музиканти

като Джеймс Браун, „Стоунс“ или Франк Синатра. Имаше предвид само подобните на Кроу певци композитори, но буквалните мозъци не мислеха така. „Тази версия на «Ти и твоят перфектен живот» прави онази, която познавате, да звучи като извадена от албум на «Уестлайф»... Ако беше изчакал малко да премине първоначалният шок, щеше да установи, че „Облечената“ версия (неизбежно старата „Джулиет“ се превърна в „Облечената“ за по-лесно различаване) всъщност е очевидно по-съвършената. Освен това съжеляваше, че е споменал „Уестлайф“, тъй като някой фен на момчешката банда можеше да попадне на материала му и цял ден да пуска неприлични коментари във форума.

В своята наивност не предвиждаше гневна реакция. Но си представи как той отваря преспокойно уебсайта за някоя новинка, например интервю с художника на обложката на някой албум, за да открие, че има нов албум, който още не е слушал. Това бе все едно да включи телевизора, за да чуе прогнозата за времето, и да научи, че небето се е срутило. Със сигурност нямаше да примре от щастие и със сигурност нямаше да иска да чете самодоволните писания на някое друго копеле. Сигурно щеше да намрази източника и щеше ей така да реши, че албумът не струва. Започна да се тревожи, че възторженият му материал всъщност може да е направил на „Голата“ лоша услуга — вече никой, или поне никой от истинските фенове, а други едва ли щяха да се занимават изобщо с това, нямаше да може да чуе албума непредубедено. О, колко сложна е цялата тази работа с любовта към изкуството. В нея има толкова злоба, колкото човек не би предположил.

Най-важните отзиви дойдоха под формата на имейли, изпратени от кроулозите, с които се знаеха твърде добре. В имейла на Ед Уест пишеше само: „Еба си. Мамка му. Дай насам“. В писмото си Джеф Олдфийлд пък заявяваше (с излишна язвителност, според Дънкан): „Това, братле, бяха твоите десет минути слава. Друг такъв кеф не ти се полага за този живот“. Джон Тейлър пък цитираше направо от „Подобрият мъж“: „Късметът е болест, пази се от него“. Той създаде списък от адресати и започна да им праща парчетата едно по едно. На следващата сутрин шепа мъже на средна възраст щяха да съжеляват, че са си легнали толкова късно.

ГЛАВА 3

Мисълта, че може да се наложи да преподава вечно, беше стряскала Ани неведнъж и тя дотолкова ненавиждаше предишната си работа, че дори и сега закъснението от десет-петнайсет минути, с което си позволяваше да пристига в музея, я караше да се чувства щастлива. За един преподавател тези петнайсет минути щяха да са унизителна издънка, предизвикваща напрежение, забележки и недоволни колеги, но на никого не му пукаше дали ще дойде с три или с трийсет минути преди времето за отваряне на един малък и слабо посетен музей. (Всъщност на никого не му пукаше дали ще дойде с три или трийсет минути и след времето за отваряне.) На предишното работно място излизането навън за предобедно кафе беше безнадеждна мечта; сега обаче тя си доставяше това удоволствие всеки ден, независимо дали се нуждаеше от кофеин или не. Е, някои неща наистина ѝ липсваха: чувството, което изпитваше, когато урокът вървеше, когато стаята се изпълваше с блеснали погледи, а вниманието беше толкова плътно, че с нож да го режеш; понякога също така ѝ липсваха енергията, оптимизмът и жизнеността на децата, скрити зад нацупените физиономии. През повечето време обаче мечтаеше единствено да пропълзи под бодливата тел, ограждаща системата на средното образование, и да се спаси навън.

През продължителни периоди от деня работеше сама, най-вече търсейки финансова подкрепа, макар начинанието да ѝ се струваше все по-безсмислено — очевидно никой вече не разполагаше с излишни средства, които да предостави на един западащ крайбрежен музей. От време на време ѝ се налагаше да изнася беседи на групи местни ученици, което бе и причината да я пуснат да избяга от класната стая. На първата скамейка все се намираше по някой доброволец, някоя Ви или Маргарет, или Джойс, или някоя от възрастните госпожи, изгарящи от желание да помагат, което изпълваше Ани с жал, доколкото изобщо си правеше труда да мисли за тях. А когато се подготвяше специална изложба, работеха заедно с Роз — куратор на

свободна практика, която освен това преподаваше история в колежа на Дънкан. (Дънкан, разбира се, никога не се реши да поговори с нея през някоя от почивките в преподавателската стая, да не вземе случайно „да му се лепне“.) В момента Роз и Ани се опитваха да подготвят изложба от фотографски материали за горещото лято на 1964 година, когато бяха обновили стария градски площад, „Стоунс“ бяха свирили в местното кино, а трупът на седемметрова акула бе изплувал на плажа. Двете търсеха съдействие от местните хора, оповестявайки проекта чрез всички местни и социално-исторически уебсайтове, но на този етап бяха получили само две снимки — на едната се виждаше самата акула, която очевидно беше умряла вследствие на някакво гъбично заболяване и изглеждаше твърде отблъскващо за изложба, посветена на едно златно лято, а на другата имаше четирима приятели — колеги? — на излет край морето.

Втората фотография бе пристигнала по пощата няколко дни, след като пуснаха съобщението в интернет, и Ани бе поразена от нейната атмосфера. Двамата мъже носеха тиранти и ризи с дълъг ръкав, а жените бяха в рокли на цветя; зъбите им бяха развалени, лицата сбръчкани, косите им бяха напомадени, а те сякаш през живота си не бяха се забавлявали така. Това каза и на Роз: „Погледни ги само! Сякаш се радват на най-веселия ден в живота си!“ И се изсмя — до такава степен бе убедена, че веселието се дължи единствено на някакъв фотографски трик, на алкохол или на мръсен виц, на всичко друго, но не и на излета и природата. А Роз заяви: „Ами то най-вероятно си е точно така“.

Ани, на която предстоеше приятна, но не чак разтърсваща триседмична екскурзия из Щатите, включваща планините на Монтана, бе впечатлена. Значи през 1964, пет години преди тя да се роди, за щастие на англичаните в крайбрежното северно градче е бил достатъчен просто един почивен ден. Тя отново се вгледа в хората на снимката и се запита с какво са се занимавали, колко пари са имали в джобовете си, колко дълги са били отпуските им, колко дълго са живели. Ани не беше богата. Но беше посетила всички европейски страни, които искаше да види, беше ходила в Америка и дори в Австралия. Откъде бяха тръгнали, докъде бяха стигнали! Тя изведнъж осъзна смисъла на изложбата, която бе замислила без особена амбиция. Нещо повече — сякаш осъзна смисъла на градчето, в което

живееше, и значението му за хората като нея, за познатите ѝ, които все по-малко си позволяваха да мечтаят. Ани и без това гледаше сериозно на работата си, но сега реши непременно да накара посетителите да почувстват това, което бе почувствала тя.

След акулския принос обаче снимките секнаха. Вече се бе отказала от идеята за 1964, макар още да не бе споделила това с Роз, и търсеше начин да разшири концепцията, без от това изложбата да се размие прекалено. Трите седмици отсъствие бяха възродили ентузиазма ѝ, най-малкото заради събралата се кореспонденция, която сега подреждаше.

Имаше две нови снимки. Едната беше изпратена от човек, който наскоро беше подреждал вещите на своята починала майка. Беше красива снимка на малко момиченце, застанало пред будка за куклен театър с Пънч и Джуди. Другата снимка, без никаква обяснителна бележка, беше на мъртвата акула. Ани забеляза, че акулата се превръща в една от главните теми, и съжали, че изобщо я бе споменала в обявата. Беше я включила, за да събуди спомените на по-възрастното поколение в града. Със същия успех можеше да им изпрати съобщение „ТЪРСЯТ СЕ СНИМКИ НА УМРЕЛИ АКУЛИ“. На тази се виждаше дупка отстрани в тялото на акулата, където месото се беше разложило.

Тя прехвърли останалата част от пощата, отговори на няколко имейла и излезе за кафе. Чак на връщане се сети за трескавата активност на Дънкан предната вечер. Разбра, че статията му беше предизвикала реакции, защото той не престана да търчи нагоре-надолу по стълбите, да проверява пощата си и да чете коментарите във форума, да клати глава и да се киска на странния, внезапно оживял свят, който обитаваше. Но още не ѝ бе показал материала си и тя чувстваше, че е редно да го прочете. Нещо повече — тя дори искаше да го прочете. Беше чула албума, и то преди него, което означаваше, че за първи път беше в положение да си създаде собствено мнение, неповлияно от неговия проповеднически плам... искаше да се увери колко твърдоглав е той и колко са различни двамата.

Тя отвори уебсайта (по някаква причина го беше добавила в отметките си) и разпечата текста, за да може да се съсредоточи по-добре. Още преди да стигне до края, вече беше бясна на Дънкан. Беше я яд на неговото самодоволство, на неприкритото му перчене пред феновете, с които уж трябваше да го свързва някакво родство; беше я

яд и на неговата дребнавост и неспособност да сподели нещо ценно с другите членове на тази малобройна и изолирана общност. Но най-много я беше яд на неговото превратно тълкуване. Как можеха тези наброски на песни да са по-добри от завършения продукт? Как може нещо полуготово да е по-добро от произведение, преминало обработка, шлифовка, оформяне и структуриране, докато се постигне желаният ефект, при който музиката да изразява онова, което искаш да изрази? Колкото повече се занимаваше с нелепото писание на Дънкан, толкова повече се ядосваше, докато накрая толкова побесня, че чак се учуди от себе си. Тъкър Кроу беше хобито на Дънкан, а хората с хобита вършат странни неща. Само че слушането на музика не е като събирането на пощенски марки, риболова или строенето на кораби в бутилка. Слушането на музика е нещо, което и тя обичаше, което правеше често и с удоволствие и което Дънкан по някакъв начин бе успял да развали, донякъде и с това, че я бе накарал да се чувства бездарна. Това ли беше истинската причина за гнева ѝ? Тя прочете финала на статията още веднъж. „Живея с великите песни на Тъкър Кроу от почти четвърт век, но чак днес, докато гледах морето и слушах «Ти и твоят перфектен живот» такава, каквато Бог и Кроу са искали да бъде чута...“.

Работата не бе в това, че той по някакъв начин я караше да се чувства некомпетентна и несигурна в себе си и във вкусовете си. Точно обратното. Той всъщност хал хабер си нямаше, а тя чак сега си позволяваше да забележи това. Беше свикнала да мисли, че неговата страст към музика, филми и книги показва интелигентност, но това изобщо не беше така, след като той постоянно си съставяше погрешни мнения. Ако беше толкова умен, защо обучаваше помощник-водопроводчици и стажант-рецепционисти как да гледат американска телевизия? Защо пишеше материали от хиляди думи за неизвестни уебсайтове, които никой не чете? И защо си въобразяваше, че един певец, когото никой никога не е вземал толкова насериозно, е гений от ранга на Дилън и Кийтс? О, този неин гняв не предвещава нищо добро. Интелектът на партньора ѝ, подложен на щателна проверка, се беше свил до нищо и половина. И *той* ще ѝ обяснява на *нея*, че е тъпа! Все пак в едно нещо имаше право: Тъкър Кроу беше важен и разкриваше някои сурови истини за хората. Или поне за човека Дънкан.

Когато Роз се отби да разбере какво става с фотографиите, Ани още държеше уебсайта отворен на лаптопа си.

— Тъкър Кроу? Уау, гаджето ми в колежа му се кефеше — каза Роз. — Не знаех, че още свири.

— Всъщност вече не свири. Имала си гадже в колежа?

— Да. Но се оказа гей. Не знам защо се разделихме. Чакай малко — Тъкър Кроу има свой уебсайт, така ли?

— Всеки има свой уебсайт.

— Нима?

— Така мисля. Вече никой не изчезва в забвение. Седем фенове от Австралия се сдушват с трима канадци, деветима британци и две дузини американци и изведнъж някой, който от двайсет години не е издал нищо, става тема на всекидневни дискусии. Това е смисълът на интернет. Плюс порнографията. Искаш ли да знаеш кои парчета е изпълнил на концерта в Портланд, Орегон, през 1985?

— Не особено.

— Тогава този уебсайт не е за теб.

— А ти откъде знаеш тези неща — да не си един от деветимата британци?

— Не, няма жени, които се вълнуват от темата. Моят, сещаш се, Дънкан, е един от деветимата.

Как трябваше да го нарече? Това, че не бяха женени, започваше да става също толкова досадно, колкото сигурно щеше да бъде, ако бяха. Не можеше да го нарече гадже. Та той беше на четирийсет и нещо, за бога. Партньор? Житейски партньор? Приятел? Никоя от тези думи не прилягаше на тяхната връзка, а най-малко от всички — думата „приятел“. Мразеше, когато хората се впускат във възторжени разговори за Питър и Джейн, когато нямаш представа кои са Питър и Джейн. Може би просто щеше да спре да го споменава изобщо.

— И какво, той написал някаква тъпня от един милион думи и я пуснал в интернет да я прочете целият свят? Не че на света му пука особено.

Тя предложи на Роз да прегледа статията на Дънкан и Роз прочете първите няколко реда.

— Колко сладко.

Ани сбърчи устни.

— Не се подигравай на хората със страст — каза Роз. — Особено със страст в областта на изкуството. Това са най-интересните хора.

Изглежда всички вярват в този мит.

— Да, бе. Следващия път, когато ходиш в Уест Енд, застани до сценичния вход на някой музикален театър и се сприятели с жалките типове, които чакат за автограф. Ще видиш колко са интересни.

— Май трябва да си купя този диск.

— Не се хаби. Точно това ме дразни. Чух албума и той изобщо не е прав. И не знам защо, но просто ще се пръсна, ако не го кажа.

— Напиши своя статия и я пусни до неговата.

— Е, аз не съм експерт. Няма да ме допуснат.

— На тях им трябва някой като теб. Иначе просто ще се загубят в собствените си пъпове.

На отворената врата на офиса се почука. В рамката беше застанала възрастна жена със суичър и протягаше към двете някакъв пакет. Роз стана и го взе.

— Снимка на акулата — обясни жената и се запъти да си върви с патешката си походка.

Ани вдигна очи към тавана. Роз отвори плика, изхили се и ѝ подаде снимката. На нея се виждаше същата зейнала, гниеща рана, каквато беше видяла и на други снимки. Някому обаче беше хрумнала блестящата идея да сложи дете върху акулата. Момиченцето седеше отгоре, провесило босите си крачета на сантиметри от дупката; и детето, и раната сълзяха.

— Господи — каза Ани.

— Може би никой не е ходил на концерта на „Ролинг Стоунс“ през '64 — каза Роз. — Акулата е обрала всички точки.

* * *

Същата вечер Ани започна да пише статията си. Немаше намерение да я показва, това беше просто начин да разбере доколко идеите ѝ всъщност значат нещо. Също така беше начин да забие вилица в негодуванието, което беше започнало да се надува като наденица на барбекю. Ако това негодувание избухнеше, то можеше да има последствия, за каквито тя още не бе съвсем готова.

В работата ѝ се налагаше да пише разни неща — писма, представяния на изложби, текстове под снимки, кратки материали за уебсайта на музея, но най-често сякаш ѝ се налагаше да си измисля теми и да гради мнения от нищото. Тук беше различно: това беше най-добрият начин да спре да чопли въпросите, които се въртяха в главата ѝ от два дни насам. Албумът „Джулиет гола“ по някакъв начин бе събудил у нея идеи за изкуството, работата, нейната връзка, връзките на Тъкър, мистичното влечение към неизвестното, мъжете и музиката, значението на припева в песента, смисъла на хармонията и нуждата от амбиция и с края на всеки параграф мисълта ѝ раждаше началото на нов, непредизвикан и дразнещо несвързан с предишния. Един ден, каза си, ще напише за всички тези неща, но това нямаше да бъде тук и сега; искаше есето ѝ да бъде за двата албума; за неизмеримото и неоспоримо превъзходство на единия над другия. И може би за това какво хората (с други думи, Дънкан) си въобразяваха, че чуват в „Голата“, без то да съществува, защо тези хора (той) чуваха такива неща и какво говори това за тях. И може би... Не. Стига толкова. Албумът бе породил такава мисловна буря, че тя отново се запита дали в крайна сметка наистина не представлява гениална творба, но бързо отхвърли тази мисъл. От читателския клуб, в който членуваше, беше разбрала, че определени романи, които никой от членовете не беше харесал, можеха да породят интересни, а понякога дори полезни разговори; онова, което я беше накарало да се замисли, бяха липсите в „Голата“ (и съответно в Дънкан), а не наличностите.

Междувременно приятелите на Дънкан бяха чули албума и в уебсайта се бяха появили няколко нови статии. В Тъкърленд беше настъпила своеобразна Коледа; очевидно вярващите бяха оставили работата през празниците, за да прекарат повече време със своето интернет-семейство, а дори, както личеше от някои постинги, да отпразнуват с по някоя бира или джойнт. „Не шедъовър, но все пак бижу“ беше заглавието на една от качените статии. „КОГА ОТГОВОРНИТЕ ФАКТОРИ ЩЕ ПУСНАТ ИСТИНСКИТЕ НЕИЗДАДЕНИ НЕЩА“ гласеше постингът на друг фен, който твърдеше, че знае със сигурност, че в сейфовете има материал за седемнайсет албума.

— Кой е този човек? — попита тя Дънкан, след като се опита да прочете един параграф от неговата трескава и навремени затрогваща

проза.

— О. Това е той. Горкият Джери Уорнър. Преподавал английски в някакво училище, но преди две години го хванали с шестокласник и оттогава малко се чалнал. Има прекалено много свободно време. Но защо постоянно проверяваш уебсайта?

Тя беше завършила есето си. По някакъв начин „Джулиет гола“ или поне нейната реакция на този албум я беше разбудила от дълбок сън: сега тя искаше разни неща. Беше поискала да пише, искаше Дънкан да прочете написаното от нея. Искаше и другите участници във форума да го прочетат. Гордеше се с материала си и дори се питаше дали не би бил в известна степен общественополезен. Някои от тези мании можеха да прочетат статията ѝ, да се изчервят до корените на косите си и да се върнат към нормалния живот. Исканията ѝ нямаха край.

— Написах нещо.

— За какво?

— За „Голата“.

Дънкан я изгледа.

— Ти?

— Да. Аз.

— Брей. Ха. Ами. Иха. — Той се засмя, стана и закрачи из стаята. Сигурно така щеше да реагира и ако му беше казала, че ще става баща на близнаци. Не беше във възторг от новината, но знаеше, че не бива да показва негативно отношение.

— Значи смяташ, че... А мислиш ли, че си квалифицирана да пишеш?

— Нима е въпрос на квалификация?

— Уместен въпрос. Искам да кажа, ти си в пълното си право да пишеш каквото пожелаеш.

— Благодаря.

— Но за уебсайта... Там от хората се очаква определено ниво на компетентност.

— В първия параграф на постинга си Джери Уорнър пише, че Тъкър Кроу живее в гараж в Португалия. Това компетентно ли е?

— Не мисля, че трябва да го възприемаш буквално.

— Значи живее в метафоричен гараж в Португалия?

— Е, да, Джери си е чешит. Но може да изпее всяка дума от всяка песен.

— Това го квалифицира като уличен музикант, а не непременно като музикален критик.

— Добре, де — каза Дънкан, сякаш го бе осенила откачената идея да назначи чистачката на фирмата в борда на директорите. — Дай да го погледна.

Тя държеше статията в ръката си и веднага му я подаде.

— А. Добре. Благодаря.

— Ще те оставя да я прочетеш на спокойствие.

Тя се качи горе, излегна се в леглото и отвори книга, но не беше в състояние да се концентрира. Сякаш чуваше през дъските на пода как Дънкан поклаща глава неодобрително.

Дънкан прочете есето два пъти само за да спечели време; всъщност още с първото четене разбра, че има сериозен проблем, защото статията беше едновременно много добре написана и много погрешна. Не откри никакви фактологически грешки (а при него все се намираще някой от форума да му посочи някоя отявлена и напълно непоследователна грешка, която беше допуснал в материала си), но нейната неспособност да оцени красотата на албума показваше отблъскваща липса на вкус. Как изобщо бе успявала досега да прави верни заключения за нещата, които четеше, гледаше и слушаше? Дали не беше чист късмет? Или пък беше проява на скучния добър вкус на неделните приложения във вестниците? Тя харесваше „Семейство Сопрано“, но кой не го харесваше? Този път бе имал възможността да види как си съставя собствено мнение и тя беше оплескала всичко.

Но не можеше да ѝ откаже да качи материала. Нямахше да е честно и не искаше да изглежда така, сякаш просто я отрязва. А и тя разбираше величието на Тъкър Кроу — това си беше прочувствена възхвала на „Облечената“. Е, щеше да го пусне в сайта и да я остави на мнението на другите.

Прочете есето още веднъж, за всеки случай, и този път се депресира — тя беше по-добра от него във всичко освен в точността на преценката, която в края на краищата е най-важното нещо, и все пак. Пишеше добре, с лекота и хумор, беше убедителна, ако човек не е чул

музиката, и също така беше приятна. В своите материали той често беше рязък, агресивен и натрапчив и си го знаеше. Не бе очаквал тя да бъде добра в това поле. Как така беше пропуснал да забележи? Ами ако останалите не я съсипят от критика? „Облечената“ предизвикваше най-различни реакции, тъй като вече почти всички бяха чули албума, и той се страхуваше, че негативните отзиви бяха провокирани от неговата първоначална свръххвалебствена статия. Той се гласеше да промени решението си да я допусне в обществото, когато тя цъфна пред него.

— Е? — каза. Беше нервна.

— Хм — отвърна той.

— Все едно чакам резултати от изпит.

— Извинявай. Мислех за есето ти.

— И?

— Не съм съгласен с него. Но е доста добро.

— Мерси.

— И с удоволствие ще го кача в сайта, ако искаш.

— Ами добре.

— Но ще трябва да си дадеш имейл адреса.

— Така ли?

— Да. И сигурно някой и друг откачалник ще се опита да се свърже с теб. Но ако не искаш да влизаш в спор, можеш просто да ги триеш.

— Мога ли да използвам фалшиво име?

— Защо? Никой не те познава.

— Не си ли споменавал за мен пред приятелите си?

— Май не.

— Ясно.

Ани беше малко изненадана. Но какво толкова странно имаше в това? Никой от останалите кроулози не живееше в същия град, а и той си говореше с тях само за Тъкър или за други музиканти, свързани с него.

— Друг път имало ли е жена във форума?

Той се престори, че мисли. Често се беше питал защо при тях участват само мъже на средна възраст, но фактът не го притесняваше особено. Сега обаче се почувства длъжен да се оправдае.

— Да — каза. — Но не и в последно време. А и те обикновено искат да говорят за това колко е готин.

Явно единствените жени, които успя да изфантазира, бяха задръстени гърли, неспособни на задълбочени дискусии. Вярно, разполагаше само с няколко секунди да си ги представи, но трябваше да се справи по-добре. Ако някога наистина седнеше да пише романа си, трябваше много да внимава.

— Значи жените смятат, че е готин?

— И още как.

Сега вече започваше да звучи странно. Е, не точно странно, защото в хомосексуалното привличане няма нищо странно, разбира се. Но определено реагира по-бурно по повод външността на Тъкър, отколкото възнамеряваше.

— Както и да е. Прати ми текста като прикачен файл и довечера ще го кача.

След още малко вътрешна борба той изпълни обещанието си.

На следващия ден в музея Ани се улови, че отваря уебсайта по два пъти на час. Отначало ѝ се струваше съвсем естествено да разбере какви ще са реакциите на нейната статия, тъй като никога не беше го правила и изпитваше любопитство какво ще се случи. По-късно през деня обаче си даде сметка, че всъщност иска да спечели и да смачка Дънкан. Той се беше изказал и неговото изказване беше предизвикало най-вече неодобрение, сарказъм, недоверие и завист. Тя, от своя страна, искаше хората да се отнесат към нея по-добре, отколкото към него, да оценят красноречието и проникателността ѝ и за нейно огромно удоволствие случваше се точно това. До пет вечерта седем човека бяха публикували своите коментари и шест от тях бяха добронамерени — твърде общи и разочароващо кратки, но все пак добронамерени. „Чудесен материал, Ани“. „Добре дошла в нашето малко виртуално общество — браво!“ „Абсолютно съм съгласен с теб. Дънкан е толкова далече от истината, че изчезна от радара“. Единственият участник, който беше недоволен от статията ѝ, изглежда, си беше кисел по принцип. „Тъкър Кроу е ИСТОРИЯ съвземете се хора вие сте жалки с вашето постоянно дрънкане за певец, който от двайсет

години не е записал и един албум. И преди беше прехвален, и сега е прехвален. Мориси е толкова по-добър, че направо е срамота“.

Тя се запита защо някой ще се занимава да пише такива неща; от друга страна, „защо да се занимава“ е въпрос, който звучи неуместно в интернет, иначе цялата идея щеше да се стопи като топка захарен памук. Тя защо се занимаваше? Защо изобщо се занимаваха всички? Все пак, като цяло, беше за занимаването; следователно благодаря, MrMozza7, за постинга и благодаря на участниците във всички останали уебсайтове в интернет за активността им. Преди да изключи компютъра за деня, тя отново провери пощата си. Подозираше, че Дънкан я беше принудил да си даде имейл адреса само за да я обезсърчи; очевидно форумът беше предпочитаното място за публикуване на отзиви. Дънкан се бе опитал да ѝ внуши, че едва ли не тук дебнат киберпреследвачи, готови да убиват или поне да бълват жлъч и да вещаят отмъщение, но досега поне нямаше такива неща.

Този път обаче имаше два имейла от някого на име Alfred Mantalini. Първият имейл беше озаглавен „Твоята статия“. Писмото беше съвсем кратко. В него пишеше: „Благодаря ти за милите и проникновени слова. Ценя ги високо. С най-добри пожелания, Тъкър Кроу“. Заглавието на втория имейл беше „ПП“, а текстът гласеше: „Не знам дали се виждаш с някой от другите хора в този уебсайт, но те ми се струват доста странни и ще съм ти благодарен, ако не даваш имейл адреса ми на никого“.

Възможно ли бе? Дори този въпрос звучеше глупаво, камо ли обзелото я мигновено въодушевление — беше направо жалка. Разбира се, че беше невъзможно. Очевидно ставаше дума за някаква шега, макар в тази шега да нямаше никакъв хумор. Но защо някой ще се занимава? Не питай. Тя окачи якето си на облегалката на стола и пусна чантата на пода. Какъв забавен отговор да изпрати? „Разкарай се, Дънкан?“ Или просто да забрави цялата работа. Но пък представи си, че...?

Отново понечи да иронизира себе си, но си даде сметка, че самоиронията имаше смисъл само ако разсъждава с главата на Дънкан — тоест ако си въобразява, че Тъкър Кроу е най-прославеният човек на света и вероятността той да влезе в контакт с нея не е по-голяма от вероятността да ѝ се обади Ръсел Кроу. Тъкър Кроу всъщност е слабо известен музикант от 1980-те, който сигурно си няма друга работа

нощем, освен да чете уебсайтове, посветени на него самия, и да клати невярващо глава. Не беше трудно да разбере защо не желае контакт с Дънкан и другите: факелът, който носеха, гореше прекалено ярко. А защо Алфред Манталени? Тя пусна името в „Гугъл“. Алфред Манталени се оказа герой от „Никълъс Никълби“, безделник и любовчия, който разорява жена си. Доста подходящо, а? Особено ако Тъкър Кроу притежава известно чувство за самоирония. Бързо, преди да е размислила, тя кликна на „Отговори“ и написа: „Не си ти наистина, нали?“

Този мъж, едновременно присъстваше и отсъстваше в живота ѝ от петнайсет години и мисълта, че нейното съобщение можеше да се появи в дома му, ако имаше такъв, ѝ се стори абсурдна. Почака в работата час-два с надеждата да получи отговор, след което се прибра у дома.

Тъкър Кроу

От Уикипедия, свободната енциклопедия

Тъкър Джером Кроу, роден на 9 юни 1953 година, е американски певец, композитор и китарист. Кроу добива известност в средата и края на 70-те години от миналия век първоначално като певец на групата „Дъ политикс ъв джой“, а след това и като солов изпълнител. Повлиян е както от северноамерикански композитори като Боб Дилън, Брус Спрингстийн и Ленард Коен, така и от китариста Том Верлен. След неубедителния си дебют Кроу постепенно получава признанието на критиката, за да запише през 1986 смятания за шедьовър албум „Джулиет“, посветен на раздялата му с Джули Бийти. Албумът често присъства в различни класации на музикални произведения, признати за най-добри „за всички времена“. По време на турнето, последвало албума, Кроу внезапно решава да се оттегли от обществения живот, като според очевидци това се случва след някакво разтърсващо преживяване в тоалетната на един клуб в Минеаполис. Оттогава Кроу не е издавал музика и не е говорил пред медии за оттеглянето си.

Биография

Ранни години

Кроу е роден и израснал в Боузмън, Монтана. Баща му Джером притежава фирма за химическо чистене, а майка му Синтия е учителка по музика. Няколко песни от ранните му албуми са посветени на отношенията с родителите му, например песента „Перх и квитанции“ (от албума „Тъкър Кроу“, където „перх“ е съкращение от перхлоретилен — химикала, който се използва в химическото чистене), „Нейното пиано“ (от „Изневяра и други домашни разследвания“), написана в памет на майка му след смъртта ѝ от рак на гърдата през 1983. По-големият брат на Кроу, Ед, загива на 21-годишна възраст през 1972 в автомобилна катастрофа. Разследването установило „значително“ съдържание на алкохол в кръвта му.

Ранна кариера

Кроу сформира „Политикс ъв джой“ в Монтанския университет и прекратява следването си, за да предприеме турне с групата. Съставът се разпада, преди да подпише договор със звукозаписна компания, но повечето от членовете впоследствие свирят в албумите и на концертите на Кроу, а третият му албум е озаглавен „Тъкър Кроу енд дъ политикс ъв джой“. Първият и едноименен албум на Кроу, издаден през 1977, се превръща в пословичен провал, тъй като прекомерният ентузиазъм на звукозаписната компания я подвежда да го рекламира в медиите с доста високопарния лозунг БРУС ПЛЮС БОБ ПЛЮС ЛЕНАРД Е РАВНО НА ТЪКЪР, поставен под снимка на нацупен Кроу с очна линия и широкопола шапка „Стетсън“. През октомври 1977 пияният Кроу е арестуван от полицията на Сънсет булевард в Холивуд, Калифорния, докато се опитва да скъса свои гигантски плакат. Рок критиците са безмилостни — Грейл Маркълс от списание „Крийм“ завършва статията си така: „Страст плюс безразсъдство минус Джон Денвър е равно на нищо и половина“. Жестоко обиден, Кроу записва свиреп кратък албум от четири песни, наречен „Някои чува ли ме?“ — „Can Anybody Hear Me?“ (дал име на уебсайт, в който се водят задълбочени и понякога отвлечени дискусии за неговата музика), който обръща съдбата на изпълнителя и мнението на критиката на сто и осемдесет градуса.

Турнета

Кроу изнася голямо количество концерти от 1977 до оттеглянето си, макар изпълненията му пред публика да са с непостоянно качество най-вече поради неговия алкохолизъм. Някои от концертите траят едва четирийсет и пет минути, с дълги паузи между отделните песни, нарушавани от обидни обръщения на Кроу към публиката; в други случаи, като в легендарния пиратски запис на концерта в „Ат ол мис“, той свири цели два часа и половина, докарвайки публиката до екстаз. Нерядко концертите на Кроу се израждат в словесни и физически атаки — в Кьолн, Германия, той се хвърля сред тълпата, за да удари някакъв фен, който постоянно иска песен, която Кроу не желае да изпълнява. Членовете на „Политикс ъв джой“ постепенно го напускат, разочаровани от обидното отношение на певеца към тях.

Личен живот

Предполага се, че Тъкър Кроу е баща на дъщерята на Джули Бийти, Офелия (р. 1987), макар майката да отрича това. Смята се, че певецът се е излекувал от страстта си към алкохола.

Оттегляне

Въпреки оскъдната информация за живота на Кроу през последните две десетилетия, смята се, че музикантът понастоящем живее във ферма в щата Пенсилвания. Периодичните слухове за връщане на певеца на сцената досега се оказват непотвърдени. Според някои фенове изпълнителят участва в последните албуми на „Конишънс“ и „Дженюин артикълс“; някои смятат, че две от композициите в албума „Да, отново“ от 2005 година на повторно събралата се група „Политикс ъв джой“ са дело на Кроу, но музикантите отричат това. „Джулиет гола“, излязъл през 2008 година, съдържа демо версии на песните от „Джулиет“.

Дискография

„Тъкър Кроу“ — 1977

„Изневяра и други домашни разследвания“ — 1979

„Тъкър Кроу енд дъ политикс ъв джой“ — 1981

„Ти и аз“ — 1983

„Джулиет“ — 1986

„Джулиет гола“ — 2008

Накради и номинации

През 1985 година Кроу е удостоен с почетна титла от Монтанския университет. През 1986 албумът „Джулиет“ е номиниран за наградата Грами в категорията „Най-добър албум“. През същата година Кроу е номиниран за Грами в категорията „Най-добър рок изпълнител“ за песента „Ти и твоят перфектен живот“.

ГЛАВА 4

Докато Ани чакаше отговор от Тъкър Кроу, самият Тъкър Кроу и шестгодишният му син Джаксън обикаляха местния супермаркет и се опитваха да изберат храна за човек, когото никой от двамата не познаваше добре.

— Хотдог?

— Става.

— Знам, че обичаш хотдог. Питам те дали според теб Лизи яде такива неща.

— Не знам.

Нямаше откъде да знае.

— Пак забравих коя е тя — каза Джаксън. — Съжалявам.

— Тя ти е сестра.

— Да, знам — каза момчето. — Но за какво е?

— Знаеш какво означава сестра — каза Тъкър.

— Не и от този вид.

— Тя е точно същият вид като всички други.

Но, разбира се, не беше. Тъкър не говореше искрено. За едно шестгодишно момче сестра е някой, с когото сутрин закусвате заедно, някой, с когото спорите кое предаване по телевизията да гледате, някой, от чийто рожден ден гледаш да избягаш, защото всичко е прекалено розово, някой, чиито приятелки се изхилват, когато си тръгваш, още преди да си затворил вратата след себе си. Момчето, което щеше да им дойде на гости, бе двайсетгодишно и досега не бе идвало у тях. Джаксън дори не я беше виждал на снимка, така че трудно можеше да знае дали тя случайно не е вегетарианка. Не че това беше първият случай на Джаксън, в който му тръсваха непознат роднина. Преди две години Тъкър го бе запознал с двамата му братя близнаци, за чието съществуване не бе и подозирал и които не оставиха особено ярка следа в живота му.

— Съжалявам, Джаксън. Сигурно ти изглежда като някакъв друг вид сестра. Тя ти е сестра, защото имате общ баща.

— Кой е нейният баща?

— Кой? Ти кой мислиш? Кой е твоят баща?

— Значи ти си и неин баща?

— Именно.

— Така, както си баща и на Купър.

— Да.

— И на Джеси? — Купър и Джеси бяха двамата братя близнаци и скорошни познати.

— Почна да схващаш.

— Коя е майката този път?

Джаксън зададе въпроса с такова светско отегчение, че Тъкър се разсмя.

— Този път майката е Натали.

— Натали от предучилищната?

— Ха! Не. Не Натали от своята предучилищна.

Мисълта за Натали от предучилищната на Джаксън осени Тъкър изненадващо, но не неприятно. Тя беше деветнайсетгодишна „леля“, руса и лъчезарна. „А беше време“, както пее Джеймс Браун.

— Тогава коя?

— Не я познаваш. Сега живее в Англия. Когато се запознахме, живееше в Ню Йорк.

— А сестра ми?

— Тя живее в Англия с майка си. Но сега учи в колеж в Щатите. Много е умна.

Всичките му деца бяха умни и тяхната интелигентност го изпълваше с гордост — може би незаслужена, тъй като той имаше отношение единствено към образованието на Джаксън. А може би заслугата му бе, че избираше да забремени само интелигентни жени. Едва ли. Господ му беше свидетел, че беше спал с доста тъпи парчета.

— Ще ми четете ли? Купър и Джеси ми четяха. Грейси също.

Грейси беше другата му дъщеря и най-голямото от децата му. Тъкър се свиваше дори при споменаването на името ѝ. Беше се проявил като лош баща спрямо Лизи, Джеси и Купър, но поведението му беше до известна степен простимо или поне той можеше да си прости, макар децата и майките им да не бяха толкова благосклонни. Докато с Грейс...

Случаят с Грейс беше съвсем различен. Джаксън я беше виждал веднъж и Тъкър през цялото време се бе потил от страх, макар голямата му дъщеря да бе добра душа като майка си. Това го караше да се чувства още по-зле.

— Защо не вземеш ти да ѝ почетеш? Ще я впечатлиш.

Той сложи кренвиршите в количката, но миг по-късно ги извади. Какъв процент от умните момичета са вегетарианци? Не по-малко от петдесет, нали? Значи имаше вероятност все пак да яде месо. Той върна кренвиршите в количката. Проблемът бе, че дори младите месоядни момичета не обичат червено месо. Но кренвиршите бяха розово-оранжеви. Това брои ли се за червено? Бе почти сигурен, че странният цвят се дължеше по-скоро на химикали, отколкото на кръв. Вегетарианците ядат химикали, нали? Той отново извади кренвиршите. Доця му се да е баща на трийсетгодишен монтьор от Тексас, който си пада по чашката. Тогава щеше да е необходимо само да вземе пържоли, бира и стек „Марлборо“ и готово. Необходима предпоставка за подобен резултат обаче беше да е забременил някоя сексапилна трийсетгодишна сервитьорка от Тексас, а Тъкър бе разхитил младостта си в тичане след смъртнобледи английски модели със скули вместо гърди и сега си плащаше. Всъщност, като се замислеше, и тогава си беше платил. Къде му беше акълът?

— Какво правиш, тате?

— Не знам дали яде месо.

— Защо да не яде месо?

— Защото някои смятат, че не бива да се яде месо. А други смятат, че е вредно. А някои смятат и така, и така.

— Ние какво смятаме?

— Мисля, че смятаме и така, и така, но не ми пука достатъчно, за да направим нещо по въпроса.

— Защо хората смятат, че е вредно?

— Смятат, че е вредно за сърцето. — Нямахме смисъл да обяснява на Джаксън за дебелилото черво.

— Значи ако ядеш месо, сърцето ти може да спре? Но, тате, ти ядеш месо.

Гласът на Джаксън потрепери и Тъкър нечуто изруга. Сам си го направи. Джаксън неотдавна беше осъзнал, че баща му ще умре по някое време през първата половина на двайсет и първи век и

преждевременната му скръб можеше да се отключи по всяко време и по всякакъв повод, включително заради принципите на вегетарианството. Още по-неприятното беше, че екзистенциалното отчаяние на Джаксън бе съвпаднало, подсилвайки го, със същото чувство у Тъкър. Петдесет и петият му рожден ден бе събудил у него остра меланхолия, която едва ли щеше да се разсее по повод някой от следващите му юбилеи.

— Не ям толкова много месо.

— Това е лъжа, тате. Ядеш сума ти месо. Сутринта яде бекон. А снощи приготи бургери.

— Казах, че така смятат някои хора, Джак. Не съм казал, че е вярно.

— Тогава защо и ние смятаме така? Щом не е вярно?

— Ние смятаме, че и „Филис“ ще спечелят световните серии всяка година, но това също не е вярно.

— Аз не смятам така. Ти ми казваш да смятам така.

Той върна кренвиршите на рафта за последен път и поведе Джаксън към сектора с пилешки продукти. Пилешкото не е нито розово, нито оранжево и той започна да обяснява на Джаксън полезните свойства на този продукт, без да се чувства непременно като лъжец.

Върнаха се вкъщи колкото да оставят покупките и веднага отпрашиха с колата за Нюарк да вземат Лизи. Тъкър се надяваше тя да му допадне, но знаците не бяха обещаващи: бяха си разменили няколко имейла и тя звучеше ядосано и несговорчиво. Това не означаваше непременно, че тя е гневен и труден човек — дъщерите му не бяха склонни лесно да забравят за родителския му дан, който в крайна сметка се свеждаше до пълното му отсъствие от живота им. Започваше да му прави впечатление, че някои от децата му се появяваха винаги в драматичен момент от живота си или от живота на техните майки, и този факт хвърляше известна сянка върху визитата. Но той избягваше да се занимава със себе си и опита да се абстрахира от последната мисъл.

По пътя за летището Джаксън не спря да бърбори за училище, бейзбол и смърт, докато най-сетне заспа и Тъкър си пусна някаква

стара касетка с компилация от ритъм енд блус парчета, която бе изровил от багажника. Бяха му останали само няколко касетки и когато свършеха, щеше да се наложи да намери пари за нов пикап. Не можеше да си представи да шофира без музика. Той тихо припяваше на „Чи-Лайтс“, за да не събуди Джаксън, и изведнъж се замисли над въпроса, който онази жена му бе задала в имейла си: „Не си ти наистина, нали?“. Е, беше почти напълно уверен, че е точно той, но се чудеше как би могъл да ѝ го докаже и не виждаше убедителен начин. В музикално отношение хората бяха проучили всяка незначителна подробност, така че едва ли щеше да я убеди, като изброеше няколко певци, които бяха изпели бекинг вокалите в две-три негови песни, без имената им да бъдат отбелязани на албума. А и почти всички биографични детайли от неговия живот, които се носеха из интернет като космически боклук, бяха напълно неверни. Никой от манияците в мрежата не знаеше например, че той има пет деца от четири различни жени, а всички си мислеха, че има извънбрачно дете от Джули Бийти, която бе почти единствената жена, която бе внимавал да не забремени. И кога най-после щяха да престанат с тези дрънканици за някаква случка в тоалетната в Минеаполис?

Той гледаше да не надценява собствената си важност във вселената. Повечето хора го бяха забравили. Много рядко човек можеше да прочете името му в някое списание, тъй като по-старите музикални критици понякога го споменаваха, или пък някой попадеше на негов албум в нечия фонотека и си казваше: „А, да. Съквартирантът ми в колежа слушаше това“. Но световната мрежа промени всичко — вече никой не можеше да бъде забравен. Можеше да пусне името си в „Гугъл“ и да преброи хиляди съвпадения. Вследствие на това свикна да мисли за кариерата си като за нещо текущо, а не като за нещо отдавна мъртво. В някои от уебсайтовете той беше Тъкър Кроу — мистериозният саможив гений, а не Тъкър Кроу — бившият музикант и бивша знаменитост. В началото се почувства поласкан от хората, които дискутираха в мрежата неговата музика, с което съживиха някои отмерели спомени, затрупани от годините след оттеглянето му. Но след известно време тези хора започнаха силно да го дразнят, особено когато насочеха маниашкия си интерес към „Джулиет“. И все пак. Ако бе продължил да записва албуми, сега сигурно щеше да бъде стар и жалък музикант или в най-добрия случай щеше да се е превърнал в

култова фигура и да си изкарва хляба със свирене по клубове или като специален гост на някоя банда, която беше вдъхновил, макар да не откриваше своето влияние в тяхната музика. Така че оттеглянето му се бе оказало много хитър професионален ход, като изключим, разбира се, липсата на професионална кариера като неизбежно последствие от въпросния ход.

Тъкър и Джаксън закъсняха и завариха Лизи да се лута покрай шофьорите на лимузини, държачи табелки с имена, с празната надежда Тъкър да е изпратил кола. Той я потупа по рамото и тя се извърна стреснато.

— Ехо.

— О. Здравсти. Тъкър?

Той кимна, като се опита да покаже, че каквото и отношение да покаже тя, той няма нищо против. Можеше да се хвърли на шията му и да се разплаче, можеше да го потупа по бузата, да се здрависа с него или да го пренебрегне и да върви мълчаливо до колата. Тъкър малко по малко се превръщаше в експерт в дисциплина, която сам наричаше „бащино завръщане“. Можеше да чете лекции по този предмет — в днешно време сигурно имаше достатъчно хора, които се нуждаеха от такива знания.

Ако Тъкър не беше противник на националните стереотипи, би могъл да определи поздрава на Лизи като твърде английски. Тя се усмихна любезно, целуна го по бузата и успя някак да намекне, че той е от типа хора, на които не може да се разчита, че ще стигнат до летището навреме, защото винаги успяват да се замотаят.

— А аз съм Джаксън — заяви момчето с особена сериозност. — Аз съм твой брат. Радвам се да се запознаем. — Джаксън, изглежда, смяташе, че във важни случаи като този е редно да използва най-официален език.

— Полубрат — уточни без нужда Лизи.

— Точно така — каза Джаксън и Лизи се засмя. Тъкър се радваше, че го бе взел със себе си.

Разговорът през първата половина от пътя обратно се оказа лек. Говориха за полета, за филмите, които бе изгледала, и за двойката, която стюардът бе смъмрил за неприлично поведение (Лизи го нарече

„натискане“, за да отговори на подробните въпроси на Джаксън); Тъкър я разпита за майка ѝ, после Лизи разказа за колежа. С други думи, разговорът вървеше съвсем непринудено, като между напълно непознати, попаднали в общо превозно средство. Понякога Тъкър недоумяваше маниакалния интерес на хората към биологичния баща. Всичките му деца бяха отгледани от способни майки и любящи пастроци, така че от него нямаше никаква нужда. Те (и майките им) постоянно говореха колко е важно човек да знае откъде се е пръкнал и кой е, но това не означаваше нищо. Според него те много добре си знаеха кои са. Все пак нямаше как откровено да изкаже тази мисъл, защото щяха да го вземат за дивак и гадняр.

В края на пътя, след като слязоха от магистралата, разговорът промени посоката си.

— Приятелят ми е музикант — внезапно каза Лизи.

— Браво на него — каза Тъкър.

— Когато му казах, че си ми баща, не можа да повярва.

— На колко години е? На четирийсет и пет?

— Не.

— Шегувам се. По-младите не ме знаят.

— А, разбрах. Не. Той те знае. Мисля, че иска да се запознаете.

Може да го доведе следващия път.

— Разбира се. — Следващия път? Това звучеше като пускане под гаранция или като интервю за работа.

— Например на Коледа?

— Да — каза Джаксън. — Джеси и Купър ще дойдат за Коледа. Ще бъде забавно, ако дойдеш и ти.

— Кой са Джеси и Купър?

Мамка му, помисли си Тъкър. Как се случи това? Беше почти сигурен, че бе казал на Натали за близнаците, и си мислеше, че Натали ще каже на Лизи. Явно не. Още един пример за нещата, за които сам трябваше да се погрижи, ако беше що-годе нормален баща. Примерите бяха безброй. И постоянно изникваха нови. Беше готов да прочете някоя книга за родителството, ако си мислеше, че това би помогнало, но грешките му бяха толкова елементарни, че едва ли присъстваха в наръчниците. „Винаги съобщавайте на децата си, че имат братя и сестри“... Едва ли някои педагогически гуру ще си направи труда да впише подобен съвет. Това няма да се търси.

— Те са ми братя — каза Джаксън. — Полубратя. Като теб. Като мен.

— Кат има деца от друга връзка? — попита Лизи. Дори този страничен факт беше дразнещ за нея, защото беше нещо, което тя имаше право да знае. А щом се дразнеше за това, че Кат има деца, за които тя не знае, сигурно щеше да се подразни още повече да разбере, че децата всъщност са негови. А може би я подценяваше? Може би тя щеше да е доволна да разбере, че има повече братя, отколкото е очаквала. Повече роднини = повече забавления, нали така?

— Не — каза Тъкър.

— Тогава...

Тъкър не искаше да я остави сама да се досети. Искаше сам да ѝ каже, пък макар и дванайсет години след самото събитие.

— Джеси и Купър са мои.

— Твои ли?

— Да. Момчета близнаци.

— Откога?

— Ами от години. Те са на дванайсет.

Лизи поклати тъжно глава.

— Мислех, че знаеш — каза Тъкър.

— Но — отвърна Лизи. — Ако знаех, уверявам те, нямаше да се правя, че не знам. Какъв е смисълът?

— Ще ти допаднат — каза Джаксън. — На мен ми допаднат. Само не играй с тях нищо на нинтендо. Ще те разчастят.

— Божичко — каза Лизи.

— Знам го от опит — добави Джаксън.

— И те са идвали на гости?

— Само веднъж — каза Тъкър.

— Значи аз съм поредният артикул от поточната линия?

— Да. До утре трябва да си се изнесла, защото следващият ще се блъсне в теб и ще стане задръстване. Случвало се е да загубя деца по този начин.

— За теб това е майтап, така ли?

— Не. Съжалявам, Лизи.

— Дано. Ти наистина си невероятен, Тъкър.

Майката на Лизи по някакъв начин бе сведена в паметта на Тъкър до красивата снимка, която ѝ бе направил Ричард Аведон през

1982 за някаква козметична реклама — снимка, която Тъкър все още пазеше някъде. Той някак си бе забравил тази ограниченост, която бе характерна за Натали, както и нейната надменност, повърхностност и извънредна липса на чувство за хумор. Как бе успял да забрави тези четири качества, след като те съставляваха половината от обяснението за тяхната раздяла още преди раждането на Лизи? (Половината беше меко казано, но тъй като се бе разделял с толкова много жени, у някои от които тези качества липсваха, той сметна за справедливо да поеме част от вината.) Защо ли не бе обърнал повече внимание на тексаските сервитьорки с горещи сърца? Как така една студена англичанка се бе оказала неустоима? Натали замести Джули Бийти. Запознаха се в пиянския му период, когато животът му представляваше непрестанни купони, тъй като все още го канеха по купони. Той знаеше, че един ден поканите ще секнат, а с тях и английските модели, и Натали се бе оказала неговото последно завоевание. Не че тя би се признала за завоювана.

— Хора, да не се караме. Хей, Лизи — каза весело Джаксън. — Ядеш ли месо?

— Не — отвърна Лизи. — Не съм се докосвала до това нещо, откакто бях на твоите години. Противно ми е и цялата месна индустрия е противна.

— Но пиле ядеш, нали?

Тъкър се засмя. Лизи — не.

Когато чу колата да спира отпред, Кат отвори външната врата и застана на прага, удържайки Помъс да не скочи върху гостенката. Тъкър я погледна, опитвайки се да отгатне настроението ѝ. Тя не беше особено отзивчива при посещението на близнаците, но това се дължеше по-скоро на тяхната майка — малко след като двамата се запознаха, Тъкър каза на Кат, че раздялата му с Кери била трудна, и май някак бе загатнал, че причината за това била най-вече в чудесния секс. Учуди се, че това я нарани. Бе очаквал по-скоро да я успокои с признанието, че някои от разделите му са били трудни и че той не преминава през връзките си съвсем непокътнат.

Тъкър внесе сака на Лизи в къщата и запозна жените. За миг двете останаха така, неподвижни и усмихнати, макар в хладната,

формална усмивка на Лизи да липсваше много топлина и радост. Сега, когато в къщата имаше момиче, Тъкър си даде сметка, че Кат вече не е такава — животът бе оставил отпечатъка си около очите и устата ѝ и дори на челото. Вече не можеха да го вземат за дърт перверзник! Кат беше жена. Но пък двамата с Джаксън я бяха съсипали! Тя бе похарчила младостта си за тях, а те ѝ се бяха отплатили, правейки я да изглежда измъчена и стара! Изведнъж му се прииска да я прегърне и да ѝ поиска прошка, но точно сега, минута след пристигането на гостенката, едва ли бе най-подходящият момент за това.

— Отидете на поляната отзад — каза Кат. — Ще донеса нещо за пиене.

Минаха през къщата, като пътем Джаксън посочваше важните исторически и културни забележителности — места, където се бе ударил, картини, които бе нарисувал. Лизи не изглеждаше впечатлена.

— Мислех, че живеете във ферма — каза тя, когато се настаниха на столове и пейки.

— Че защо? — учуди се Тъкър.

— Пише го в Уикипедия.

— А пише ли нещо за теб? Или за Джаксън?

— Не. Пише, че според слуховете имаш едно дете от Джули Бийти.

— Тогава защо им вярваш, че живея във ферма? Както и да е, имаш телефона и имейла ми, защо не ме попита къде живея?

— Стори ми се прекалено странно да задам такъв въпрос на баща си. Може би трябва сам да си напишеш страницата в Уикипедия. Така поне децата ти ще знаят нещо за теб.

— Но ние си имаме и животни — защити се Джаксън. — Пилета. Помъс. Един заек, който умря.

Бяха им препоръчали заека като начин да успокоят страховете на Джаксън от неизбежната смърт на баща му. Тъкър не беше съвсем сигурен каква е идеята — може би това, че детето ще осъзнае естествения ход на нещата, като отгледа свой домашен любимец и проследи живота му чак до смъртта? В началото нещата изглеждаха добре, но заекът умря само след два дни и сега Джаксън неспирно говореше за своя умрял заек. Действително започна да се отнася малко по-флегматично към смъртта на Тъкър, която очакваше всеки ден.

— Заекът е погребан ей там — обясни Джаксън на Лизи, като посочи дървения кръст в края на поляната. — Гробът на тате ще е до него, нали, тате?

— Да — потвърди Тъкър. — Но още не.

— Но скоро — каза Джаксън. — Може би, когато стана на седем?

— По-късно — каза Тъкър.

— Да. Може би — допусна Джаксън, сякаш целта на разговора бе да утеши Тъкър. — Майка ти умряла ли е, Лизи?

— Не — каза Лизи.

— Тя добре ли е? — попита Тъкър.

— Много добре, благодаря — каза Лизи. Имаше ли в гласа ѝ саркастична нотка? Вероятно. — Тя ми даде идеята да дойда да те видя.

— Ясно — каза Тъкър.

— Заради това нещо — каза Лизи.

— Аха. — Това нещо, онова нещо... Всички неща в крайна сметка са еднакви, така че няма смисъл от уточнения.

— Когато човек разбере, че ще става родител, се стреми да разбере повече неща.

— Определено.

— Разбра го, нали?

— Кое?

— Това, което казах току-що.

Имаше чувството, че нещо му бяха съобщили, но той не бе успял да схване съобщението правилно. Може би трябваше да подходи малко по-сериозно към това опознавателно бърбене.

— Чакай малко — каза Джаксън. — Това означава... Ти си ми сестра, нали така?

— Полусестра.

— Значи аз ще бъда... Какво?

— Ще бъдеш вуйчо.

— Супер.

— А той ще бъде дядо.

Най-сетне Тъкър разбра какво му казват, когато Джаксън избухна в сълзи и се спусна да търси майка си.

Лизи сякаш омекна малко — поне към Джаксън, когато Тъкър го доведе обратно няколко минути по-късно.

— Това не означава, че баща ти е стар — обясни тя. — Не е.

— На кой друг в училище баща му е дядо?

— Сигурно не са много такива.

— На никого — каза Джаксън. — На нито един.

— Джак, вече сме обсъждали това — каза Тъкър. — Аз съм на петдесет и пет. Ти си на шест. Ще живея още дълго. Ти ще си станал възрастен човек, преди аз да почина. Вероятно ще си поне на четирийсет. Ще ти е писнало да ме гледаш.

Тъкър не би се обзаложил за броя на годините, които си даваше. Трийсет години пушене, десет години алкохолна зависимост... Щеше да се учуди, ако ги докараше до седемдесет.

— Не знаеш дали ще съм на четирийсет. Може да умреш още утре.

— Няма.

— Но може.

Тъкър винаги се объркваше от логиката на тези разговори. Щеше му се да каже: да, мога да умра още утре. Но това беше така и преди да разбереш, че ще ставам дядо. А вместо да подходи направо, трябваше да го баламосва. Това беше ефикасният начин.

— Невъзможно.

Джаксън го погледна с възкръснала надежда:

— Наистина ли?

— Наистина. Ако днес ми няма нищо, не мога да умра още утре. Просто няма достатъчно време.

— А ако катастрофираш?

Това може да се случи на всяка възраст и по всяко време, празноглавецо.

— Няма.

— Защо?

— Защото утре няма да ходим никъде с колата.

— А другиден?

— Нито другиден.

— Как ще си вземем храна?

— Имаме цял тон храна.

Тъкър не искаше да мисли за това дали ще умрат от глад, ако не могат да излязат с колата. Той искаше да мисли за това, че вече е стар, че скоро ще умре и че сякаш целият му живот е преминал неусетно.

Преди известно време Тъкър се зарече да седне с лист хартия и да направи отчет за последните две десетилетия. Щеше да отбележи последователно годините в графата отляво, а отдясно щеше да вписва по една-две думи, които евентуално да го уверят, че все с нещо се е занимавал през съответните дванайсет месеца. Краят на 80-те можеше да се изчерпи с думата „алкохол“ и тирета за „същото като горния ред“. Чат-пат бе хващал китара или химикалка, но като цяло всичко беше зяпане на телевизия и наливаме със скок до откат. За следващите периоди можеше да използва малко по-здравословни думи като „Рисуване“, „Купър и Джеси“, „Кат“, „Джаксън“, но дори те не можеха да обяснят всичките месеци, за които си правеше отчет. Колко време бе прекарал в онзи малък апартамент, нает за студио, когато се занимаваше с рисуване? Шест месеца? А в годините, в които се родиха синовете му... Наистина, беше ги извеждал на разходка, но през голяма част от времето те само спяха или се хранеха, а той ги гледаше. Но гледането също е дейност, нали така? Ако гледаш, няма как да правиш нещо друго.

Понякога се сецаше за баща си и се питаше какво би написал той на белия лист, съдържащ годините от зрелия му живот. Той бе изживял дълъг и плодоносен живот: три деца, хубав, здрав брак, собствен бизнес с химическо чистене. Какво би написал например срещу периода 1961–1968? Работа? Тази единствена дума би описала напълно изчерпателно седем години от живота му. Тъкър със сигурност знаеше какво би написал той срещу 1980: „Европа“. Или може би „ЕВРОПА“! Дълго бе чакал да се върне там и се бе наслаждавал на всяка секунда от престоя си, но ваканцията на живота му продължи един месец. Четири седмици от всичките петдесет и две! Тъкър не се опитваше да заглади различията — той съзнаваше, че баща му е по-добрият мъж от двамата. Но всеки човек, опитал се да даде отчет за живота си по този начин, ще недоумява къде са потънали дните му и какво е изпуснал.

Цял следобед, а и надвечер, очите на Джаксън постоянно плуваха в сълзи. Разплака се, когато загуби от Лизи на морски шах, после се разплака, че му мият косата, после плака, че Тъкър ще умре, а след това се разплака за това, че не му разрешиха да разбърка сладоледа си с шоколадов сос. Тъкър и Кат бяха решили да го оставят да вечеря с тях, но той беше така съсипан от емоционалното напрежение, че си легна рано-рано. Миг след като момчето заспа, Тъкър си даде сметка, че го бе използвал като малък, но ефикасен заложник: никой не можеше да се прицели в него, докато Джаксън се мотаеше около тях. Когато слезе да се присъедини към Кат и Лизи в градината, той долови фразата, изречена от Кат:

— Така постъпва с хората.

— Кой постъпва как? — намеси се той весело.

— Лизи тъкмо ми разказваше как майка ѝ влязла в болница, когато си я зарязал.

— О.

— Не си ми разказвал за това.

— Просто не е ставало дума.

— Колко странно.

— Никак даже — каза Лизи.

И го почнаха. Кат прецени, че вече са достатъчно близки с новата ѝ доведена дъщеря, за да говори с нея откровено за брака си; Лизи откликна с откровен разказ за травмите, които Тъкър ѝ бе причинил с отсъствието си. (Тъкър забеляза, че по време на жалбата си тя непрекъснато прикриваше корема си с длан, сякаш той можеше всеки миг да атакува нероденото ѝ дете с нож.) Тъкър кимаше велемъдро и от време на време поклащаше глава съчувствено. Понякога двете жени го поглеждаха безмълвно, а той само свиваше рамене и забиваше поглед в земята. Нямаше особен смисъл да се защитава, а и не знаеше каква тактика да предприеме. В историите, които двете си разказваха, имаше някои фактологични грешки, но не си струваше да ги поправя — на кого му пукаше например, че в яда и разочарованието си Натали беше казала на Лизи, че той бил спал с друга жена *в нейния апартамент*? Невярна бе информацията само за мястото, но не и за самата изневяра. Една-единствена дума можеше да обясни нещата през повечето време и тази дума беше „пиянство“. Можеше да изтъкне този

факт и да го повтаря от време на време, може би дори след всяко изречение, но това едва ли щеше да помогне.

В края на вечерта той заведе Лизи до нейната стая и ѝ пожела лека нощ.

— Добре ли мина? — попита тя и направи гримаса, сякаш цяла вечер я бе измъчвал гастритът.

— О, да, чудесно. Благодаря ти.

— Надявам се да се сдобрите с Кат. Тя е прекрасна.

— Да. Благодаря. Лека нощ. Наспи се хубаво.

Тъкър се върна долу, но Кат я нямаше. Беше използвала отсъствието му да си легне без него и без обяснения. Напоследък спяха в отделни стаи, но бяха в една особена фаза от връзката си, в която това не се смяташе за окончателно установено. Говореха за това всяка вечер или поне го споменаваха: „Добре ли си в другата стая?“ питаше Кат, а Тъкър повдигаше рамене и кимаше утвърдително. На два пъти, след ожесточени кавги, които за малко не бяха турили край на всичко, Тъкър я бе последвал в общата спалня, където бяха позакърпили положението. Но не и тази вечер. Тя просто изчезна.

Тъкър си легна, почете малко и угаси светлината. Но не успя да заспи. „Не си ти наистина, нали?“, го бе попитала онази жена и той започна да съчинява наум отговори на въпроса ѝ. Накрая стана и слезе на долния етаж при компютъра. Ани щеше да получи повече, отколкото очакваше.

ГЛАВА 5

{__From:__ Тъкър.com>

Subject: Re: Re:

Скъпа Ани,

Наистина съм аз, макар да не знам как да ти го докажа. Ще опитам с това: нищо не ми се е случило в тоалетна в Минеаполис. Или с това: нямам извънбрачно дете от Джули Бийти. Или с това: престанах да записвам музика веднага след „Джулиет“, така че нямам материал за двеста албума, заключен в бараката, нито пък пускам песни под фалшиво име. Това достатъчно ли е? Сигурно не, освен ако не си достатъчно здравомислеща, за да приемеш, че истината за даден човек винаги е разочароваща, а истината за мен — още повече. Това се дължи на злощастно стечение на обстоятелствата — колкото повече време прекарвах в неправене на нищо освен гледане на телевизия и пиене, толкова по-упорито една малобройна група хора с впечатляващо въображение отстояваше убеждението си, че съм се посветил на цяла поредица странни начинания, като например записване на хип-хоп албум с Лорин Хил в Колорадо или снимане на филм със Стив Дитко в Лос Анджелис. Ще ми се да познавах Лорин Хил и/или Стив Дитко, защото много се възхищавам и от двамата (и защото щях да спечеля някакви пари), но не ги познавам. Всъщност някои от тези митове са толкова цветисти, че са ме отказали от всякакви публични изяви; струва ми се, че без мен хората се забавляват много повече, отколкото щяха, ако се мотаех наоколо. Представяш ли си да дам интервю за някое от списанията, които се интересуват от хора като мен? Постоянно ще трябва да отговарям с „Не, не бях. Не, не съм. Не, не сме...“. Щеше да е толкова досадно. Какво му е интересното да не си правил нищо?

Днес научих, че ще ставам дядо. Тъй като не познавам добре въпросната бременна дъщеря — между другото аз не познавам добре четири от петте си деца, — не можах да изпитам радост; за мен

емоционалният заряд на новината беше символичен. Нямам особени угризения за това. Няма смисъл да се правя, че изпитвам радост само защото една почти непозната млада жена ми казва, че е бременна, макар да имам угризения за това, че определени решения, които съм взел или избегнал, са довели до това дъщеря ми да е за мен непозната. Колкото до символизма... Да науча новината, че ще ставам дядо, беше като да прочета собствения се некролог и това, което прочетох, ужасно ме натъжи... Каквито и дарби да съм притежавал, не ги оползотворих, нищо, че твоите приятели в мрежата мислят иначе, а и в други области на живота също не постигнах особен успех. Децата, които почти не виждам, са резултат от връзки, които съм съсипал поради мързел и пиянство; детето, което виждам — моя любим шестгодишен син Джаксън, е резултат от връзка, която съм на път да съсипя. Майка му ме понася вече няколко години и аз ѝ дължа ужасно много, но тя разбираемо е започнала да ми се дразни и нейното раздражение ме прави докачлив и заядлив. Тя си мислеше, че връзката ни може да се получи поради това, че сме различни. И макар наистина да е практична и ловка във финансово отношение (тя е търговец на едро с органични продукти) и с удоволствие да провежда въздълги срещи с хора, които се интересуват от пари и плодове, тези нейни качества не помагат, когато става дума за лични взаимоотношения. Аз не ценя тези качества достатъчно и във всеки случай моята непрактичност вече не е в съюз с таланта ми да пиша песни, тъй като вече не пиша песни. Артистичният темперамент е най-малкото безполезен, щом липсва крайният продукт. (Трябва да призная, че никога не успях да разбера какво е двама души да си пасват. Опитвал съм се да живея съвместно с жени, които притежават чувствителност, сходна на моята, с предвидимо катастрофални последствия, но обратният подход се оказва също толкова безнадежден. Събираме се с други хора, защото сме еднакви или защото сме различни, и накрая се разделяме по абсолютно същите причини. Сигнал съм до заключението, че ми трябва жена, която да обича лекомислието и мързела у един мъж; дали тази жена ще е президент на банка от „Уолстрийт“ или драскач на улични графити, ми е напълно безразлично.)

Напълно бях забравил за тези демо записи на „Джулиет“ допреди няколко месеца, когато един стар познат ги намери някъде по рафтовете. Той уреди издаването им на компактдиск и аз не се

възпротивих, макар да съм съгласен с всяка твоя дума относно тяхната недодяланост — аз работих страшно много върху тези песни заедно с групата си и идеята, че човек с уши може да изслуша тези записи и да реши, че скапаната работна версия е по-добра от онази, върху която сме се трудили толкова усърдно и упорито, направо ме слисва. (Да си призная, бих стоварил върху главата на този тип цялата колекция от пиратски записи, всичките тези сто двадесет и седем албума, за които той самодоволно твърди, че притежава, и бих му забранил да слуша музика до края на живота си.) Все пак издаването на „Голата“ ми напомня за това, че някога и аз съм бил в състояние да свърша нещо; пък и получих малък аванс, който предадох направо на съпругата ми. За един следобед се почувствах почти като мъж, който осигурява хляба на семейството си.

Подозирам, че ти предоставих твърде много информация, но мисля, че няма как повече да се съмняваш дали аз съм аз. Аз съм в много голяма степен аз, а днес ми се ще да не бях.

Поздрави,
Тъкър Кроу}

Отговорът на Тъкър очакваше Ани, когато тя пристигна на работа. Можеше да си провери пощата още вкъщи преди закуска и, разбира се, беше достатъчно любопитна, за да иска да го направи. Но ако имаше отговор, Дънкан можеше да го види, а най-хубавото нещо в живота ѝ в момента бе нейната тайна. Това бе започнало още предния ден с двата сухи, но все пак изумителни имейла, които казваха твърде малко, но сега вече тя разполагаше с информация, която за Дънкан би била ключ към разгадаването на вселенските тайни. Не желаше да му предостави този ключ поради множество причини, повечето от които — доста подли.

Тя прочете имейла втори път, после трети път и подрани с разходката навън за кафе. Нужно ѝ бе да помисли. Или по-скоро имаше нужда да престане да мисли за нещата, за които мислеше, за да може изобщо да помисли за нещо друго днес; а най-вече, повече дори отколкото за Тъкър Кроу и объркания му живот, тя мислеше за това как „Голата“ бе отровила атмосферата в нейния дом.

Предната вечер Дънкан се прибра късно, миришещ на алкохол, а на въпроса ѝ как бе минал денят му, отговори едносрично и дори рязко. После бързо заспа, а тя остана да лежи будна, слушайки хъркането му, изпълнена с неприязън. На всеки човек се случва от време на време да не харесва партньора си. Тя лежа будна дълги часове в тъмното, питайки се дали изобщо някога го е харесвала. Дали наистина щеше да е по-лошо, ако бе изживяла всички тези години сама? Защо непременно трябваше да има и друг човек в стаята, докато се храни, гледа телевизия или спи? Партньорът трябва да обозначава успех — щом дели кревата с някого, значи се е доказала способна в нещо, не е ли така? Способна на нещо? Но сега връзката ѝ сякаш обозначаваше провал, а не успех. Двамата с Дънкан бяха заедно, защото се бяха оказали последните двама за отбор, а тя се чувстваше по-добра в играта.

— Здравей, красавице — каза Франко, барманът в кафенето.

— Здравей — отвърна тя. — Обичайното, моля.

Щеше ли да я поздрави със „Здравей, красавице“, ако не я биваше в играта, така да се каже? Или влагаше твърде много в евтино обръщение, което този мъж вероятно използваше по двайсет пъти на ден?

— По колко пъти на ден казваш това? — попита тя. — Любопитно ми е.

— Честно ли?

— Честно.

— Само веднъж.

Тя се изсмя, а той се престори на обиден.

— Не знаеш какви хора идват тук — каза Франко. — Мога да кажа „Здравей, красавице“ на жени, които изглеждат като майка ми или като баба ми. Правил съм го. Но не е забавно. Затова го пазя за теб — най-младата ми клиентка.

Най-младата му клиентка! Нима всичко се свеждаше до географски обстоятелства? Поне в този град това можеше да бъде вярно. Франко нямаше да изрече същата фраза, ако кафенето му се намирало в Лондон или Манчестър, а тя нямаше да се лута като сомнамбул в продължение на петнайсет години през връзката си с Дънкан, ако живееше в Бирмингам или Единбург. Гулнес представляваше вятър и море, и старост, и миризмата на пържено,

която висеше във въздуха дори когато никой нищо не пържеше, и будките за сладолед, които изглеждаха затворени дори когато пред тях се редяха хора... И миналото. 1964 година, „Ролинг Стоунс“, умрялата акула и щастливите излетници. Все някой трябваше да живее тук. Защо да не бъде тя?

По обратния път към работата си спомни, че днес е четвъртък, а в четвъртък на рецепцията работи Мойра. Мойра беше „приятел“ на музея и беше убедена, че бездетността на Ани е причинена от някаква липса, която обаче беше лечима. Тя вероятно беше права, но не в смисъла, в който си мислеше. Намесата на Мойра по въпроса беше дошла без предишен разговор или повод и явно бе провокирана най-вече от възрастта на Ани, а не от някакъв неин копнеж, споделян пред тази почти непозната жена. Ани мразеше четвъртъците.

Днес беше целина. Мойра, жизнена старица на около осемдесет, с деликатна глава с лилаво боядисана коса, стоеше пред нея с дебела връзка от зеленчука.

— Здравсти — каза Ани.

— Трябват ти листата. Така де, на него му трябват.

— Благодаря ти.

— Имаш ли блендер?

— Мисля, че да.

— Пасирай листата и го накарай да ги изпие.

— А за мен? Няма ли да има чайче, семена или плодове, наkisнати в мляко?

— Вече опитахме всичко върху тебе. Така че причината трябва да е у него.

Всъщност Мойра бе права. Причината бе у него. Ползваше презерватив.

— Ще го опитам довечера.

— Ако го опиташ довечера, трябва да опиташ всичко, нали се сецаш? Пие го наведнъж и се качвате горе.

— Тогава ще го опитам в събота вечер.

Боже мой. Защо издаваше пред тази жена сексуалния им график?

— Значи е от съботните мъже, а?

— Имам да свърша малко работа.

— Не е срамно.

— Не ме е срам.

Но, разбира се, я беше срам. Беше я срам от очевидната монотонност и я беше срам от неспособността ѝ да каже на старата вещица къде да се дене.

— О, Алън. Рядко идваш насам.

Мойра говореше на възрастен мъж на седемдесет и няколко, който, изглежда, бе облякъл и палто, и шлифер, както и два-три шала. Той стискаше в ръката си буркан, в който имаше нещо като развалено мариновано лукче, плуващо в мътен оцет.

— Казаха, че се интересувате от акулата.

— Да — потвърди Мойра. — Много.

— Нося ви окото ѝ.

{__From:__ Ани Плат.net>

Subject: Отвъд всякакво съмнение...

... ти си. Чела съм достатъчно литература, за да знам, че подробностите са това, което прави дадена история да изглежда истинска, а пък ако някой е измислил всичко това, също заслужава отговор. А и да не си ти, честно казано, не ми пука. Просто водя електронна кореспонденция с интересен и задълбочен човек, който живее далече-далече, какво лошо има тук? (Има и още една хипотеза, според която ти си някой луд, а всичките ти деца и внуци са рожба на болен мозък. Ако се окаже, че си някой луд, КОГОТО ПОЗНАВАМ, тогава, кълна се в Господ, ще те убия. Но, моля, ако не си, прескочи това. И продължавам при хипотезата, че си ти.)

Както сигурно си се досетил, познавам се с хора, които имат много високо мнение за творчеството ти и за теб самия. Аз също съм си мислила за теб понякога, но не чак толкова често. Името ти се появи по време на едно пътуване, което предприех преди известно време. И новият ти албум „Джулиет гола“ или по-скоро реакцията, която той предизвика у двама-трима запалени фенове, насочи мислите ми към теб и към „Джулиет“. Не съм писала друг път подобен текст, но двата албума ми помогнаха да разбера някои неща, които сигурно винаги съм мислила относно изкуството и хората, които алчно го поглъщат — неща, които досега не са ми били така ясни. Естествено, има много

отговори, които бих искала да узная, свързани с двайсетгодишното ти изчезване, но предполагам, че не желаш да бъдеш разпитван.

Убедена съм, че ако поставят двама случайни непознати в една стая заедно и ги принудят да приказват за живота си, ще се получат всякакви съвпадения, общи теми и противоположности до степен да изглежда, сякаш двамата съвсем не са подбрани на случаен принцип. Например, ти имаш твърде много деца, които не познаваш, и това те прави нещастен. Аз нямам никакви деца и едва ли ще имам и това ме прави толкова нещастна, колкото преди три-четири години не съм и помисляла, че мога да бъда. Цялото време, което съм прекарала с мъжа, от когото нямам деца, прилича по някакъв начин на времето, което ти си прекарал в пиене и неправене на албуми. И двамата не можем да върнем времето назад. И в същото време изпитвам болезнената увереност, че още не е твърде късно. Хрумвала ли ти е тази мисъл? Надявам се, че да.

Пиша този имейл от кабинета си, който се намира в малък крайбрежен музей в едно малко градче в Северна Англия. Би трябвало да подготвям изложба за лятото на 1964 година в града, но нямаме много какво да изложим, освен няколко отблъскващи снимки на умряла акула, която морето изхвърлило на брега през въпросната година. А тази сутрин получихме и око, принадлежало на въпросната акула. Преди два часа в музея влезе възрастен човек с буркан от конфитюр, пълен с марината, в която плуваше нещо, което много вероятно е било окото на акулата. Според човека окото било изрязано с джобно ножче лично от брат му. Засега това се явява централният ни експонат. Не би записал концептуален албум за лятото на 1964 година в малко английско градче на брега на морето, нали? Но дори да имаше такъв албум, той нямаше да запълни празните витрини на изложбата. }

Тя спря да пише. Ако използваше писалка и лист хартия, сигурно щеше да смачка листа с отвращение, но при имейлите няма равностойна опция, тъй като всичко е направено така, че човек да не прави грешки. Трябваше й клавиш с команда „заеби“, който да издава подходящ експлодиращ звук, когато го натисне. Какво правеше? Току-що бе получила имейл от отшелник, от човек, който се криеше от света повече от двайсет години, а тя му разказва за буркана с акулско око.

Как можеше да го интересува това? А копнежът ѝ да има дете? Защо не го сподели с друг човек? С някоя приятелка. Или дори с Дънкан, който тънеше в неведение относно това нейно разочарование.

Освен това флиртуваше по своя сдържан и заобиколен начин. Тя искаше той да я харесва. Как иначе да си обясни увъртането за фенската обиколка на Америка и връзката ѝ с „хора, които имат много високо мнение за творчеството ти“? Много по-просто щеше да е просто да му каже, че мъжът, с когото живее и от когото няма деца, е маниак на тема Тъкър Кроу, но тя не искаше той да узнае това. И защо? Да не си въобразява, че той ей сега ще скочи на самолета и ще я забремени, стига да не разбере с какъв човек живее? Дори да вземеха да се свалят, тя едва ли би разубедила Тъкър да не взема предпазни мерки при положение, че вече имаше трудно и нещастно семейство. Господи! Дори сарказмът ѝ, насочен към нея самата, звучеше жалко. Защото той включваше и шега за контрацептивни действия с непознат мъж.

Но какво да му каже, ако не пише за акулското око? Той вече бе прочел всичко, което тя имаше да каже за музиката му, а не можеше да го бомбардира с въпроси, защото чувстваше, че направи ли това, той повече няма да се обади. Не бе тя човекът, който да води кореспонденция с Тъкър Кроу. Нито знаеше достатъчно, нито умееше достатъчно. Просто нямаше да ѝ отговори.

Трябваше да съчини любезно писмо до Тери Джаксън — общинския съветник, в чиято глава се бе пръкнала тъпата идея за изложба, посветена на 1964 година, но не можеше да се съсредоточи. Отново отвори имейла до Тъкър.

{Откъде се появи „Джулиет“? Знаеш ли? Чел ли си „Хроники“ — автобиографията на Боб Дилън? Там пише как някой, може би продуцент, му казал, че им трябва песен като „tasters of War“ (тази ли беше?), за да завършат албума — това е през осемдесетте.}

Но не можа да си спомни името на албума, а не помнеше и какво бе отвърнал Дилън, когато продуцентът, чието име не помнеше, бе поискал от Дилън песен като песента, която не помнеше, за да

довърши който там албум беше. Тя изтри последната част, която иначе представляваше интересна тема за изследване. Ако беше Дънкан, щеше да знае всички тези неща и всъщност Дънкан трябваше да е този, който пише на Тъкър, само дето Тъкър нямаше да иска да знае за него. А тя, разбира се, все още не бе казала на Дънкан какво бе открила в пощенската си кутия и не желаше да го направи.

След това разбра, че не ѝ трябва да знае за Дилън. Тя просто използваше една книга, за да илюстрира идеята си така, както правят учените.

{Откъде се появи „Джулиет“? Знаеш ли? И какво се случва с тези места? Дали просто буренясват и се скриват? Или човек може отново да ги открие някой ден? Съжалявам, ако звуча прекалено натрапчиво, а и се зарекох да не те бомбардирам с въпроси. Ако поискаш да видиш снимки на моята умряла акула, обади се. С толкова мога да се отплатя.

Между другото, когато се прибрах у дома снощи, зачетох „Никълъс Никълби“ в твоя чест.}

Това последно изречение не беше ли прекалено тайнствено? Дано да не беше. Във всеки случай беше истина. Този път тя кликна върху „изпрати“, преди да се разколебае.

ГЛАВА 6

Не бе проблем, мислеше си Дънкан, че двамата с Ани никога не се бяха обичали. Тяхното беше брак по сметка и до този момент функционираше прекрасно — приятелите им бяха съпоставили старателно интересите и характерите им и преценката им се бе оказала точна. Той никога не бе изпитвал желание да си тръгне, както две свързани парчета от пъзела не се дърпат едно от друго. Ако човек си представи парчета от пъзел с чувства, то може да си представи и техните мисли: „Тук ще си стоя. Къде да ходя?“. А ако дойде друго парче от пъзела, предлагащо своите ушенца и устенца, за да съблазни едно от парчетата и да го откъсне от другото, то с лекота ще устои на такава съблазън. „Виж какво“, ще каже обектът на прелъстителното желание. „Ти си парче от телефонна будка, а аз съм лицето на Мария Стюарт. Няма да си паснем“. И толкова.

Сега обаче започваше да се пита дали пъзелът е уместна метафора за отношенията между мъжете и жените — не вземаше под внимание онази опаконост на човешката природа и ината непременно да се хванеш с някого, макар да не си пасвате. Хората не се интересуват от специфични ъгли и форми, нито от телефонни будки и Мария Стюарт. Техните мотиви не произтичат от безукорни разумни съждения, а от очи, усти, усмивки, настроения, гърди, рамене, задници, остроумие, приятност, чар, романтични спомени и всякакви други неща, които правят невъзможни правите ръбове.

Освен това парчетата на пъзела не преливат от страсти. Хората могат със страст да се занимават с пъзели, но самите пъзели са доста порядъчни, дори би могло да се каже — равнодушни. А Дънкан подозираше, че страстта е част от това да бъдеш човек. Той я ценеше в музиката, в книгите и в телевизионните филми: Тъкър Кроу беше страстен човек, Тони Сопрано — също. Но в собствения си живот никога не бе отдавал нужното на страстта и ето че сега си плащаше за това, влюбвайки се по никое време. По-късно си зададе въпроса, дали това не бе ефектът от слушането на „Джулиет гола“ — може би

албумът го бе събудил, бе раздрусал някаква част от него, която отдавна спеше. Той определено бе станал по-чувствителен, откакто чу албума за първи път — от време на време нещо го свиваше отвътре или пък безпричинно се просълзяваше.

Джина беше нова колежка в курса по изпълнителски изкуства за напреднали, където обясняваше на пъпчивите, занесени тийнейджъри, че никога няма да станат известни, поне не в областта, която са си избрали, макар Дънкан да подозираше, че някои от тях са достатъчно откачени, за да издебнат и убият обекта на своето обожание. Джина бе певица, актриса, танцьорка и дори все още да таеше мечти за професионална кариера в своята специалност, животът бе премахнал от нея всякаква мечтателност. Колегите му от курса по изпълнителски изкуства за напреднали бяха необикновено младолики мъже и жени на средна възраст, които все чакаха обаждане от пътуващи театри и агенти и все не ги получаваха. Доколкото Джина все още раздухваше въгленчетата на тези мечти, тя го правеше извън колежа. И не говореше постоянно за себе си, макар да имаше къносана коса на остри кичури и интересни бижута. На втория ден от пристигането си тя седна до него през почивката, разпита го за разни неща, слушаше го внимателно и демонстрира познания по някои теми, които го интересуваха. На следващия ден, когато го попита откъде може да заеме първия сезон на „Наркомрежа“ и сподели, че се е хванала на тази работа, за да се махне от безнадеждно пропаднала връзка, той разбра, че е загазил. Два дни по-късно се питаше какво се случва, когато едно парче от пъзела съобщи на своето взаимосвързано другарче, че иска да влезе в изцяло нов пъзел. Едновременно, но вече по-сериозно, се питаше как ли е сексът с Джина и дали някога ще го опита.

Той имаше много малко приятели сред преподавателите, най-вече защото смяташе останалите за простаци и досадници, дори онези, които се занимаваха с изкуствата. Те, от своя страна, го смятаха за хахавелник, който все рови в някакви неизвестни теми в търсене на информация за това, което го интересуваше през съответната седмица. За тях Дънкан бе чудак, но той го отдаваше на закостенелите им вкусове и беше убеден, че ако следващият Дилън влезеше в учителската стая да им посвири, те щяха да изпуфтят с досада и да продължат да си търсят нова работа в „Едюкейшън гардиън“. Дънкан не можеше да ги понеса и това бе една от причините да се влюби лудо

в Джина, която очевидно беше достатъчно светната, за да разбира, че велики произведения на изкуството възникват всекидневно. Тя щеше да стане негова другарка по душа, а в този град с неговото сиво, студено море, с неговите бинго зали и треперещи пенсионери истински другари по душа се събират сигурно веднъж на двеста години. Как да не мисли за секс при тези обстоятелства?

Излязоха да пийнат в деня, в който той ѝ занесе първия сезон на „Наркомрежа“, увит във вестник и прибран в чантата му, за да не види Ани какво прави. Разбира се, единствено потайността му можеше по някакъв начин да го издаде, така че актът на контрабанда бе по-скоро заради него самия, отколкото заради нея — начин да придаде на една банална услуга привкус на прелюбодеяние. Обади се на Ани да ѝ каже, че ще закъснее, но тя също щеше да се забави в работата, а не прояви безпокойство, нито дори интерес относно местонахождението му. През последните дни се държеше доста странно. Нямахше да се учуди, ако и тя си беше намерила някого. Щеше да е перфектно. Макар да не искаше да я изпусне, преди да е сигурен, че нещата с Джина ще потръгнат, а още бе много рано за това, защото дори не бяха излизали заедно.

По настояване на Дънкан двамата отидоха с велосипедите си до една тиха кръчма в другия край на града, отгатакъ доковете, далече от колеги и студенти. Тя пиеше сайдер — избор, който просто плени Дънкан, макар той да се намираше в настроение, в което, каквото и да си поръчаше тя — бяло вино, „Бейлис“ или кока-кола, — изборът ѝ щеше да бъде свидетелство за нейната изтънченост и екзотична оригиналност. Сякаш цял живот бе жадувал именно за чаша сайдер.

— Ами наздраве. Добре дошла в колектива.

— Благодаря.

Те отпиха продължително от чашите си и мляснаха доволно в смисъл, че: а) си бяха заслужили питието и б) не знаеха какво да кажат.

— А, да. — Той бръкна в чантата си и извади филмите. — Заповядай.

— Супер. Как е? Искам да кажа като кои други филми?

— Не може да се сравни с друго. Точно това му е готиното. Чупи правилата. Върхът е. Уникален.

— Като мен. — Тя се засмя, но Дънкан реши да се възползва от възможността да скъси дистанцията.

— И аз мисля така — каза. — В смисъл, ти си нещо различно от американски телевизионен сериал за ъндърграунда в Балтимор. Искам да кажа, че филмът е и за много други неща, но другите неща не го правят да прилича на теб, затова не искам да говоря за тях. — Не се получаваше добре, но той реши да продължи. — Но в някакъв важен смисъл си приличате.

— Наистина ли? Продължавай. Много съм любопитна. — Тя изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото разочарована. Може би щеше да успее да се измъкне.

— Ами. Познаваме се съвсем от скоро. Но докато седеше днес в преподавателската стая... — Той просто искаше да ѝ направи комплимент и да ѝ каже, че я намира привлекателна, че се радва, задето ще преподава в колежа. Но се забърка с това сравнение с „Наркомрежа“. — Ти се отличаващ като бяла врана. Е, не точно като бяла врана, но всички останали са улегнали и кисели, а ти направо озаряваш стаята. Ти си весела, енергична и хубава и... Добре де, „Наркомрежа“ не е весела. Нито хубава. Но в сравнение с всички останали сериали просто изпъква. Човек просто трябва да я гледа. Теб също.

Помисли, че се е измъкнал на косъм.

— Благодаря. Надявам се да не се разочароваш.

— О, няма.

Безнадеждно пропадналата връзка на Джина в Манчестър беше с някакъв хореограф, който обожавал майка си, а Джина не бил докосвал от две години и не ѝ бил казал нищо мило от три. Той почти сигурно бил гей и мразел Джина затова, че не успяла да го излекува от привличането, което изпитвал към мъже. Повече от всичко на света тя желаше добър, внимателен мъж, който да я харесва. Понякога човек може да види настъпващата катастрофа, на дълги прави отсечки, когато двата автомобила летят един срещу друг в едно и също платно.

Джина смътно си спомняше Тъкър Кроу, но с готовност се учеше. На следващия ден Дънкан ѝ пусна „Голата“ и „Облечената“ един след друг на айпода в нейния малък и трогателно необзаведен едностаен апартамент, намиращ се в горната част на града, далече от морето и от Ани, и скоро след това двамата си легнаха, след като тя каза всички правилни неща за суровостта и неразкрасената простота на „Голата“. За Дънкан сексът бе истински секс — едно нетърпеливо и

опасно неконтролируемо изживяване, което бе толкова различно от събота вечер, когато с Ани си взимаха дивиди от видеотеката. Четирийсет и осем мъчителни часа по-късно, в индийския ресторант отсреща, той обясняваше на Ани, че е срещнал друг човек.

Когато ѝ го каза, тя остана спокойна.

— Така — каза тя. — Предполагам, че под „срещнал“ разбираш нещо повече от среща.

— Да.

— Спал си с нея.

— Да.

Дънкан се потеше, а сърцето му препускаше. Прилошаваше му. Петнайсет години! Дори повече! Възможно ли бе изобщо да скочи от утробата на петнайсетгодишна връзка право в ясното, синьо небе? Позволено ли бе? Или двамата с Ани трябваше тепърва да посещават курсове, да говорят с консултанти, да заминат някъде за година-две, за да разберат какво не е наред? Но кой щеше да ги принуди? Никой. А това, което го задържаше, бе притеснително малко. Той бе от първите възмутени, когато държавата започваше да се намесва твърде много в личния живот на хората, но дали в случаи като този не бе необходима всъщност малко повече намеса? Къде са им предпазните огради и обезопасителните мрежи? Пречат ти да скачаш от мостове, да пушиш, да притежаваш оръжие, да станеш гинеколог. Как така ти позволяват да напуснеш една стабилна, функционираща връзка? Не би трябвало. Ако новата му връзка не потръгне, след година той можеше да се окаже бездомен, безработен алкохолик. Което щеше да се отрази на здравето му много по-пагубно от пакет „Марлборо“.

— Трябва да уточня. Да, аз, такава, спях с нея, така да се каже, но може всичко да е просто грешка. Мога ли да те попитам: това разстройва ли те? Защото мен ме разстройва. Изглежда, не съм го премислил съвсем.

— Тогава защо ми го казваш?

— Можех и да не ти казвам, така ли? Това ли предпочиташ?

— Малко е трудно да ми предоставиш този избор, не мислиш ли? Ти си бил в положение да избереш как да постъпиш. Но не можеш

да ме питаш дали искам да знам дали си спал с някого. Ще прозвучи подозрително.

— Освен ако преди това не съм те питал същото, без да съм спал с никого. Ако те бях попитал още отначало, а след това бях продължил да те питам...

— ДЪНКАН!

Той подскочи. Ани много рядко крещеше.

— Да. Извинявай. Отплеснах се.

— Искаш да се разделим ли?

— Не знам. Преди знаех. Но сега не знам. Изведнъж ми изглежда прекалено голямо нещо.

— А преди не ти изглеждаше такава, така ли?

— Не. Не толкова голямо, колкото би трябвало, не.

— С кого спиш?

— Не е... Не бих използвал сегашно време. Стана случайно. Значи. Правилният въпрос вероятно е „С кого преспа?“. Или „С кого се случи този вероятно еднократен инцидент?“.

Ани го гледаше така, сякаш можеше да го накълца с кухненския нож.

— Новата колежка в работата.

— Така.

Тя изчака малко и той започна да бръцолеви.

— Тя... Ами, много силно ме привлече още веднага.

Тя продължи да мълчи.

— От много време не се е случвало някой да ме привлече така силно, както тя.

Тишина, но по-дълбока и заплашителна.

— И много хареса „Голата“. Пуснах й го сно...

— О, за бога.

— Извинявай.

Разбираше, че трябва да се извини, но не бе напълно сигурен за какво. Не че беше невинен по всички обвинения или че изобщо разполагаше с някаква защита. Просто вече не знаеше какви точно престъпления е извършил. Раздразнението на Ани при споменаването на „Голата“... Дали беше заради това, че го бе пуснал на Джина? Или, че тя го бе харесала, а Ани — не?

— Не желая да говорим за шибания Тъкър Кроу точно сега.

Значи това е — не трябваше изобщо да споменава Тъкър. Сега разбираше.

— Извинявай. Още веднъж.

За първи път през последните няколко минути Дънкан намери куража да погледне Ани в очите. Много може да се каже за интимното познанство, като се замисли човек. Това е една силно подценена реалност, която човек пренебрегва до момента, в който възникне опасността да загуби нещо познато — дом, гледка, партньор. Беше просто нелепо. Щеше да се наложи да се откъсне от другата ситуация. Разбира се, със своята къносана коса и дрънкащи бижута Джина сигурно е свикнала на еднократни свалки. О, това звучи ужасно. Не искаше да каже това. Имаше предвид, че тя все пак се е движила в такива среди, в които еднократните свалки не са нещо толкова шокиращо. Та тя бе участвала в пътуващи мюзикли, за бога. Просто щеше да забрави цялата тази работа, щеше да се прави, че нищо не се е случило, и да я отбягва в почивките.

— Няма да се изнеса от къщи — заяви Ани.

— Не. Разбира се, че не. Никой не иска това от теб.

— Добре. Стига да сме наясно по това.

— Абсолютно.

— Е? Кога е удобно?

— Кога е удобно ли? За кое?

— Утре?

— Какво има утре?

Надяваше се да говори за някаква забравена уговорка. Надяваше се нормалният живот да се възстанови и двамата да оставят тази зловещна случка зад себе си.

— Ти се изнасяш — каза Ани.

— О. Уау. Ха. Не, не, не говоря за това — каза Дънкан.

— Може би. Но аз говоря за това. Дънкан, току-що похабих половината си живот по теб. По-точно цялата си младост. Нямам намерение да похарча нито ден повече.

Тя бръкна в чантата, извади банкнота от десет паунда, хвърли я на масата и излезе.

ГЛАВА 7

— И как се чувстваш сега?

— Говняно, Малкълм. Как мислиш, че се чувствам?

— Дефинирай... тази дума.

— Като говно.

— Можеш повече от това, Ани. Ти си интелигентна млада жена.

Освен това ще пусна десет пенса в мръсната касичка от твое име.

— Моля те, недей.

— Първия път ти прощавам, но вторият беше безпричинен. Не е добре да се нарушават правилата. При никакви обстоятелства.

Малкълм порови из джоба си, намери една монета и я пусна в касичката на рафта зад себе си. Касичката бе направена така, че с пускането монетата се завърташе и продължаваше да се върти известно време, преди да падне, затова последвалата минута изтече в мълчание; никой от двамата не пожела да проговори, докато монетата не престане да се върти. Този път сякаш бе необходимо необичайно дълго време, преди да се чуе успокоителното издрънчаване, уведомяващо, че монетата се е присъединила към останалите, всяка от които свидетелстваше за някакъв цинизъм, изречен от Ани в момент на агония, като никой от въпросните цинизми не би стреснал и десетгодишно дете.

Няколко месеца преди това Ани бе споделила с Роз, че от всички трудни взаимоотношения, които имаше с хората, тези с Малкълм ѝ причиняваха най-много тревоги. До петъчното къри Дънкан не бе ѝ създавал никакви главоболия; с майка си говореше по петнайсет минути в седмицата и я виждаше рядко, откакто се бе преместила да живее в Девън. Но Малкълм... С Малкълм се виждаше всяка събота сутрин за цял час и всеки път, когато повдигнеш въпроса да разредят или изобщо да прекратят срещите си, Малкълм видимо се разстройваше. Всеки път, когато Ани замечтаеше да напусне града и да се засели в Манчестър, Лондон или Барселона, отсъствието на Малкълм от тези градове веднага изникваше като съображение —

може би след липсата на Дънкан, но преди привлекателността на чуждата кухня, климат или култура.

Малкълм беше нейният терапевт. Бе попаднала на визитката му в местния здравен център, който посети един-два пъти по повод притеснението си от липсата на деца, но почти веднага разбра, че Малкълм е безполезен: бе твърде притеснителен, твърде възрастен и твърде лесно се потрисаше дори от Ани, която не вършеше нищо шокиращо. Когато обаче му обясни, че не ѝ върши работа, той започна да я увещава да размисли и свали таксата си от трийсет паунда на час на петнайсет, а после на пет. Оказа се, че Ани е неговият първи и единствен клиент. Бил се пенсиониран рано от чиновническата си работа, за да следва, било му амбиция от десет години, щял да напредне бързо, и без това бил единственият сериозен терапевт в Гулнес, никога нямало да попадне на друг толкова интересен човек като нея... Ани просто нямаше сърце или воля да се махне и вече две години търпеше въртящите се монети. Отказа да се занимава с касичката за цинизми и поради това вътре се въртяха само десетпенсовите монети на Малкълм. Защо Малкълм толкова държеше на „мръсната касичка“, за нея беше пълна загадка.

— Защо толкова държиш на мръсната касичка?

— Тук сме, за да говорим за теб.

— Все пак не гледаш ли телевизия? Хората казват... тази дума непрекъснато.

— Гледам телевизия. Просто не гледам такива предавания. Хората не изпитват нужда да псуват в „Пътища и антики“.

— Ето, виждаш ли, Малкълм, точно такива забележки ме навеждат на мисълта, че не си подхождаме.

— Какви? Това, че в предаванията, които гледам, хората не псуват?

— Да, но го казваш толкова превзето.

— Съжалявам. Опитвам се да бъда по-малко превзет.

Каза го тихо и смирено, сякаш се самобичуваше. Ани се почувства ужасно, както често се случваше, докато си говореше с Малкълм за дреболии. Това бе причината накрая да се предаде и да започне да му казва това, което се очакваше да споделя със своя терапевт — неща за родителите си и за своя злополучен любовен

живот, — това ги спасяваше от депресиращото, конфузно бърборене на маловажни теми.

— Унизена — каза тя неочаквано.

— Моля?

— Нали искаше да бъде по-старателна в дефинирането на чувствата си. Чувствам се унижена.

— Естествено.

— Бясна на себе си и на него.

— Защото?

— Защото нямаше начин това да не се случи. Или той щеше да срещне някого, или пък аз и край. Затова трябваше да си тръгна още преди години. Всичко беше инерция. И ето, че съм пре... изоставена.

Малкълм замълча. Ани знаеше, че терапевтите използват такава техника — ако мълчат достатъчно дълго, накрая обектът на терапията ще изкрещи: „Спах с баща ми!“, и всички ще се разотидат доволни. Знаеше също, че при Малкълм този метод работи наопаки. Ако Ани почакаше достатъчно дълго, той щеше да изтърси нещо глупаво, за да прекъсне собствената си тишина, и двамата щяха да започнат да спорят. Понякога всичките петдесет минути изтичаха в спор, което поне помагаше времето да минава по-бързо. Ани нямаше нищо против възклицанията на Малкълм, стига да успееше навреме да потисне раздражението си от тяхната нелепост.

— Има нещо странно във вашето поколение.

Ани едва се сдържа да не вдигне презрително вежди, надушвайки самодоволната провокация, която почти неминуемо щеше да последва тази забележка.

— Какво, Малкълм?

— Ами много мои познати имат нещастен или мъчителен брачен живот. Или скучен такъв.

— Е?

— Но всъщност са доволни.

— Щастливи в нещастията си.

— Ами да, примирени.

Ани си помисли, че Малкълм за първи път обобщаваше толкова ясно абсурдния парадокс на своята амбиция. Той беше англичанин на определена възраст, принадлежеше на определена класа и произхождаше от определен район, а хората като него вярват, че нищо

не е толкова страшно, че да не може да се понесе. Оплакването е признак на слабост, затова нещата стават все по-зле, а хората все по-стойчески ги понасят. От друга страна, какво е терапията без оплакване? Та оплакването е самата същина на процеса, човек дава израз на недоволствата и болките си с надеждата да му се помогне. Ани се разсмя.

— Сега пък какво казах? — уморено попита Малкълм.

Ани сякаш чуваше гласа на майка си някъде наоколо. Това бе тонът, който тя използваше, когато Ани я хокеше заради изявления от сорта на това, че ИРА убива хора или че децата трябва да имат бащи. Сега Ани разбираше, че в екзотичния политически климат на осемдесетте относително безспорни и банални истини звучаха като подстрекателски фашистки лозунги.

— Сигурен ли си, че тази работа е за тебе?

— Защо?

— Причината да идвам тук е, че не желая да съм напълно доволна от своя нещастен, скучен, мъчителен брачен живот. Искам повече от това. А ти смяташ, че съм някакво мрънкало. Сигурно накрая ще започнеш да смяташ, че всеки, който седи на този стол, е мрънкало.

Малкълм заби очи в килима, където, изглежда, се бе запилял отговорът на въпроса.

— Не съм сигурен, че проблемът е в това.

— Тогава в какво е, щом не е в това?

— Каза, че не искаш да бъдеш напълно доволна.

— Да. От скапания си живот. — Изрече това така, сякаш той беше глух, което може и да бе донякъде така. За миг се запита дали причината за незадоволителните резултати от техните сесии не се криеше в евентуална негова глухота. Дали пък това, че Малкълм понякога не чуваше какво говори тя, не се дължеше на факта, че просто не чува?

— Контекстът е важен.

— Но хората, които са напълно доволни, не водят скапан живот — възрази той.

Ани отвори уста да изстреля унищожителната реплика, която винаги ѝ хрумваше, щом Малкълм поднесеше някое от своите наблюдения, но за нейна изненада, такава нямаше. Устата ѝ бе празна.

Нима той бе прав? Дали пък доволството не означава повече от начина на живот? Това беше първото нещо, изречено от Малкълм, което я накара да се замисли.

Тя не бе казала на Дънкан, че ходи да говори за проблемите си всяка събота сутрин. Той си мислеше, че ходи на фитнес или на пазар. Не че щеше да е недоволен, ако разбере. Дори щеше да се гордее с този факт, макар да не участваше пряко в терапевтичните сражения — за него това щеше да бъде още едно доказателство, че те стоят встрани и по-високо от останалите хора в Гулнес. Това беше и една от причините тя да не го посвещава в тайната си. Другата причина беше, че тя всъщност нямаше никакви други проблеми освен самия Дънкан. Отначало той нямаше да иска да знае, а след това щеше да поиска да узнае всичко, което пък щеше да е невъзможно. Така че тя просто си взимаше банския или пък се връщаше с книга втора ръка от благотворителния базар, или с чифт евтини обувки, или с торба зеленчуци и Малкълм си оставаше тайна. Когато напусна къщата на терапевта в горната част на града близо до прогимназията и тръгна обратно пеша, тя си даде сметка, че не беше необходимо да купува нищо, за да баламосва Дънкан, че не е разправяла на някакъв напълно непознат човек какво разочарование ѝ е той. Чувстваше се странно да се прибира у дома с празни ръце. Странно, малко несигурно, и да, мъничко тъжно. Тези лъжи ѝ напомняха, че има някого, при когото да се върне у дома. Но когато се прибра в ново опразнената си къща, вътре седеше Дънкан и я чакаше.

— Направих кафе — каза той. — В джезве.

Джезвето бе важно, иначе не би го споменал. Дънкан смяташе, че приготвянето на истинско кафе изисква твърде много шетня с всичкото там дозиране и чакане, и повтаряше, че нес кафето си му харесва. Жестът му очевидно беше знак на разкаяние за изневярата му.

— Брей, много съм ти задължена.

— Не бъди такава.

— Защо да ме интересува какво кафе пиеш?

— Ако не бях преспал с друга, щеше да се зарадваш.

— Ако не беше преспал с друга, щеше да пиеш нес кафе.

Дънкан отчете с мълчание, че е изгубил точката, и отпи.

— Но си прав. По-хубаво е.

Ани се запита колко още такива точки трябваше да инкасира Дънкан, за да създадат помежду си връзка, която евентуално да издържи до края на живота им. Около хиляда? След което трябваше да започне да работи върху нещата, които наистина я тормозеха.

— Какво правиш тук?

— Ами аз, така де, още живея тук, нали?

— Не знам, ти кажи.

— Май не можеш да кажеш на някого дали живееш с него или не. Трябва консенсус — каза Дънкан.

— Искаш ли да живееш тук?

— Не знам. Малко съм се оплел, нали така?

— Да, така е. Трябва да те предупредя за нещо, Дънкан: нямам намерение да воювам за теб. Далаверата с теб е, че за теб не трябва да се воюва. Ти си моята опция за спокоен живот. В момента, в който престанеш да бъдеш това, вече не си опция за нищо.

— Така. Ясно. Ей това се казва право куме в очи. Благодаря ти.

Ани сви рамене в смисъл на „пак заповядай“, с което затвори едни безупречни две минути.

— Според теб имам ли шанс да се върна? Ако поискам?

— Не и когато поставяш нещата по този начин.

Едно нещо беше сигурно: остатъкът от петъчната вечер на Дънкан не се бе получил. Ани се изкуши да узнае подробности, но дори в яда си съзнаваше, че това желание беше вредно. Лесно можеше да се предположи обаче, че другата е била доста смутена от цъфването на Дънкан на прага ѝ, ако там именно бе цъфнал. Той никога не бе проявявал особена дипломатичност, интуиция или чар, дори в началото на тяхната връзка, а оскъдните му запаси от тези качества вероятно бяха атрофирали напълно от петнайсет години неупотреба. Тази жена със сигурност се чувстваше самотна — невъзможно е човек да пристигне в Гулнес от другаде, без да е обладан от усещане за нещастие и провал, но ако някой е достатъчно отчаян, за да покани Дънкан директно в живота си в единайсет часа в петък вечер, то този човек е доста кух, ако не и напълно смахнат. Ани предположи, че Дънкан бе изкарал една безсънна нощ на кушетката.

— Какво да правя? — Това не бе реторичен въпрос. Той наистина очакваше от Ани съвет.

— Трябва да намериш къде да живееш, за предпочитане още тази сутрин. А после просто ще трябва да изчакаме да видим.

— А моята...

— Трябваше да помислиш за това по-рано.

— Ще се кача да...

— Прави каквото искаш. Аз ще изляза за два часа.

По-късно тя се запита какъв щеше да е въпросът му. А моята какво? Ако някой я принудеше с пистолет в челото да заложи в най-близкия букмейкърски пункт без какво Дънкан не би могъл да живее два дни, щеше да заложи на колекцията от буутлези на Тъкър Кроу.

Докато Дънкан си опаковаше багажа, тя отиде до работата. Каза си — при това съвсем буквално, мърморейки под носа си, — че трябва да навакса с електронната си кореспонденция, но дори за Малкълм нямаше да е сложно да отгатне, че Ани иска да провери дали има имейл от Тъкър. Това беше нейната любовна авантюра на работното място, с мъж от друг континент, когото не познаваше и с когото едва ли някога щеше да се запознае.

В събота музеят отваряше чак в два и вътре нямаше никого. Тя уби първите пет минути от обещаното двучасово отсъствие в мотаене из така наречената „постоянна експозиция“. От доста време не бе поглеждала онова, което показваха на хората за пари, но не изпита чак такова неудобство, от каквото се опасяваше. В повечето музеи на крайбрежни градчета могат да се видят машини за къпане — характерните викториански плажни кабинки на колела, позволяващи на дамите да се топнат в морето, без да се излагат на погледите на присъстващите, но не във всеки музей можеше да се види куклена сцена с Пънч и Джуди от деветнайсети век заедно с гротескните кукли. Типично за Гулнес, той бе последният град в Обединеното кралство, където продължили да използват топачи и къпачи; топачите топали дамите в морето, докато къпачите правели същото с кавалерите. Тези термини излезли от употреба някъде през петдесетте години на деветнайсети век. Гулнес обаче бил толкова изостанал, че музеят пазеше фотографски доказателства за този занаят чак от края на деветнайсети век. За своя изненада установи, че фотографската им колекция бе наистина добра. Тя поспря пред любимата си снимка — състезание по строене на пясъчни замъци, вероятно от началото на века. На снимката имаше малко деца — едно момиче на преден план с

рокля до коленете и шапка против слънце, сякаш направена от вестник, но състезанието се радваше на многобройна публика. (Дали и сега Роз би казала, че това вероятно е най-хубавият ден в живота на някой беден миньор — когато е бил на първия ред в публиката на състезанието по строене на пясъчни замъци?) Вниманието на Ани обаче бе привлечено от някаква жена отдясно, която строеше църковна кула и беше облечена в дълго палто и евтина сламена шапка, с която изглеждаше тъжна и окаяна като селянка от Виетнамската война. Ти вече си мъртва, мислеше си Ани всеки път, когато я гледаше. Ще ли ти се да не бе похабила времето си по този начин? Ще ли ти се да си бе казала „майната им“ и да си бе свалила палтото, за да усетиш слънцето на гърба си? Тук сме толкова за кратко. Защо разхищаваме времето си в строене на пясъчни замъци? Тя щеше да разхити следващите два часа, защото така се налагаше, но никога повече нямаше да похаби и секунда от времето, което ѝ оставаше. Освен ако не вземеше да се събере отново с Дънкан или да остане на тази работа до края на кариерата си, или да гледа „Истендърс“ в дъждовната неделя, или да чете нещо различно от „Крал Лир“, или да си лакира ноктите на краката, или да посвети повече от минута на менюто в някой ресторант, или... Животът е нещо безнадеждно. Всичко в него е сбъркано.

Дънкан не бе и предполагал, че може да бъде толкова нещастен, колкото се почувства в индийския ресторант, когато призна на Ани за изневярата си и видя как тя си тръгва. Но събирането на багажа му се оказа дори по-конфузно. Разговорът по повод изневярата го бе подложил на най-болезнения поглед, който някога бе получавал, и скоро нямаше да може да забрави болката и гнева в очите на Ани, а ако не я познаваше така добре, можеше да си помисли, че в този поглед имаше и омраза, а може би и презрение. Сега обаче, докато прибираше дрехите си, се почувства физически зле. Пред него бе целият му живот и колкото и неща да натъпчеше в сака, нямаше да успее да отнесе най-важното. Дори да си прибереше всичко свое, то пак щеше да остане тук.

Бе прекарал предишната нощ с Джина, в нейното легло. Стори му се, че тя не е учудена, дори напротив — приказваше така, сякаш го

бе очаквала. Дънкан се опита да обясни, че гледа на нея като на познат човек, който му дава подслон за известно време, но Джина, изглежда, не схващаше разликата, най-вероятно защото той пропусна да обясни, че е останал бездомен, както и причините за своята бездомност.

— Не знам защо ще искаш да правиш секс с мен една нощ, а на следващата да спиш на кушетката — каза му тя.

— Е, двете нощи не бяха поредни — отвърна Дънкан и сякаш чу изпукването на Ани.

— Не, но междувременно не се е случило нищо особено, нали? Освен ако не искаш да ме разкараш. В който случай нямаш място и на кушетката. Тогава си вълн. — Джина се изсмя и Дънкан се изхили в отговор.

— Не, не. Но...

— Добре. Точка по въпроса.

— Просто...

Джина обгърна врата му с ръце и го целуна по устата.

— Миришеш на бира.

— Изпих... Пиех бира, когато... — Опита се да си спомни дали досега изобщо бе споменал за Ани. Даваше си сметка, че доста пъти бе използвал израза „Ние, тоест аз“ в двата или трите си разговора с Джина, като например „Не можем, не мога да гледам само един епизод от «Наркомрежа»“ или „Ходихме, ходих на малка екскурзия в Щатите това лято“, макар Джина да не бе проявила интерес към произхода на това необичайно местоимение. А по-късно, когато се научи да изключва съществуването на Ани, се наложи да я представи отново анонимно, защото чувстваше, че звучи така, сякаш бе прекарал последните петнайсет години в ходене на кино и слушане на музика самичък. Затова подмяташе фрази като: „Да, гледал съм го. С жената, с която се виждах. По онова време“.

— Имах доста тежка вечер — каза той.

— Съжалявам.

— Да. Не знам дали съм ти споменавал... Както и да е, трябваше да изясня нещо. Във връзка с теб.

— Имаш предвид... в любовен смисъл?

Той се изкушаваше да се хване за израза на Джина и да обясни, че всъщност не е обвързан с Ани в любовен смисъл, а по-скоро става въпрос за парчета от пъзел. Но почувства, че това няма да му помогне.

— Нещо такова.

— Постоянна връзка ли?

Дънкан се стъписа. Той добре знаеше отговора на този въпрос. Петнайсет години определено е постоянна връзка, така че щеше да е неискрено да каже „Какво имаш предвид?“ или „Зависи“.

— За теб какво е постоянна връзка?

— Една година?

— Хмммм... — Той направи физиономия, сякаш пресмяташе нещо наум. Всъщност сгъваше пръсти наум. — Да.

— Олеле. Майчице. Много ли беше зле?

— Ами не беше добре.

— Затова ли искаше да спиш на кушетката?

— Ами нещо такова.

— И сега с нея ли си?

— Не.

— Добре.

Джина не пожела да узнае повече за предишната му връзка. Дънкан цяла нощ тъгува по дома и спа зле. Джина, от своя страна, беше неуместно весела за всичко. Дънкан трябваше да признае, че тя вероятно не осъзнава важността на раздялата му с Ани, може би донякъде поради своята повърхностност и липса на емпатия. Чак покъсно си даде сметка, че тя нямаше как да разбере драматизма на случката, след като сам той съзнателно и неискрено я беше омаловажил. Бе зачеркнал петнайсет години от тази връзка и след това бе поискал от нея да се признае за развали-семейство. Беше й казал, че е само драскотина, а сега се сърдеше, че тя не му предлага морфин.

Връщането у дома не облекчи носталгията му, а я изостри. Той искаше да се помотае, може би дори да изгледа някое DVD и да се престори, че това е една нормална събота сутрин, но се съмняваше, че това ще му помогне. Събра малко багаж — за не повече от седмица — и си тръгна. Дънкан не знаеше много за превратностите в любовния живот на Тъкър Кроу — никой не разполагаше с такава информация въпреки многото хипотези в мрежата, — но предполагаше, че там нещата трябва да са били бурни. Как е издържал? Колко ли пъти се е налагало на Тъкър да си събере багажа и да се сбогува с поредния изгубен дом? Не за първи път Дънкан си мечтаеше да познава Тъкър лично. Много му се щеше да го попита какво взима със себе си, когато

приключи с даден етап от живота си и започне нов. Бельото ли беше най-важно? Кой знае защо си мислеше, че Тъкър би му дал някакъв съвет, например „Остави тениските“ или „Никога не оставяй любимата си картина“. Любимата картина на Дънкан беше плакат на „Доктор Но“, който двамата с Ани бяха открили, невероятно, в магазин за стари вещи в Гулнес. Беше почти сигурен, че той го плати, което му даваше правото да го вземе. От друга страна, плакатът беше доста голям и покриваше едно влажно петно на стената на спалнята. Ако оголеше влажното петно, щеше да си има неприятности. Задоволи се с втората си най-любима картина — снимка на Тъкър, осемнайсет на дванайсет инча, закупена по eBay. Беше направена в края на 70-те, може би в клуб „Ботъм лайн“ в Ню Йорк, и на нея Кроу изглеждаше здрав, млад, уверен и щастлив. Беше я поставил в рамка, но Ани не я искаше нито в дневната, нито в спалнята и затова стоеше подпряна на стената в офиса. Тя нямаше да възрази, ако я вземе, напротив, сигурно щеше да възрази, ако не я вземе, което беше правилно с оглед на съвета на Тъкър. Така де, въображаемия съвет. Беше малко конфузно, когато отиде у Джина с един малък сак и една голяма картина, но тя я хареса, или поне така каза. Джина беше въодушевена за много неща.

Той прекара почти целия уикенд изцяло в компанията ѝ. Хапваха вкусотиини, изгледаха два филма, разходиха се по плажа, правиха секс два пъти, събота вечерта и неделя вечерта. И всичко му се струваше някак криво, нередно, особено. Дънкан не можеше да се отърси от чувството, че живее чужд живот — живот, който беше много по-приятен от неговия собствен, но някак си не му подходеше или не му беше по мярка, или кой знае какво. А после, в понеделник сутринта двамата отидоха на работа с колелата заедно, а когато стана време да влизат за първи час, Джина го целуна за довиждане по устата и го оципа игриво по задника пред погледите на втрещените колеги. До обед всички в колежа знаеха, че двамата са гаджета.

ГЛАВА 8

Какво да каже? Тъкър не можеше да измисли нищо. По-точно, не можеше да измисли нищо полезно. „Да опитаме отново?“ „Зная, че мога да се променя?“ „Искаш ли да говорим със специалист?“ Досегашният му богат опит с провалени връзки можеше да послужи само донякъде: колкото да го накара да приеме неизбежното много по-бързо. Той беше като монтьор, който можеше да хвърли поглед на някоя стара кола и да каже на собственика ѝ: „Да, мога да опитам. Но истината е, че ще се върнеш пак след два месеца, а дотогава ще си похарчил маса средства“. Беше правил опити да се промени; беше ходил на брачен консултант, беше опитвал отново и отново, но всичко това бе послужило единствено да смекчи донякъде агонията. Оказваше се, че опитът само ти позволява да бездействаш с чиста съвест. Опитът е силно надценено качество.

Беше изненадан да научи, че Кат се „вижда с един човек“, макар и само „полуплатонично“. (В пристъп на злоба той се почувства изкушен да поиска определение за „полуплатонично“, но се опасяваше, че Кат може наистина да се опита да даде такова и от това да произтече ненужен конфуз.) Така или иначе, новината не беше нито за първа страница на вестниците, нито дори за заглавие в спортния раздел. Тя беше млада жена и като такава не споделяше убеждението, че моногамната връзка между мъж и жена е обречена, безсмислена, жалка, безнадеждна; той очакваше и това да се случи, но по-късно. Разбира се, че се виждаше с някого. Тъкър се запита дали познава въпросния мъж, а после се поколеба да попита дали го познава. В крайна сметка се отказа. Знаеше какво ще стане: Кат ще му каже, че да, познава го, а на Тъкър щеше да се наложи да признае, че не си го спомня. Освен в случай, че Кат се срещаше с някой от неговите приятели, което беше малко вероятно, никое име, споменато от нея, нямаше да извика спомен.

Кат го гледаше вторачено. Той разбъркваше кафето си вече няколко минути. Дали го бе попитала нещо? Той върна лентата назад,

докато чу глас.

„Мисля, че няма смисъл да продължаваме“, бе казала тя, което не беше точно въпрос, но изискваше някакво потвърждение, че е разбрал какво казва.

— Съжалявам, скъпа. Но мисля, че имаш право.

— Само това ли имаш да кажеш.

— Мисля, че да.

Джаксън влезе в стаята, видя там Тъкър и Кат да седят напрегнато и побягна обратно навън.

— Казах ти — рече Тъкър. Опита се да звучи спокойно, но беше ядосан. Джаксън беше умно дете и му стигаха точно три секунди, за да подуши опасността в стаята: тишината, явната напрегнатост на родителите му.

— Иди го доведи — каза Кат.

— Ти го доведи. Идеята беше твоя. — Когато видя, че Кат се кани да реагира, добави: — Имам предвид идеята да му съобщим по този начин. Официално.

Тъкър не знаеше как трябва да подхождат, но чувстваше, че не бяха избрали верния начин. Откъде бе хрумнало на Кат, че трябва да го направят в малката стая. Никой от двамата не я ползваше. Тя беше тъмна и миришеше на мухъл. Със същия успех можеха да го събудят посред нощ и да започнат да му крещят с мегафон: „Ще се случи нещо странно и неприятно!“. А и конфигурацията Кат и Тъкър, седнали един до друг на канапето, не се случваше често в нормалния живот. Бяха от двойките, които седят един срещу друг.

— Знаеш, че не мога — каза Кат. — Ще дойде само ако ти го доведеш.

Това донякъде илюстрираше проблема, който му предстоеше да реши. Скоро — не днес, не тук и сега, но не след дълго — на Джаксън щеше да се наложи да избира с кого от двамата си родители да остане, а този избор бе предопределен. Като типичен американски „баща“ Кат не се виждаше с Джаксън особено често след първите шест месеца в живота му. Беше твърде заета да осигурява хляба на семейството. Кат съзнаваше, че няма да закусва със сина си често в близкото бъдеще, което правеше решението ѝ да прекрати връзката им още по-забележително, помисли си Тъкър. Докато неговото чувство за увереност, знанието, че предстоящият развод няма да го раздели със

сина му, вероятно в голяма степен притъпяваше желанието му да изглади нещата. Той и Джаксън бяха истинската двойка и не се нуждаеха от адвокат.

Джаксън беше в стаята си и блъскаше бясно бутоните на евтината електронна игра. Не вдигна глава, когато Тъкър отвори вратата.

— Ще слезеш ли при нас?

— Не.

— Ще е по-лесно, ако говорим тримата заедно.

— Знам за какво искате да говорите.

— За какво?

— „Мама и татко имат проблеми, затова ще се разделят. Но това не означава, че не се обичаме, бла, бла, бла“. Готово. Вече няма за какво да слизам.

Господи, помисли си Тъкър. Само на шест години тези деца вече могат да пародират езика на брачния провал.

— Откъде научи тези работи?

— Ами от петстотин предавания по телевизията плюс петстотин деца в училище. Това прави хиляда, нали така?

— Да. Петстотин плюс петстотин прави хиляда.

Джаксън не можа да потисне кратката ликуваща усмивка.

— Добре. Не е нужно да слизаш. Но, моля те, бъди добър с майка ти.

— Тя знае, че искам да живея при теб, нали?

— Да, знае, и това я разстройва.

— Татко? Ще трябва ли да се преместим в друга къща?

— Не знам. Само ако искаш.

— Наистина ли?

— Да.

— Въпреки че нямаш пари?

— Да.

Тъкър беше доволен от безцеремонния му тон. Той показваше как само едно дете, което няма понятие от начина, по който е устроен светът, би повдигнало този въпрос.

— Супер.

Той слезе обратно да обясни на жена си, че ще трябва да се откаже и от детето, и от къщата си.

Тъкър се бе примирил, че не може да задържи брак или партньорство. (Така и никога не се увери докрай дали бяха женени с Кат или не. Кат го наричаше свой съпруг, което винаги му звучеше малко странно, но той не можеше да я попита направо дали има законово основание да го нарича така. Щеше да я обиди. В трезвия му период със сигурност не бе имало никаква церемония, но не можеше да бъде сигурен за времето преди това.) Той беше от хората, чиито недостатъци не се променят независимо от партньора. Някои негови приятели с успешен втори брак разказваха с какво облекчение разбрали, че проблемът в първия им брак всъщност бил в несъвместимостта на характерите, а не в тях самите. Но след като няколко жени, които по никакъв начин не си приличаха, се бяха оплаквали от едни и същи неща, налагаше се да признае, че тук не става дума за характери. Проблемът си беше у него. Отначало нещо — любов, надежда или друго — му помагаше да прикрива същината си. Но след това приливът се отдръпваше и оголваше всичко, а то бе грозно, мрачно, ръбато и отблъскващо.

Едно от основните оплаквания бе, че той вечно безделничи, което Тъкър все пак смяташе за не съвсем справедливо; не защото оплакването беше неоснователно, то си беше съвсем основателно, а защото в определени кръгове Тъкър беше един от най-известните безделници в Америка. Всички тези жени бяха наясно с факта, че не е пипнал работа от 1986 година насам; струваше му се, че тъкмо това е неговата единствена привлекателна черта, което не спираше да го учудва. Но ако продължеше да безделничи, изведнъж това се превръщаше в нещо ужасно. Нима това бе справедливо? Той знаеше, че някои от тези жени, в това число Кат, си бяха въобразили, без да го изрекат на глас и вероятно без дори да го признаят пред себе си, че ще могат да го спасят от проклятието му и да го върнат към живот. Те сами се бяха назначили за музи, а той щеше да се отблагодари за тяхната любов, вдъхновение и грижа, като създаде най-красивата и страстна музика в своята кариера. А когато нищо подобно не се случеше, те се оказваха заедно с бивш музикант, който само се мотае наоколо по анцуг, пие, гледа телевизионни предавания и чете викториански романи, а това не им се харесваше. Имаха право.

Нямаше нищо за харесване. С Кат беше различно, защото той бе престанал да пие и се грижеше за Джексън. Въпреки това тя бе разочарована от него. Той също бе разочарован от себе си, но това не помагаше.

И не че беше някакъв самодоволен лентяй. Никога не можа да прежали напълно погубения си талант или както там се наричаше онова, което бе притежавал. Приел бе мисълта, че скоро няма да запише нова песен или нов албум, но така и не можеше да гледа на неспособността си по друг начин освен като на временно състояние, това му внушаваше постоянна несигурност, сякаш се намираще в чакалнята на летище в очакване на своя полет. Едно време, когато пътуваше много, не можеше да се зачете в книга, преди самолетът да излети, затова прекарваше времето до качването в разлистване на списания или разглеждане на магазините за сувенири. Ако знаеше колко дълго ще остане в летището на живота си, щеше да организира пътуването по друг начин, но вместо това седеше там, въздишаше и нервничеше и често, твърде често си го изкарваше на своите спътници.

„Какво ще правиш?“, питаха го разните там Кат, Нат и другите съпруги, любовници, майки на децата му, чиито имена понякога непростимо се сливаха. А той винаги им даваше отговора, който изглежда очакваха. „Ще си потърся работа“ или „Ще уча за счетоводител“. А те въздишаха и въртяха очи, което допълнително го убеждаваше в безизходността на положението му: как другояче да отговори, освен като каже, че ще си потърси работа, ще се захване с нещо друго, ще престане да бъде бивш еди-какъв си? Преди няколко месеца помоли Кат да обясни всичкото това въртене на очи и да даде някакви предложения. След кратък размисъл тя му заяви, че би следвало да бъде певец композитор, но такъв, който действително пее и пише песни. Не го каза точно с тези думи, но идеята ѝ се свеждаше до това. Той се изсмя. Тя му се разсърди. Скъса се още една нишка от тънкото въже, на което висеше връзката им.

До преди две години най-добрият и единствен приятел на Тъкър в района бе известен като Фермера Джон, по едноименното парче на „Премиърс“, защото се казваше Джон и живееше във ферма. После се случи нещо странно и едно от последствията беше, че Фермера Джон

получи от своите най-близки прозвището Фъкър. (За ужасен срам на Кат и детинско удоволствие на Тъкър въпросната група от хора включваше и Джаксън.) Ето какво се случи: през 2003 един от полулудите фенове, които наричат себе си кроулози, минал с колата си по черния път, водещ до фермата на Фермера Джон, с очевидното убеждение, че там живее Тъкър. Докато Джон крачел към колата на непознатия, за да го заговори, шофьорската врата се отворила и оттам се показал въпросният фен, който започнал бясно да снима Джон с модерен фотоапарат. Тъкър така и никога не разбра как Джон си изкарваше хляба, но със сигурност не беше никакъв фермер. А всеки път, когато някой му зададеше този въпрос, той ставаше необичайно потаен и дори агресивен. Разпространеното схващане гласеше, че в цялата работа има някакъв, общо взето, безобиден, но незаконен елемент, което било и причината Джон да се нахвърли върху фотографа, които не спирал да щрака, докато се прибирал обратно в колата, за да избяга. Няколко дни по-късно най-стряскащите от тези фотоси (Джон и без това си беше страшен с тази дълга, посивяла сплъстена коса) вече се разпространяваха от един уебсайт на друг. Нийл Ричи, фотографът, почти се прочу като човека, направил първите снимки на Тъкър Кроу от петнайсет години насам. Това беше първото изображение, на което човек попадеше, ако тръгнеше да търси снимка на Тъкър в интернет.

Отначало Тъкър бе поразен от лекотата, с която тази снимка намери прием в киберпространството. Никой не се запита как е възможно мъж, който изглежда по онзи начин през 1986, да изглежда по този начин през 2005. Наистина, косата може да израсте, да се сплъсти и да посивее. Но така лесно ли се променя формата на един нос? И могат ли очите да се сближат? Възможно ли е устата да се разшири, а устните да изтънеят? От друга страна, снимката не се използваше за цели, които биха изисквали проверка; Тъкър отдавна бе изчезнал от потока на големите медии и се носеше в затъntenите блата, където сърфират само откачалките и конспиративните теоретици. Пък и никой тук не търсеше правдоподобност. Малкото хора, които не бяха го забравили — хора, които бяха превърнали песните му в пътеводни химни, *искаха*, той да изглежда като Фермера Джон. За тези хора Тъкър беше гений, който бе полудял, а лудите гении изглеждат така. А и яростта на Джон бе идеална в случая. Нийл Ричи със сигурност

разполагаше и с други снимки на Джон, който спокойно приближава колата му, но те вероятно не пасваха на представата за човек, който е маниакално обсебен от стремеж към усамотение. И в мига, в който се бе разбеснял, се бе превърнал в Тъкър Кроу, лудия отшелник. Междувременно Тъкър — истинският Тъкър — водеше Джаксън на училищни мачове, поддържаше посребрената си коса късо подстригана, носеше съвременни очила без рамки и се бръснеше всеки ден. Той се чувстваше като Фъкър отвътре и затова се стараеше да изглежда като вдъхващ доверие застрахователен агент.

В крайна сметка Фермера Джон се превърна за Тъкър и Кат (и Джаксън) и за няколко други приятели и съседни в района във Фалшивия Тъкър, а Фалшивия Тъкър неизбежно се превърна във Фъкър. Когато Тъкър напускаше дома си, той взимаше със себе си Фъкър — не защото това объркване му носеше някаква полза, а просто защото вече не познаваше други хора. Излизанията с Фъкър винаги бяха малко объркани. Тъкър не можеше да пие, а Фъкър не можеше да не пие и макар Тъкър да не възразяваше срещу гледката на човек, който пийва умерено, гледката на човек, който се налива, му идваше в повече. Затова уговорката им беше следната: на Фъкър му трябваше един час предизвестие, през който той вкарваше няколко пръста „Бушмилс“ за блясък в очите. Когато Тъкър минеше да го вземе, вече му трябваша само едно-две малки за поддържане на настроението и евентуално чаша кафе.

Фъкър искаше да чуе бандата, която свиреше в местния бар.

— Защо?

— Защото може да е купон.

— Братче, наистина ли трябва? — възпротиви се Тъкър.

— Не пиеш, не слушаш музика... Защо изобщо ме караш да излизаме вечер? Дай да се разберем така. Ако искаш да се видим, ще се срещаме на закуска. Само че сигурно не ядеш яйца. Или навремето си ги тъпкал по десет наведнъж и сега не можеш да ги гледаш.

— Май имам нужда да си поговорим.

— Защо? Да не изпърдя нещата с Кат?

— Да.

— Опа. Ама изобщо не съм го очаквал, да знаеш.

Тъкър всъщност ценеше грубия сарказъм на Джон. Той действаше ободряващо подобно на пемзата, която Кат използваше за

премахване на мъртвата кожа.

— Май си прав. По-добре да послушаме някоя банда. Така няма да ми се налага да слушам теб.

— Казах всичко, което имах за казване. Освен това, че си идиот. Какво прави Джаксън?

— Добре е. Не е много щастлив от ситуацията. Интересува се най-вече дали ще остане с мен и дали ще живее в къщата.

— Това възможно ли е?

— Така изглежда. Кат ще си потърси апартамент в града, където Джаксън да може да преспива, когато пожелае.

— Значи гепи къщата на Кат?

— Засега.

— Че какво ще се промени?

— Или аз ще започна да изкарвам пари, или Джаксън ще стане на осемнайсет и ще отиде в колеж.

— Хайде на бас кое от двете ще се случи първо.

— Може „Джулиет гола“ да донесе малко печалба.

— Да, бе. Забравих, че имаш нов албум. Със сигурност милиони хора ще искат да чуят куци изпълнения на забравени песни.

Тъкър се засмя. Джон не познаваше музиката му, преди да се нанесе в квартала, но една нощ на пияна глава си призна, че след раздялата с жена му нонстоп слушал „Джулиет“. Имаше пренебрежително отношение към „Голата“ поради горе-долу същите причини, както онази англичанка, макар да не ги описваше с такова красноречие.

Тъкър отдавна не бе излизал да послуша някъде музика на живо и не можеше да повярва колко привично му се стори всичко. Нима нищо не се бе променило за цялото това време? Нима музикантите продължаваха да мъкнат апаратурата сами, да продават албумите и тишъртите си в дъното на залата и да говорят с откачени типове без приятели, които вече ги бяха гледали три пъти тази седмица? Но в живата музика нещата явно не се променяха. Всичко си оставаше същото. Баровете и групите, които свирят в тях, не се интересуват много от лъскавия свят на „Епъл“; вечерята щеше да е пакетчета топено сирене, а тоалетните щяха да са запушени и така до края на света.

Тъкър отиде на бара и взе питиетата им — кока-кола за себе си и „Джеймисън“ за Фъкър, и двамата седнаха на маса до стената, подалече от малката ниска сцена и прожекторите.

— Но ти си окей? — каза Фъкър.

— Ами да.

— Чудиш ли се дали някога пак ще правиш секс?

— Още не.

— Време ти е.

— Щом ти можеш да намериш с кого да преспиш, всеки може. — Фъкър се виждаше с разведена учителка по английски от местната гимназия.

— Но ти не притежаваш моя чар.

— Лизет сигурно те е помислила за мен.

— Знаеш ли какво? От онази снимка не съм видял ей толкова файда с жените. Помисли върху това, братле.

— Мислил съм. И заключението, до което стигнах, е, че тази снимка е твоя, а не моя, и на нея приличаш на изтрецял психопат.

Светлината в заведението намаля и бандата излезе на сцената под общото безразличие на пиещите в бара. Музикантите не бяха първа младост и Тъкър се запита колко ли пъти са се изкушавали да прекратят свиренето и защо ли не бяха го направили. Може би просто нямаха какво друго да правят; може би дори си мислеха, че е купон. Не бяха лоши. Авторските им парчета не бяха нищо особено, но те си го знаеха, защото изпълняваха неща като „Хикъри уинд“ „Хайуей сикстиуан“ и „Суийт хоум Алабама“. Знаеха си публиката. Тъкър и Джон бяха заобиколени от сиви кичари, хванати в опашки, и олисели темета. Тъкър се огледа за някого под четирийсет и видя един младеж, който моментално отклони поглед.

— Опа — каза Тъкър.

— Какво?

— Онова момче до тоалетната. Май те позна.

— Екстра. Напоследък не ми се случва често. Ще се повеселим ли?

— Как?

— Ще измисля нещо.

После стана твърде шумно за разговори и Тъкър се потисна. Беше се опасявал от такова униние. Заради това и не бе искал да

излезе. Прекарваше дълго време в безделие, но за него безделието бе възможно единствено ако не мислиш, докато не правиш нищо. Проблемът в това да отидеш някъде с жива музика е, че няма какво друго да правиш, освен да мислиш, ако не изпаднеш в някакво интуитивно или интелектуално въодушевление, а Тъкър усещаше, че „Крис Джоунс Бенд“ не е в състояние да накара хората да забравят кои са и как са стигнали дотам въпреки цялото си потно усърдие. Посредствената и шумна музика те затваря вътре в самия теб, кара те да бродиш из собствения си ум, докато не започнеш да мислиш, че си на път да го загубиш. Седемдесет и пет минути насаме със себе си бяха достатъчни, за да успее да си припомни всяка мисъл, към която не би искал никога да се върне отново. Бе мислил за Кат и Джаксън, бе си припомнил всички прецакани бракове и деца; успоредно с това се простираше професионалната пустош на последните двама години като ръждясали релси покрай задръстена от трафика магистрала. Хората подценяват бързината на мисълта. Напълно постижимо е да се направи преглед на всички сериозни злополуки в един човешки живот в рамките само на един средно дълъг сет на кръчмарска банда.

Когато бандата помахна на малцината аплодиращи и слезе от сцената, Джон ги последва и хлътна във вратата отстрани. Няколко минути по-късно ги изведе обратно за бис.

— Както някои от вас знаят, от доста време не съм правил това — каза Джон в микрофона. Няколко души в бара се изсмяха, защото знаеха за какво става дума или защото бяха чували неговото пеене по-рано. Тъкър гледаше момчето. То вече бе на крака и си проправяше път към мястото пред сцената. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне от вълнение. Джон грабна стойката на микрофона, кимна на бандата и те направиха най-добрата имитация на „Крейзи хорс“, на която бяха способни, поднасяйки малко грубо, но разпознаваемо изпълнение на „Фермерът Джон“. Фъкър звучеше ужасно: прекалено силно, фалшиво и откачено, но това очевидно нямаше никакво значение за младия почитател, който подскачаше насам-натам от вълнение и непрекъснато снимаше с камерата на мобилния си телефон. Джон завърши с тромав скок във въздуха няколко секунди след последния акорд на бандата и се ухили доволно към Тъкър.

Момчето спря Джон, докато се връщаше към масата, и той поговори минута-две с него.

— Какво му каза?

— Наговорих му някакви дивотии. Но няма значение, нали ги говори Тъкър Кроу.

Когато Тъкър се прибра същата вечер, всички спяха и той седна да пише на английската Ани. Наричаше я английската Ани, защото не бе Ани, с която имаше целомъдрен, но окуражаващ флирт. Американската Ани беше майка на Джаксъновия приятел Тоби. Тя бе на около трийсет и пет, наскоро разведена и хубава. Беше се сетил за нея часове — окей, минути — след като Кат го осведоми, че няма смисъл да продължават. Все пак мисълта за Ани на Тоби не успя да го разтуши. В нея той виждаше цял куп мрачни и неизбежни последици: прибързан секс, неспособност от негова страна да продължи връзката, наранени чувства и край на едни от най-важните взаимоотношения на Джаксън с друг човек.

Заеби. Може би трябваше да се захване да флиртува с човек, който живее на друг континент, с жена, която съществува само в киберпространството и няма син в училищния отбор по бейзбол, в който играе Джаксън, и дори никакъв син, което я правеше така привлекателно сърдечна. Така или иначе, в бара си мислеше за английската Ани. Някои от въпросите в последния ѝ имейл бяха въпроси, които той самият си зададе по време на своето музикално превъплъщение по-рано вечерта, и си помисли, че може би ще е по-добре, ако ги възприеме като част от разговор с друг човек.

{Скъпа Ани,

Ето още един начин да ти докажа, че съм този, за когото се представям. Виждала ли си снимка отпреди няколко години на един нервиран, откачен човек? Казваш, че се познаваш с хора, които все още харесват музиката ми — точно тези хора ще знаят въпросната снимка, защото си мислят, че този на нея съм аз. Смятат, че снимката е ясно, макар и не особено ласкаво свидетелство за творчески гений, претърпял психически срив, но всъщност изобщо не е така. На снимката е моят съсед Джон, който е готин човек, но доколкото знам, не е творчески гений. И освен това не преживява психически срив.

Просто реагира пресилено. Беше откачил, понеже, съвсем основателно, се подразни на някакъв тип, който го снимаше, а той не харесва това, може би защото има насаждения от канабис зад къщата. (Нямам представа дали наистина гледа трева. Знам само, че не обича натрапници.)}

Тъкър прекъсна и отвори фотогалерията. Беше се случвало да прикрепя снимка към имейл един-два пъти и си мислеше, че ще успее да го направи пак. Намери своя снимка с Джаксън пред „Ситизън банк парк“, направена същото лято, и натисна иконата с кламерчето. Изглежда се получи. Но дали нямаше да си помисли, че я сваля? Дали това, че изпраща своя снимка заедно със симпатичния си син и без жена, може да се възприеме като някакъв намек? Той изтри прикрепения файл за всеки случай.

{Готина история, нали? Тук Джон го кръстиха Фъкър (= Фалшив Тъкър), прости езика ми. Прости ми, че вметвам религиозно действие и сквернословие в едно и също изречение. Тази вечер Фъкър пъ заедно с групата в един местен бар и ужасно вдъхнови някакво хлапе от публиката, което си мислеше, че е свидетел на моето възкресение. Ако някой ти каже, че съм се завърнал на музикалната сцена, кажи му, че това е бил фермерът Джон (така се казваше и парчето, което изпълни. Знаеш ли го? „Влюбен съм в дъщеря ти, уоу, уо?“)}

Не, трябваше да изпрати и снимка. Как иначе да й докаже, че не изглежда като Джон? Не се опитваше да покаже, че е по-красив от Джон, а само че двамата не си приличат и цялата история с подивелия отшелник е един смехотворен интернет мит. Той отново прикрепя файла.

{Това съм аз пред стадиона за бейзбол заедно с най-малкия ми син Джаксън. Винаги съм носил къса коса, откакто се отказах от музиката, за да не си помислят хората, че съм заприличал на някой

като Джон. Освен това нося очила, за разлика от преди. Твърде много време прекарах в четене на дебели романи с дребен шрифт.}

„Дебели романи?“ Защо трябваше да обяснява на английската Ани причината да носи очила? За да не си помисли, че е от прекалено много мастурбиране? Той изтри последното изречение. Това не й влизаше в работата. Пък и „прости езика ми“ звучеше предвзето. Ако не може да понесе малко лош език, да го духа... Която фраза повдига разни други въпроси. Как изглежда английската Ани? Ако знаеше например, че тежи сто кила, щеше ли така настойчиво да кореспондира с нея? Може би трябваше да я помоли тя също да изпрати своя снимка, но тогава наистина щеше да прозвучи като някакъв зловец воайор. Какво изобщо смята да прави с това момиче? Да я покани на гости? Но ето че се сети нещо друго...

{Вероятно ще идвам в Англия в близките месеци, за да видя внучето си. Колко далече е твоят музей от Лондон, където живее дъщеря ми? Искам да видя снимката на умрялата акула. Ходиш ли на юг? Не познавам никого в Англия, така че...}

Така че какво? Той изтри последното половин изречение, а после и предишното. Не е неприлично да поискаш да видиш нечии снимки на умряла акула, нали? Или и това звучеше малко евтино? И чакай малко... „Ходиш ли на юг?“ Господи. Неслучайно се бе отказал да говори с непознати.

ГЛАВА 9

Извънредната новина, че Тъкър е направил нещо като публично появяване, подмина Дънкан през първите ден-два. В личния му живот се случваха толкова неща, че той нямаше време да проверява сайта — пропуск, който, както се разбра по-късно, беше ясно доказателство в полза на една от жестоките теории на Ани относно кроулозите.

— Знам, че „вземи се в ръце“ звучи банално — казваше тя, — но наистина, ако тези хора се занимаваха с нещо по цял ден, нямаше да им остава време да изписват текстовете на Кроу отзад напред, за да проверят дали в тях няма някое закодирано послание.

Само един човек от форума бе правил това и той наистина нямаше какво да върши по цял ден, защото впоследствие се оказа, че пише от психиатричното отделение на някаква болница, но така или иначе Дънкан разбираше мисълта ѝ. В мига, в който Дънкан се оказа зает с нещо — а именно с това да си върне кормилото от маниака, който изглежда управляваше живота му, — Тъкър бе потънал в забвение. Една вечер, когато Джина си легна рано, Дънкан седна на компютъра ѝ, за да навести отново своето малко общество, най-вече за да се почувства нормален за няколко минути, вършейки нещо привично. Снимката на Тъкър отпреди няколко дни заедно с група, за която никога не бе чувал, никак не му помогна да възвърне ориентацията си. Напротив, съвсем го зашемети.

Снимката изглеждаше истинска. Не можеше да сбърка физиономията от ужасната фотография на Нийл Ричи — същите дълги, сплъстени кичури, същите потъмнели зъби, макар този път зъбите да бяха разкривени в усмивка, а не в бясно зъбене.

Беше невероятно, че изобщо някой, който знаеше за Тъкър, се бе оказал в тълпата и го бе разпознал. Бандата видимо се състоеше от най-обикновени кръчмарски рок музиканти, които свиреха по баровете из Пенсилвания, но не и по-далеч. Оказа се, че младежът, направил сензационната снимка, бил на също такава поклонническа обиколка из местата, свързани с Кроу, на каквато бяха ходили Дънкан и Ани. Той

обаче си бе поставил за цел да открие Тъкър и очевидно бе извадил невероятен късмет. Но защо „Фермерът Джон“? Дънкан трябваше да обмисли този въпрос. Един толкова сериозен и мислещ човек като Тъкър със сигурност е имал нещо предвид с песента, прекъснала двайсетгодишно мълчание, но какво? Дънкан имаше парчето в изпълнение на Нийл Йънг; щеше да се опита да намери и оригинала, преди да си легне.

Имаше и още нещо. Свидетелят, представил се единствено с инициалите ET, бе успял да заговори Кроу на слизане от сцената и Кроу бе отговорил.

{Казах си трябва да опитам, приближих се към него и казах Тъкър, аз съм твой голям почитател и много се радвам да видя, че отново пееш. Тъпо, знам, но опитайте се вие да измислите нещо поумно. Попитах го ще пееш ли скоро някои от твоите песни на сцена и той каза ДА и освен това каза, че има нов албум. А аз казах да, „Голата“, а той каза не, не тоя боклук.}

Дънкан се усмихна вътрешно. Такова самоосъждане доказваше — по един особен начин дори повече от снимката, — че това бе самият Тъкър. Стар негов номер, използван в безброй интервюта. Тъкър знаеше, че „Голата“ не е боклук, но, типично за него, беше използвал този израз, за да отговори на един прекалено въодушевен почитател. Все пак Дънкан реши да спести на Ани тази част от историята. Тя щеше да схване нещата погрешно и да реши, че Тъкър всъщност потвърждава нейното мнение за албума, докато той всъщност правеше точно обратното.

{Новият ми албум, който ще излезе скоро, включва кавъри на Дийн Мартин, но също и малко кънтри рок и аз казах АРЕ СТИГА, а той се усмихна и отиде да седне при приятеля си, а аз си рекох, че повече не бива да го притеснявам. Знам, че това за Дийн Мартин звучи малко странно, но така каза. Не мога да ви опиша колко невероятно беше всичко, още треперя.}

Беше му кофти, че няма как да сподели тези неща с Ани. Джина щеше да се впечатли сутринта, но понякога се питаше дали ентусиазмът ѝ е напълно искрен. Понякога му се струваше малко театрален, макар че може би нямаше да се сети за тази дума, ако не беше нейната биография. Но тя си беше актриса и играеше дори тогава, когато нямаше сериозен мотив да го прави. Тя вероятно не можеше да оцени какво означава тази поява на Тъкър — просто не бе вложила толкова време в него, — но така или иначе щеше да заподскача и да закрещи „Олеле, невероятно“. Може би щеше да е по-добре да не ѝ казва, за да не се дразни на нейната престореност. Ани обаче бе преживяла цялата продължителност на Тъкърското отсъствие и щеше веднага да разбере емоционалния ефект на тази новина. Дали връзката му с Джина правеше невъзможно споделянето на тези неща с Ани? Според него — не. Погледна си часовника. Не би трябвало да си е легнала, освен ако навиците ѝ не се бяха променили драстично след раздялата.

— Ани?

— Дънкан? Какво има? В леглото съм.

— Извинявай.

Надяваше се, че не си е легнала толкова рано заради него, но се страхуваше, че това може да е признак на депресия.

— Слушай. Случи се нещо невероятно — каза той.

— Надявам се да е нещо невероятно, Дънкан. Надявам се, че нормалните хора биха разбрали ентусиазма ти.

— Биха го разбрали, ако знаят какво означава.

— Това е нещо, свързано с Тъкър, нали?

— Да.

Тя въздъхна тежко, което той прие като подкана да продължи.

— Той е пял. На живо. В бар. Излязъл е за биса на някаква вероятно доста посредствена банда и са изпълнили „Фермерът Джон“. Знаеш ли тази песен? „Фермерю Джон, влюбен съм в дъщеря ти, уоу-а“. А след това казал на един човек от публиката, че ще прави албум с кавъри на Дийн Мартин.

— Добре. Чудесно. Може ли вече да си лягам?

— Ани, ти просто се цупиш.

— Моля?

— Знам, че разбираш колко е невероятно това. Но се правиш на отегчена, за да ми отмъстиш. Надявам се, че си над тези неща.

— Много съм развълнувана, Дънкан, честно. Ако имахме видеовръзка, щеше да видиш, че съм извън себе си от възбуда. Но също така е много късно и съм уморена.

— Щом искаш да се държиш така.

— Да, искам.

— Значи според теб не можем да бъдем приятели.

— Не и тази вечер, не.

— Предполагам, че... Прекъсни ме, ако сравнението ти се стори неуместно или, или *странно*. Но чувствам, че по някакъв начин Тъкър е наше дете. Може би повече мое, отколкото твое... Може би той е бил нещо като мой син, но когато сме се запознали, той е бил още много малък и ти си го осиновила. А щом моят син и твой доведен син е извършил нещо забележително, искам да го споделя с теб, дори...

Ани затвори. В крайна сметка той написа имейл на Ед Уест от уебсайта, но не беше същото.

През следващите няколко дни хората от форума споделиха всичките си знания за тази песен в опит да разгадаят посланието на Кроу към света. Обсъждаха дали „очите с цвят на шампанско“ на фермерската дъщеря са важни — дали Тъкър не намекваше за ролята, която алкохолът бе изиграл и може би продължаваше да играе в живота му? Въпреки цялото си налично въображение не успяха да изсмучат много повече от текста, който бе от типа „Обичам начина, по който тя се смее, пее, люлее“. А може би просто споделяше за любовта си към дъщерята на някой фермер? Сигурно имаше доста такива в района, в който живееше, така че защо да не се влюби в някоя от тях? (А, разбира се, не можем да си представим фермерска дъщеря без бузи като червена ябълка и може би дори по-ячка в талията и в ханша. Сравнете и вижте контраста с бледата, крехка красота на Джули Бийти и ней подобните! Ако наистина се бе влюбил във фермерска дъщеря, то старите, нещастни калифорнийски дни наистина бяха отминали.)

Много се говореше и за връзката с Нийл Йънг, от когото Кроу винаги се е възхищавал и който и на стари години остава творчески

активен и продуктивен. Дали това не бе израз на съжаление за пропилените години? Или просто благодарност за влиянието? Присъствието на песента във влиятелната класация на Лени Кий от 1972 заедно с банди като „Станделс“ и „Стробери аларм клок“ също стана повод за дискусии, но никой не бе в състояние да посочи по-сериозна връзка между събитията. Но най-важното беше, че за втори път в рамките на няколко дни получаваха повод за дебат. Първо „Голата“, а сега това... Витаеше усещането, че Тъкър е на път да излезе от летаргията си.

Ани разпечата в офиса снимката на Тъкър и Джаксън и си я занесе вкъщи, където я закрепил на хладилника с магнита на „Сън студиос“, който Дънкан вероятно щеше да си поиска по някое време, ако още бе в състояние да мисли за дреболиите на домашния живот. Беше хубава снимка — Джаксън беше сладко дете, а очевидната бащина гордост на Тъкър беше затрогваща. Но Тъкър и Джаксън не бяха намерили място на хладилника й само защото изглеждаха щастливи, съзнаваше тя, и винаги когато погледнеше към тях, се питаше защо я привличат и дали това е лошо. Цялата работа малко намирисваше на евтини мечти: Тъкър бе споменал в имейла си, че отново е свободен, така че... (Тя държеше да бъде искрена със себе си, но искреността не означава да се довършва всяко изречение, особено ако липсващото подчинено изречение внушава такава огромна липса.)

Имаше и още едно, не толкова злепоставящо обяснение за положителното въздействие на снимката: връзката и с Тъкър, дори такава, каквато беше, изключвайки всякакви женски мечти как Тъкър ще пристигне в Лондон, а може би дори в Гулнес и може би дори ще преспи у тях, и може би дори не на кушетката, беше вълнуваща. И как не? Тя се радваше на нещо, с което никой друг на този свят не можеше да се похвали: електронна кореспонденция с, така да се каже, прочутия Тъкър Кроу — енигматичен, талантлив, интелигентен мъж, скрил се от света преди много време. Такова нещо би въодушевило всеки, нали?

Имаше обаче и някакво злорадство и то касаше Дънкан. Нужна й бе само минута, за да си даде сметка, че ако някога Дънкан погледнеше снимката на хладилника, нямаше да има и най-бегла представа кой стои срещу него, а иронията в това бе толкова плътна, че

можеше да се маже на филия. Можеше да му каже каквото си поиска и той щеше да ѝ повярва, защото според него сега Тъкър Кроу изглеждаше като Распутин или като магьосника Мерлин. Ани бе проверила уебсайта на Дънкан, когато Тъкър ѝ бе казал за неочакваната изява на Фъкър в някакъв бар, и наистина, неговата снимка вече бе качена там, точно както бе предсказал Тъкър. (Освен това с голямо задоволство отбеляза, че Фъкър бе нарекъл „Голата“ боклук. Как ли бе реагирал Дънкан?) Това действително надминаваше всички очаквания. Дори само контактът с Тъкър бе в състояние да го побърка от ревност, ако разбереше, макар тя да не бе съвсем сигурна кого точно би ревнувал той; но пък и една измислена връзка с човека от хладилника би го парнала под лъжичката.

За целта обаче трябваше Дънкан да я посети, а после да забележи нещо, което иначе никога не би забелязал: малка промяна в обстановката. Може би, ако направеше фотоувеличение, за да покрие цялата стена, той щеше да попита дали не е пребоядисала кухнята; тъй като обаче това не беше по силите ѝ нито технически, нито финансово, тя трябваше сама да го побутне грубичко в правилната посока. Щеше да го принуди да види снимката, каквото и да ѝ струваше. В това съмнение нямаше.

Тя му пусна съобщение на мобилния, докато той бе в час.

„Здрасти, аз съм. Съжалявам за онази вечер. Знам, че искаше да бъдем приятели, и разбирам, че ти е било нужно да споделиш с някого новината. Ако решиш да опиташ отново, ще бъда по-отзивчива“.

Той ѝ се обади в офиса, по време на обедната му почивка.

— Много мило от твоя страна.

— Няма проблем.

— Какво ще кажеш за новината — невероятно, нали?

— Изумително.

— В уебсайта има снимка.

— После може да я разгледам.

Настъпи мълчание. Той беше толкова прозрачен, че тя изпита неочакван прилив на обич. Той искаше да продължи разговора и търсеше елегантен начин да превърне тази малка искра на интерес в нещо по-топло и по-близко. Не че непременно искаше да се върне при

нея, даде си сметка тя, но почувства колко наранен и объркан е той от нейния гняв. И със сигурност му липсваше домът. Той не понасяше нещата му да не са му подръка, дори по време на почивка.

— Може ли да мина за по чаша чай някой път?

Еlegantността очевидно не се оказа по силите му. Вместо нея избра нетърпението, надявайки се да предизвика съчувствие.

— Ами...

— Когато е удобно, разбира се. — Сякаш причината за нейното колебание бе дали моментът ще е удобен, а не неговата изневяра и последвалата бъркотия.

— Може би по-късно през седмицата? Да се слегне малко прахта?

— О. Така ли? Има ли още, въ... прах?

— Тук има. Не знам как е у вас.

— Ако кажа, че няма прах, сигурно ще си помислиш, че, въ... всичко е окей за мене.

— Просто ще си помисля, че не си я забелязал, Дънкан. Докато живееше тук, никога не си забелязвал.

— А-а. Аз пък си мислех, че говорим за метафорична прах.

— Така е. Но не пречи човек и да се пошегува, нали?

— Ха-ха. Разбира се. Когато искаш. Сигурно заслужавам да ме дразнят така.

Изведнъж я осени абсолютната безнадеждност на тяхната връзка. Тази връзка не беше безнадеждна заради сегашното си състояние, а е била винаги безнадеждна. Това бе просто неудачна интернет среща с неподходящ, безинтересен мъж, която бе продължила години и години. И въпреки това нещо я караше да флиртува с него, ако един флирт може да включва яд и да изключва забавление, радост и възможност за секс. Тя прецени, че причината е във факта, че е зарязана. А да те зарежат в Гулнес не е просто зарязване.

— Какво ще кажеш за четвъртък?

В действителност не ѝ се чакаше толкова дълго — искаше той да види снимката възможно най-скоро, обаче си даваше сметка, че да копнееш някой да дойде, за да не познае нечия снимка, е грозно и може би дори признак на духовна нищета.

Тери Джаксън, общинският съветник, който отговаряше за музея, беше недоволен от липсата на напредък с изложбата, посветена на 1964 година, и бе пристигнал в музея, за да заяви това лично на Ани.

— Значи в момента централният експонат от изложбата се явява кое? Маринованото акулско око? Понеже не съм сигурен, че хората умират да видят нещо такова.

— Ние не държим да има централен експонат.

— Така ли?

— Да, ние...

— Нека ти го кажа по друг начин. Това акулско око ли е най-интересното, с което разполагаме?

— Идеята е да съберем толкова интересни неща, че да не може да се каже кое е най-интересното.

При всяка среща с Тери Джаксън вниманието на Ани се отклоняваше към неговия перчем, който бе посивял, но гъст и старателно пригладен с помада за коса. На каква възраст трябва да е бил през 1954? На двайсет? На двайсет и една? Още откакто за първи път подхвърли идеята за тази мечтана изложба, а тя в своята наивност и нахалство бе сметнала, че ще успее да я осъществи, Ани имаше чувството, че той е оставил нещо в онази година и че тя може да му помогне отново да го намери. Очевидно акулското око нямаше да свърши тази работа.

— Но вие нямате никакви интересни неща.

— Наистина нямаме достатъчно.

— Не мога да кажа, че съм доволен, Ани. Не съм доволен.

— Съжалявам. Проектът не е лесен. Мисля, че дори ако бяхме разширили темата на изложбата и я бяхме озаглавили „Гулнес през 60-те години на 20 век“, пак нямаше да е лесно.

— Как е възможно? — отвърна той. — Този град беше лудница през шейсетте. Тук кипеше от обществен живот.

— Мога да си представя.

— Не, не можеш — каза той остро. — Само ме баламосваш, за да ми угодиш. Проблемът е, че мислиш, че това място е пълна дупка, и винаги си го мислила. С удоволствие би поставила това акулско око в центъра на празната зала, с което да кажеш на всички: ето го вашия

Гулнес. Сигурно ще ти бъде смешно. Знаех си, че трябва да вземем местно момиче за управител на музея, човек, свързан с града.

— Зная, че не съм израснала тук, Тери. Но ми се ще да вярвам, че съм се сраснала с града.

— Глупости. Нямах търпение да духнеш. Какво пък, приятелят ти май избяга, така че вече можеш спокойно да го направиш. Нищо не те задържа тук повече.

Тя се втрени в стената зад него, опитвайки се да възпре сълзата, която се събираше в дясното ѝ око. Защо в дясното? Дали защото слъзната жлеза на дясното око е свързана с лявата половина на мозъка, която отговаря за емоционалните травми? Нямахше представа, но мисленето ѝ помагаше.

— Съжалявам — каза Тери. — Не ми е работа да говоря за личния ти живот. Гулнес е велик град, но също така е малък град. Племенникът ми преподава в колежа, а там вече всички знаят.

— Няма проблем. Прав си, разбира се. Нещата, които ме свързват с този град, вече са по-малко. Но искам да направя тази изложба, преди да си тръгна. Ако си тръгна.

— Много мило от твоя страна. Извинявай, че така избухнах заради липсата на напредък. Тази година... не мога да го обясня. Всичко тогава ми се струваше вълшебно и си мислех, че може да е било така и за други хора и те ще хукнат насам с...

— Това е част от проблема, Тери. Не съм сигурна какво ще донесат.

— Аз нищо не съм изхвърлил. Пазя всичко — всеки вестник, всеки билет за кино, дори всеки автобусен билет. Имам един от тези стари, синьо-червени плакати, рекламиращи концерт на „Ролинг Стоунс“, и то с автограф на Бил Уаймън, защото той беше единственият, който се нави да ми даде автограф тогава. Имам снимка на майка ми пред универсалния магазин „Грантс“ в деня, преди да го съборят, имам цяла кутия проклети снимки на акулата, имам снимки с приятелите ми в „Куинс хед“, преди да я превърнат в гадна дискотека.

— Чудя се дали ще имаш нещо против да ни заемеш част от тези материали?

Тя се опита да прозвучи толкова любезно и внимателно, колкото беше възможно при дадените обстоятелства. Но дори да го заплашеше с пистолет, съдът щеше да я оправдае с оглед жалкото финансиране на

малки музеи и трудностите пред организирането на всякакви идейни изложби.

— Никой не иска да гледа моите боклуци. Аз със сигурност не искам. Аз искам да видя нечии чужди спомени.

— Но няма да имаш нищо против да ги разгледам, нали?

— Имаш предвид за идеи? За да си съставиш по-добра представа?

— И за това.

— Щом искаш.

— Благодаря. Не бих зачеркнала възможността да ни предоставиш някои от своите материали.

— Трябва да си доста закъсала.

— Да — каза тя. — Е... — но не довърши.

Той имаше право, разбира се, нито тя, нито Дънкан приемаха Гулнес сериозно. Това съставляваше една от най-силните и обединяващи каузи между тях двамата — прозрението към малкия град и неговите жители. Това бе и причината двамата да се съберат и това бе причината да останат заедно, сгъшени един в друг срещу студените ветрове на невежеството и еснафщината. И що за организатор на изложба бе тя, след като не вярваше, че този град има минало или настояще, които да си струва да представи в изложба? Единственото, на което двамата с Дънкан бяха станали свидетели, беше липса на култура, а липсата на култура не става за изложба в музея.

Да, тя можеше да си тръгне и една част от нея желаше това. Нищо не я задържаше в Гулнес, точно както бе казал Тери, освен едно упорито и вероятно неоснователно убеждение, че е свестен човек, а не такъв, който би избягал.

Дънкан знаеше, че тя се прибира към шест, затова пристигна към шест и три минути. Ани пък се бе постарала да се върне в без петнайсет, за да свърши неща, които, оказа се, бяха предварително свършени. Не ѝ отне толкова време да си окачи палтото, колкото бе очаквала, а снимката на хладилника не се нуждаеше от преместване

три инча наляво, после три инча надясно и накрая обратно в първоначалната позиция.

А и той не я погледна. Той нищо не поглеждаше.

— Сигурно веднага си разбрала, че правя ужасна грешка — каза, когато тя му предложи бисквита. Беше се привел над чая си и се взираше в чашата с шеговит надпис „Лъжец“. (Тя се бе колебала дали да не му даде друга в случай, че вземе да се разкисне, но той дори не забеляза.) — Истината е, че щях да направя ужасна грешка, дори да бях останал сам през всичките тези години. Дори да бях загорял за...

Ани се взираше в своята чаша. Не възнамеряваше да го разпитва за Джина.

— Знаеш ли, тя май е луда.

— Имай повече вяра в себе си.

— Знам, че се шегуващ. Но, честно казано, точно затова стигнах до такова заключение. Тя се държи така, сякаш това, че сме заедно, е някакво чудо. Че си е намерила работа в колежа, а аз вече съм бил и съм я очаквал. А аз си знам, че не съм нищо особено.

Ани усети същото парване под лъжичката, което бе изпитала онази вечер на телефона, и се запита дали не е най-обикновено съжаление. Неговото отсъствие ѝ носеше облекчение, а той се тревожеше, че интересът на друга жена към него е доказателство за нейната лудост. Как да не изпита жал?

— Много е трудно — каза той. — Цялото това нещо, както там се казва.

— Не знам за какво говориш. Ти как му казваш?

— Да познаваш някого.

— Аа.

— Аз познавах теб. Тоест познавам теб. Това ми се струва важно. По-важно, отколкото си давах сметка. Онази вечер, когато ти се обадох... Вярно, беше заради Тъкър, и аз изтърсих някакви глупости как Тъкър е нещо като наше дете, макар това, дето нямаме дете, да е деликатна тема. Но импулсът... Знаеш ли, не искам да ѝ казвам нищо. Моите новини не са за нея.

— Може би ви трябва малко време.

— Просто не съм за такава промяна, Ани. Искам да живея тук. С теб. И да ти разказвам неща.

— Винаги можеш да ми разказваш неща.

Ани помръкна. Не можеше да се сети за едно-едничко нещо, което Дънкан би могъл да разкаже и на нея да ѝ стане интересно.

— Нямам предвид това.

— Дънкан, ние от доста време сме повече приятели, отколкото любовници. Може би е време да официализираме връзката си.

Очите му светнаха и за миг тя си помисли, че нещата ще се подредят.

— Имаш предвид брак? Ще бъда щастлив да...

— Не, не. Не внимаваш. Обратното на брак. Небрачни, несексуални отношения с по една среща седмично в кръчмата.

— О.

Ани започваше да ненавижда тази неискреност. Единственото хубаво нещо в това да бъде зарязана от Дънкан се състоеше във факта, че не се налага сама да сложи край на връзката. А сега изведнъж ѝ се струваше, че хем е зарязаната, хем е и зарязващата. Защо ли се получаваше така?

— Истината е — каза тя, съзнавайки, че използва фразата, за да произнесе абсурдна лъжа, — че се виждам с някого. Искам да кажа, всичко е съвсем в началото и още не сме...

Ако въпросният някой беше този, за когото си мислеше — а други кандидати в главата ѝ нямаше, — то думите, с които следваше да завърши репликата ѝ, бяха „се виждали“. Но тя чувстваше, че Тъкър не би възразил. Той знаеше ползата от фантазията и как фантазията може да бъде полезна.

— Виждаш се с някого? Аз... Аз съм втрещен.

Ако Дънкан искаше да узнае защо понякога хората го намираха непоносим, тя би посочила въпросното определение на неговия душевен смут. Кой използва думата „втрещен“ без ирония?

— И аз бях доста потресена, когато ми каза за Джина.

— Да, но...

Той очевидно не искаше да се впуска в разясняване на разликите между неговото положение и нейното — разлики, които, разбира се, бяха много по-дълбоки, отколкото той подозираше. (А ако не бяха? Ако Джина беше също толкова въображаема, колкото Тъкър? Това звучеше по-правдоподобно, отколкото обяснението, на което Ани трябваше да повярва — че една жена е погледнала Дънкан и веднага го е вкарала в леглото си. Всъщност проблемът не беше във външността на Дънкан.

Просто бе невероятно една жена да прекара цяла вечер, разговаряйки с Дънкан, и все още да иска да преспи с него.)

— Но какво?

— Ами, Джина беше предварително условие. Тя беше зададена информация. А това е нещо съвсем ново.

— Джина е нещо съвсем ново. Поне за мен. Пък и какво я прави специална? Да не е някакво ядрено оръжие, което унищожавя всяка съпротива? Да не би аз да нямам право на свой живот само защото ти първи си се уредил с такъв?

Дънкан изглеждаше оскърбен.

— Има доста неща, които бих оспорил.

— Чувствай се свободен.

— Едно по едно. Първо: не гледам на теб като на съпротива. За мен ти не си такава. Второ: изразът да се уредиш със собствен живот. Бих искал да вярвам, че ти имаше такъв още преди да се разделим. Освен това, както се опитах да ти обясня, аз не съм сигурен, че имам свой живот. В смисъла, който ти влагаш. Както и да е. Отклонихме се от основната тема. Основната тема е, че се виждаш с някого.

— Да.

— Познавам ли го?

За миг Ани се изкуши да го порицае за арогантната употреба на мъжкото местоимение, но нямаше как да се забавлява и по двата начина: не можеше да очаква сериозен ефект от снимката на хладилника, ако успееше да го убеди, че е станала лесбийка.

Дали Дънкан го познава? Хм, и да, и не. Но по-скоро не, прецени тя.

— Не.

— Това е изненада. Беше ли...

— Мисля, че не желая да говоря за положението си, Дънкан. Това е нещо лично.

— Ясно. Но ще ми помогнеш, ако ми отговориш на още един въпрос.

— Как да ти помогна.

— Познавахте ли се, преди ние... преди аз... преди последните събития между нас?

— Бяхме контактували, да.

— А той...

— Стига толкова, Дънкан. Съжалявам.

— Добре, ясно. В какво положение ни поставя това?

— В каквото си бяхме. Ти се виждаш с някого — живееш с някого, — аз също се виждам с някого. Погледнато отстрани, човек би казал, че сме тръгнали по свой път. Особено ти.

Ани се надяваше, който и да бе свидетелят, гледащ отстрани, да прекарва повече време, надничайки в прозореца на Джина, отколкото в нейния.

— Знам как изглеждат нещата, но... Господи. Наистина ли ще ме накараш да изтърпя това?

— Кое?

— Джина.

— Дънкан, чуваш ли се какви ги приказваш?

— Какво казах?

— Не те карам да правиш нищо. Ако не искаш да бъдеш с Джина, трябва да й кажеш. Но аз нямам нищо общо с това.

— Не мога да й кажа. Защото нямам какво да й кажа.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако се върна и й кажа примерно „С Ани се събираме отново“ или „Ани иска да се самоубие и не мога да я оставя“, знам, че ще ме разбере. Но не мога просто да й кажа „Ти си луда“, нали?

— Е, не. Надявам се да не казваш такива неща.

— Тогава какво да кажа?

— Струва ми се, че много избързваш. Кажи й, че... О, Дънкан, това е абсурдно. Преди две седмици ми каза, че си срещнал друг човек, а сега искаш от мен сценарий за раздяла.

— Не искам сценарий, а само общи насоки. Пък и ако се разделя с нея, къде ще живея?

— Значи предпочиташ да живееш с нея завинаги, отколкото да си потърсиш квартира?

— Надявах се да се върна тук.

— Знам, Дънкан. Но вече сме разделени. Няма да е редно.

— Половината от къщата е моя.

— Пуснах молба да ми увеличат ипотеката и да я откупя от теб. Не знам дали ще ми разрешат, но човекът от агенцията каза, че имам шанс петдесет на петдесет. Ако искаш да вземеш заем преди това, мога да ти помогна. Мисля, че така е справедливо.

Колкото повече продължаваше разговорът, толкова по-бързо се разпръсваха съмненията и нерешителността на Ани. Ясно изразеното съжаление на Дънкан също много помагаше, по обичайния нездрав начин. Тя вече не се чувстваше изоставена и ясно виждаше, че не желае да бъде с него нито миг повече, а чувството ѝ за понесена несправедливост я изпълваше със завидна сила и яснота.

— Не съм предполагал, че можеш да бъдеш толкова... корава.

— Смяташ, че съм корава само защото току-що ти предложих пари назаем?

— Ами да. Предпочиташ да ми заемеш пари, вместо да ми позволиш да се върна.

И още нещо — беше стиснат, на всичко отгоре. Дънкан би предпочел да остане с една жена само и само да не ѝ дава пари назаем.

— Направи ми още една чаша чай, моля те. Ще се кача до тоалетната.

Не ѝ се ходеше, не ѝ се пиеше още чай, не ѝ се стоеше още с Дънкан. Но той трябваше да отиде до хладилника да вземе млякото, а отидеше ли до хладилника, не можеше да не забележи снимката.

Когато се върна, той се бе втренчил в нея.

— Това е той, нали?

— Извинявай, трябваше да я махна.

— Не искам да прозвучи грубо. Но... това негов син ли е? Или внук?

За момент Ани се смути — беше се объркала от всичките пластове ирония. Дънкан не знаеше толкова много важни неща, че всъщност виждаше единствено снимката на среброкос мъж с очила и малко момче.

— Това звучи грубо.

— Съжалявам. Просто не си личи.

— Това е синът му. Той е на твоята възраст.

Не беше, но можеше да бъде. Малко или повече.

— Сигурно доста е побръмчал. Има ли и други деца?

— Дънкан, съжалявам, но трябва да си вървиш. Въпросите ти ме притесняват.

Всъщност не се оказа толкова забавно, колкото бе очаквала.

Тя обаче разполагаше с последния му имейл, който бе прочела само веднъж. Беше го разпечатала в работата заедно със снимката и ги бе сложила в плик, за да не се смачкат и измърлят от трошляка по дъното на чантата ѝ. Пригответи си лека вечеря, седна с имейла и го разгърна, но се изправи отново, за да си вземе очилата за четене. Рядко си правеше труда.

Припомняше си някого. Писмото (защото това вече беше истинско писмо), очилата, креслото... Колко ли пъти бе наблюдавала майка си и баба си да седат, за да прочетат внимателно нещо, пристигнало с пощата? И кой ли толкова им пишеше? В паметта ѝ наизскачаха имена, които не бе чувала от години: Бети от Канада — коя беше Бети? Какво правеше в Канада? Откъде я познаваше баба ѝ? Леля Ви от Манчестър, която не ѝ беше истинска леля... Като кисела и надута тийнейджърка, Ани смяташе, че има нещо потискащо в радостното вълнение, с което бяха посрещани тези писма. Кой се вълнуваше от това, че племенницата на Бети е бременна или че внукът на леля Ви учи за ветеринар? Ако мама и баба не бяха толкова саможиви, тези неща нямаше да се възприемат като новина.

И ето ви я Ани, готвеща се за вълнението, което това писмо от непознат човек щеше да привнесе в деня ѝ.

ГЛАВА 10

В последния си имейл до Тъкър Ани бе поставила следния въпрос:

{Какво се прави, ако разбереш, че си погубил петнайсет години от живота си?}

Още нямаше отговор, вероятно заради домашните проблеми, за които бе намекнал в последния си имейл, затова трябваше сама да потърси отговора. Тя работеше и споделяше идеята, че времето е пари. Какво щеше да прави, ако току-що бе изгубила петнайсет хиляди паунда? Изглежда, имаше два възможни варианта: или да отпише парите, или да се опита да си ги върне. А да си ги върне можеше или от човека, който ѝ ги бе отнел, или като компенсира загубата по някакъв начин — като продаде нещо, като заложи на някой кон в надбягванията или като работи извънредно.

Но тази аналогия звучеше логично само донякъде.

Времето не е пари. Или поне времето, за което ставаше дума в нейния случай, нямаше как да се изчисли в брой, както се прави за услугите на адвокати и проститутки. Или поне (едно последно „поне“, преди да признае, че схващането за времето като пари не издържа критика) имаше как, но никой нямаше да ѝ плати. Би могла да потропа на вратата на Дънкан — на Джина! — и да поиска обезщетение за времето, което бе вложила в него, но стойността бе трудна за определяне, а и Дънкан беше фалирал. Но тя не искаше пари. Тя си искаше времето, за да го похарчи за нещо друго. Тя искаше да бъде отново на двайсет и пет.

Ако не бе загубила толкова време в Дънкан, може би щеше да е по-подготвена да определи настоящото си положение. Никога не е била много силна по алгебра, а тъкмо алгебра бе нужна за изчисленията,

които се опитваше да прави. Един от капаните, в които постоянно попадеше, макар да съзнаваше грешката си, се състоеше в това, че приравняваше времето, прекарано с Дънкан, с времето изобщо. $V = D$ при положение, че V все пак е равно на $D + P + C + BP + K$, където P е работа, C е сън, BP е близки и приятели, K е култура и така нататък. С други думи, с Дънкан тя бе загубила единствено времето си за романтика и любов, докато животът се състоеше от повече неща. В своя защита обаче тя трябваше да отбележи, че D е повече от една компонента в уравнението. Тя например се срещаше и с неговите BP освен със своите, въпреки че неговите бяха по-малко. Кой знае дали P нямаше да е различна, ако D не живееше в същия град? Вероятно щеше да е различна. Те стояха на едно място, заети с работа, от която не бяха доволни, защото да си намерят нова работа на едно и също място беше почти невъзможно. И за чия K ставаше дума изобщо? Той купуваше музиката и дивидитата, той отказваше да ходи на театър (или в други градове, където имаше сцена)... Не я биваше с уравненията, но сигурно нейното представляваше по-скоро нещо такова:

$$V = \frac{P + C + BP + K}{D}$$

Имаше още една компонента от уравнението, за която не желаше да мисли — нейната лична глупост и апатия (ЛГА). Тя също имаше пръст във всичко това. Беше се оставила да я носи животът. Налагаше се да умножи всичко по ЛГА, с което щеше да се получи число, по-голямо от онова, което първоначално бе заложила. И ако се оказеше, че е загубила двайсет, петдесет или сто години, чия беше тогава вината?

Така или иначе, петнайсет години бяха отлетели. Какво друго бе отлетяло с тях? Почти сигурно — децата. Ако някога изправеше Дънкан пред съд, това със сигурност бе едно от нещата, в които щеше да го обвини. Какво още? Какво друго не бе успяла да направи заради времето, прекарано със скупчен, вероломен заплес, освен това да живее така, както мечтаеше на двайсет и пет? Мисълта ѝ отново се насочи към секса. Беше недостатъчен и неизобретателен, съзнаваше това, но все пак беше безспорен: Дънкан я бе отказал да прави секс с други

хора, а нерядко — и със самия него. (Не бяха от най-сексуалните двойки, но ако някой държеше сметка за тези неща, щеше да отбележи, че той осуетяваше нейните увертюри по-често, отколкото тя — неговите.) Как можеше да навакса за петнайсет години пропуснати възможности сега, на възраст трийсет и девет? И за какво количество секс ставаше дума в случая? Да приемем, че бе срещнала мъж, когото обичаше страстно, и тази връзка бе издържала петнайсет години. Това щеше да е равно на петнайсет години секс с Различен Мъж (РМ) минус петнайсет години секс с Дънкан. Да се включи и качеството на секса в уравнението означаваше то да се усложни до степен, която отиваше отвъд нейните възможности, макар че вероятно се налагаше с оглед точността на крайния резултат.

С други думи, тя искаше да разбере дали някой друг ще иска да прави секс с нея. Но откъде да започне в Гулнес?

Попита първо Роз, защото Роз беше по-млада, а по-младите хора са по-светнати на тема секс.

— Мога да ти кажа как да срещнеш хомосексуални жени в Лондон — каза тя.

— Ясно. Мерси. Първо ще се пробвам с хетеросексуални мъже в Гулнес, но може и да се обърна отново към теб, ако не ми се получи.

— Какво ти трябва всъщност? Секс за една нощ?

— Може би. Ако се проточи втора нощ, няма да се оплача. Освен ако, разбира се, първата не се е оказала отворителна. Познаваш ли някакви неженени мъже?

— Хммм... не. Май няма такива. Поне от вида, който търсиш.

— Кой вид търся?

— В Гулнес има дискотеки и младежи, но...

— Знам следващите четири думи, които ще кажеш.

— Кой са?

— С цялото ми уважение.

Роз се засмя.

— Може да излезем — каза тя. — Ако искаш.

— Но ти си...

— Гей? Или омъжена?

— И двете.

— Ето какво: аз няма да ловувам. Ще ти помагам ти да ловуваш. Междувременно ще си купонясваме навън. А ако ти излезе късметът, ще се извиня и ще си тръгна. Освен ако не ти трябва за още нещо.

— Не ставай гадна.

— Не ставай досадна. Нещата доста са се променили, откакто си спала с някого за първи път. Освен ако има някого, за когото не си ми казала.

— Не. Беше с Дънкан. През 1995.

— Олеле. Пригответи се за шок.

— Това ме притеснява. За какъв точно шок да се приготвя?

— Просто си представи океан от порнография и сексиграчки. Освен това — минимум трима участници.

— Божичко.

— А пет минути, след като си спряла да правиш секс с поне още двама, в мобилните телефони на приятелите ти ще се появят подробни снимки на трийсет и девет годишното ти тяло. Както и в целия интернет естествено, но то се подразбира.

— Ясно. Е, щом трябва.

— В идеалния случай ще искаш да е някой като теб, нали? Нямам предвид музейна кураторка. Имам предвид някой, който наскоро е излязъл от продължителна връзка и е също толкова объркан относно бъдещето си.

— Така е.

— Нека помисля. Как си в петък вечерта?

Ани я погледна.

— Да. Ясно. Извинявай. Да се срещнем в „Розата и короната“ в седем. Ще имам готов план.

— Секспан ли?

— Секспан.

„Розата и короната“, разположена по средата на пътя между колежа и музея, беше обичайната им явка. Това беше обикновена кръчма в центъра на града, най-често наполовина пълна със служители от магазините и офисите, които не се осмеляваха да посещават крайбрежните барове, където дори в събота по обед имаше диджей. (Ани се питаше дали някъде в цялата държава има поне един диджей,

който да среща трудности в професионалната си реализация с оглед на огромния брой заведения, в които имаше диджеи. Напротив, струваше й се, че търсенето на тези услуги е толкова високо, че на младите хора се налагаше да стажуват, пускайки музика в барове, като един вид задължителен общественополезен труд.) Във всеки случай в „Розата и короната“ имаше джубокс, който предлагаше „Еделвайс“ в изпълнение на Винс Хил, но това предложение рядко се приемаше, поне доколкото се простираха впечатленията на Ани. Трудно беше да свърже това място с изработването на секспланове. Ако такива изобщо се правеха, те щяха да са планове за безопасен секс с по няколко страници предупредителна информация.

Роз им взе по една малка бира и двете се настаниха в дъното на кръчмата, по-далече от група мадами с подчертано благоуханен вид, които сякаш се бяха събрали да нищят причините за поредица от крайно неудачни покупки на козметичния щанд. Ани осъзна, че е напрегната и възбудена. Не защото очакваше някакъв сериозен план, а защото някой проявяваше интерес към начина, по който тя щеше да прекара част от остатъка от живота си — много отдавна не бе давала никому повод за клюки. Тя беше нечий проект. След като дълго време не е била дори свой собствен проект.

— Има един читателски клуб — каза Роз. — Но не е точно в града, а в едно село до Гулнес. Можеш да вземеш моята кола.

— И там има неженени мъже?

— Не точно в момента. Но един приятел, който членува, каза, че ако има някакви неженени мъже с хуманитарно образование, те в крайна сметка биха членували там. Преди две години имаше един такъв. Както и да е. Беше само идея. Другата ми идея е да отидем някъде за уикенда. Примерно в Барселона. Или в Рейкявик, ако Исландия все още съществува.

— Така. Да обобщим: най-добрият начин да правиш секс в Гулнес е или като се запишеш в читателски клуб извън града, в който няма мъже, или като заминеш в чужбина.

— Това са само първоначални идеи. Ще се появят нови. А още не сме говорили за интернет срещите. А, гледай. Като по поръчка.

В кръчмата влязоха двама мъже малко над четирийсетте. Докато единият поръчваше на бара две халби бира, другият разглеждаше джубокса. Ани го разгледа, опитвайки се да си представи, че се

съблича за него или с него. Дали изобщо би изпитал подобно желание? Тя нямаше и най-бегла идея дали все още е привлекателна; имаше чувството, че не се е поглеждала в огледало от години. Тъкмо щеше да попита Роз (в такива случаи е полезно да имаш приятелка лесбийка, или пък не?), когато той започна да вика към приятеля си:

— Гав! Гав!

Избраната музика прозвуча — беше жива, бърза и ритмична соул песен, която приличаше на „Мотаун“, но не беше.

— Еба си якото! — каза Гав. — Давай, Барнзи, разкърши.

— Килимът пречи — каза Барнзи, който беше дребен, жилив и мускулист, с торбести панталони и блузка на „Фред Пери“. Ако беше шестнайсетгодишен, а Ани му беше учителка, щеше да го прецени като момчето, което е готово да се сбие с най-едрия в класа само за да покаже, че не го е страх.

Въпреки килима, той хвърли сака от рамото си. Личеше си, че на Барнзи не му трябва много, за да се въодушеви, какъвто и да беше поводът за ентузиазма му.

— Не си търси оправдания — каза Гав. — Тези дами искат да разберат какво умееш, нали, дами?

— Да — каза Роз, — само да не е много опасно.

Ани си помисли, че ако иска да сваля мъже по кръчмите, ще трябва да се научи да измисля такива отговори. Тревожеше я, че всичко става много бързо. Не че „Само да не е много опасно“ беше лаф, достоен за Оскар Уайлд, но свърши работа и двамата мъже се засмяха, докато Ани още се опитваше да пречупи устни в усмивка. Щеше да ѝ отнеме още пет минути да оформи усмивката и още двайсет и четири часа да измисли подходящ остроумен отговор. Дотогава Гав и Барнзи най-вероятно щяха да са отпрашили.

Това, което Барнзи умееше, се оказа поредица от акробатични танцови движения, които той им демонстрира, докато траеше песента. За неизкушеното око на Ани Барнзи представляваше главозамайваща комбинация от брейк танцър, каратист и казак — той изпълняваше завъртания, размахваше ръце, правеше удари с крака и лицеви опори, но това, което наистина впечатляваше, беше пълната липса на неудобство и абсолютната увереност, че посетителите непременно искат да видят танца му.

— Господи — каза Роз, когато танцът свърши. — Какво беше това?

— Как така какво беше това?

— Не съм виждала подобно нещо.

— Значи не живееш в Гулнес.

— Напротив. И двете живеем тук.

— И досега не сте виждали северняшки соул танц?

— Май не. А ти, Ани?

Ани поклати глава и поруменя. И защо? Какво притеснително имаше в това да каже, че не е виждала северняшки соул танц? Идеше ѝ сама да напляска глупавите си издайнически бузи.

— Ей това е Гулнес — каза Барнзи. — Нощните танци в Гулнес. Идваме тук още от осемдесет и първа, нали, Гав?

— Откъде?

— От Скъни. Скънторп.

— Идвате чак от Скънторп, за да танцувате северняшки соул в Гулнес?

— Много ясно. Някакви си петдесет мили.

Гав пристигна от бара с бирите и ги сложи на масата, на която седяха Ани и Роз.

— Какво ще правите довечера?

За миг на Ани ѝ хрумна идиотската мисъл, че Роз ей сега ще им обясни точно какво ще правят, а Гав, Барнзи или и двамата ще им предложат да разрешат техния сексуален проблем. Перспективата за секс с когото и да е от тези двамата не я блазнеше.

— Нищо — отвърна Ани бързо. Бързината на отговора и нетърпението, с което прозвуча, бяха диаметрално противоположни на намерението ѝ. В трескавия ѝ опит да попречи на Роз да заговори за техния секспан малко или повече се долавяше предложение за секс.

— Значи ние сме на разположение — каза Гав, който бе твърде закръглен за северняшки соул танцор, ако един северняшки соул танцор правеше това, което бе показал Барнзи. — Уцелихме десетката. Двама готини пича и две готини мадами.

— Роз е гей — каза Ани. И добави услужливо: — Лесбийка — сякаш с това щеше да изчисти всякакви неясноти по въпроса кои вид хомосексуалност е тази на Роз. Ако се бе поддала на изкушението да се самонапляска малко преди това, може би нямаше да изтърси нещо

толкова ужасяващо тъпо. За своя чест Роз само простена и вдигна очи към тавана. При положение, че можеше с пълно право да излети от кръчмата и никога повече да не се обади на Ани.

— Ани!

— Лесбийка ли? — попита Гав. — Ама истинска? Тук, в Гулнес?

— Тя не е лесба — заяви Барнзи.

— Откъде знаеш? — каза Гав.

— Така казват мацките, ако не ги кефиш. Помниш ли онези двете в дискотеката в Блэкпул? Казаха, че не си падат по мъже, а после ги видяхме да си завират езиците в гърлата на диджеите.

Роз се засмя.

— Извинявайте, ако сте си помислили, че искам да ви разкарам. Но аз си бях гей доста преди двамата да влезете тук.

— Еба си — рече Барнзи, слисан. — Значи се джиткаш ей така, като гей.

— Аха.

— Трябва да ти кажа — намеси се Гав, внезапно въодушевен, — че аз лично...

— Не е нужно да ми го казваш — каза Роз.

— Но ти не знаеш какво щях да кажа.

— Щеше да кажеш, че макар от мъжките гейове да ти се повръща, жените гейове ти действат страшно възбуждащо.

— О — рече Гав. — Май си го чувала и преди.

— Тогава какво правите заедно? — каза Барнзи. — Нали едната е гей, а другата — не?

— Какво правим заедно? — учуди се Роз. — О. Не. Не сме заедно. Ние сме дружки.

— Лесбо дружки — каза Гав. — Чаткаш ли?

Барнзи го удари с юмрук в рамото.

— Това е второто тъпо нещо, което каза. Ако броим и това, което тя не те остави да кажеш. Да не си в детската градина? Тъпак. Извинете ме за грубия език, дами. Все едно, няма голямо значение, нали така?

— В какъв смисъл?

— Ако искате да дойдете с нас. Да си призная, на тези години, след цяла нощ на дискотека, обикновено съм прекалено скапан за секс.

Така че това, дето си гей, няма да е такъв проблем, както можеше да е навремето.

— Това е добре — каза Роз.

— Дори не знам какво е северняшки соул — каза Ани. Реши, че в това да си признае няма нищо обидно, и май го направи, без отново да се изчерви.

— Не знаеш какво е — каза Барнзи хладно. — Как може да не знаеш какво е? Не се интересуваши от музика, така ли?

— А, много обичам музика, но...

— Какво слушаш?

— Ами, знам ли. Всякакви неща.

— Например?

Това е нетърпимо, помисли си тя. Нима след толкова години същият този въпрос продължаваше да звучи? Очевидно беше така и очевидно с възрастта ставаше все по-труден за отговаряне. Преди времето с Дънкан беше, лесно: тя беше млада и харесваше точно същата музика, каквато харесваше и младежът, който питаше и който, също като нея, бе или кандидат-студент, или студент, или наскоро завършил. А тя отвърщаше, че слуша „Дъ Смитс“, Дилън, Джони Мичел, на което младежът кимаше разбиращо и добавяше към списъка „Дъ Фол“. Да кажеш на някое момче от групата в университета, че харесваш Джони Мичел, беше все едно да му кажеш: „Ако стане беля и забременея от теб, няма страшно“. А сега от нея се чакаше да отговори на същия въпрос, зададен от хора, които не бяха от нейната черга, хора, които едва ли имаха магистърска степен по изкуствата (съзнаваше, че това е само предположение, но смяташе, че Барнзи не е дипломиран филолог), и ясно съзнаваше, че няма как да обясни нещата така, че да я разберат. И как би могла при положение, че не можеше да използва ключови думи от своя речник — думи като Абът, Атууд, Ашбъри? И това бяха само а-тата. Беше ужасно да общува с друг човек без тези патерици. Това означаваше да разкрие нещо различно от себе си, нещо повече от рафтовете книги в дома си.

— Не знам. Слушам доста Тъкър Кроу.

Вярно ли беше? Или тя по-скоро мислеше доста за Тъкър Кроу. Или пък се опитваше да каже: „Ангажирана съм. С непознат чужденец“?

— Това пък какво е? Да не е някакво тъпо кънтри? Мразя такава музика.

— Не, не. По-скоро е нещо като Боб Дилън или Брус Спрингстийн, или Ленард Коен.

— „Шефът“ ме кефи от време на време. Като вкарам няколко питиета, си пускам в колата „Роден в САЩ“ на път за дома. На Боб Дилън му се кефят студентите, а този другия не съм го чувал, Ленард.

— Харесвам и соул музика. Арета Франклин и Марвин Гей.

— Да, те са добри. Но не са Доби Грей, нали?

— Не са — каза Ани. Тя не знаеше кой е Доби Грей, но предположи, че той (тя или той?) не е нито Марвин, нито Арета. — Какво пее Доби Грей?

— Това беше Доби Грей! „На дансинга“!

— Кефи ли те?

— Това е, как да кажа, националният химн на Севера. Не е въпрос на кефене. То си е просто класика.

— Ясно.

— Да, Доби. Има и други — Мейджър Ланс, Барбара Мейсън...

— Ясно. Не ги знам.

Барнзи вдигна рамене, показвайки, че няма какво повече да й каже, и за миг тя почувства педагогически импулс, сякаш не тя бе този, който се опитваше да научи нещо. „Можеш повече, искаше да му каже, не искам да ми изнасяш лекция за музиката, но можеш поне да опишеш как звучи“. Тя неизбежно се замисли за Дънкан, за неговата усърдност и желание с думи да вдъхне живот на музиката на Тъкър. Може би наистина имаше доста повече теми около музиката на Тъкър от историята с „Джулиет“ и препратките към Стария завет. Но дали от това музиката ставаше по-добра? И дали от това Дънкан ставаше по-интересен?

Накрая, след дълги уточнения, Ани и Роз разбраха, че северняшкият соул се нарича така, защото се харесва от хората в Северна Англия и по-специално в Уигън. Този факт им се стори интересен и внушителен; не са много областите от живота, в които жителите на Уигън и Блэкпул имат влияние върху терминологията на черната американска култура. Тази музика беше създадена през 60-те години на 20 век и доколкото можеха да преценят, звучеше като „Тамла Мотаун“^[1].

— Само че повечето неща, издадени от „Мотаун“, са прекалено известни, чаткаш ли? — каза Гав.

— Прекалено известни ли?

— Не са достатъчно редки. Трябва да са редки.

Така че, независимо от всички признаци, сочещи обратното, Дънкан щеше да намери нещо общо с Гав и Барнзи. Те споделяха една и съща страст към потайното и едно и също подозрение, че ако дадена музика е достигнала до големи маси хора, то тя по някакъв начин вече не е толкова ценна.

— Както и да е — каза Барнзи. — Идвате ли?

Ани погледна Роз, Роз погледна Ани, двете свиха рамене, засмяха се и пресушиха чашите си.

Дискотеката беше в „Работническият мъжки клуб“ на Гулнес — заведение, покрай което Ани бе минавала стотици пъти, без да го забележи. Тя се опита да си намери феминистко оправдание, като например, че не го бе забелязала, защото не й бе там мястото, но знаеше, че не е само това: втората дума от названието на заведението бе също толкова стряскаща, колкото и първата.

Докато чакаха новите им приятели да платят (тя забележа, че тази вечер кувертът за дамите беше на половин цена, което означаваше, че двете с Роз можеха да влязат срещу петачка), Ани изпита странно чувство на триумф — тя беше на път да открие истинския Гулнес, който бе убягвал от вниманието й толкова години. Барнзи им обясни, че това, което щяха да видят — и дори да вземат участие в него, ако успеяха да съберат достатъчно смелост, — беше важна традиция в Гулнес. Барнзи говореше доста патетично на тази тема. Докато слизаше по стълбите към клуба, тя очакваше да види една връща, гъмжаща, въртяща се и подскачаща тълпа от танцуващи, в много от които щеше да разпознае бивши ученици, местни търговци, посетители на музея, които щяха да я посрещнат с отворени обятия, сякаш казвайки: „Хайде, откога те чакаме!“ Може би това е вечерта, мислеше си тя, в която най-последно ще се почувствам като местен.

Но когато завиха зад ъгъла и пред тях се откри дансингът, триумфът се превърна в чувство на неудобство. Имаше трийсет-четирийсет посетители, разпръснати наредко из просторното подземно

помещение, само дузина от които танцуваха. Хората на дансинга, повечето от които бяха мъже, танцуващи сами, разполагаха с цели декари пространство. Нито танцьорите, нито пиещите наоколо бяха млади. Оказа се, че тя много добро, си е знаела какво представлява Гулнес: едно градче с отминала слава, което живееше с историята и с останките от по-добрите времена на осемдесетте, седемдесетте, трийсетте години на миналия век. Гав и Барнзи се спряха за миг на стълбите и погледнаха надолу с копнеж.

— Да бяхте видели какво беше в началото, когато започнахме да идваме — каза Гав. — Луда работа. — Той въздъхна. — Защо трябва всичко да остарява и да умира? Вземи бирите, Барнзи. — Ако Гав и Барнзи бяха заговорили за остаряването и умираването малко по-рано, двете едва ли щяха да си направят труда да дойдат с тях.

Роз и Ани разбраха, че не са включени в поръчката, и Роз отиде на бара, докато Ани наблюдаваше как един възрастен човек с бял перчем се колебае дали да танцува или само да потропва с крака и да щрака с пръсти. Беше Тери Джаксън, общинският съветник с драгоценната колекция от стари автобусни билети. Забелязвайки Ани, той направи учудена физиономия и престана да щрака с пръсти.

— Я гледай — каза той. — Ани, уредничката на музея. Не знаех, че идваш тук.

— Пускат стара музика — отвърна тя. Остана доволна от реакцията си. Не беше най-остроумният отговор, но беше весел, уместен и бърз.

— Какво искаш да кажеш?

— Стара музика. Музеи.

— Разбрах. Хубаво. Кой те доведе?

Тя се наежи. Защо трябваше някой да я е „довел“? Защо да не може сама да открие това място, да го посещава или да доведе някого със себе си? Но тя знаеше отговорите на всички тези въпроси. Нямахше смисъл да се ежи.

— Едни момчета, с които се запознахме в кръчмата — това невинно обяснение ѝ прозвуча направо смешно. Не беше от хората, които се запознават с някого в кръчмата.

— Трябва да ги познавам — каза Тери. — Кой са?

— Двама от Скънторп.

— Да не са Гав и Барнзи? Те са легенди.

— Така ли?

— Само заради това, че от двайсет и кусур години пътуват редовно от Скъни. Не пропускат. А знаеш ли, че Барнзи танцува страхотно?

— Показа ни в кръчмата.

— Сериозен е. Винаги си носи талк.

— За какво му е?

— Ръси пода. За по-добро сцепление. Сериозните правят така. Носят си талк и хавлия в сака.

— Значи ти не си сериозен, а, Тери?

— Вече не танцувам така, както навремето. Но и не пропускам. Това е горе-долу единственото, което ни остана. Едно дълго сбогуване с онова време, когато имах мотопед и ходехме да се... бием на плажа. После хипарите започнаха да слушат северняшки соул. Но няма да го бъде дълго. Виж ни на какво приличаме.

Изведнъж Ани видя всичко съвсем ясно и й призля. Всичко беше приключило, край. Гулнес, Дънкан, нейната родилна възраст, кариерата на Тъкър, северняшкият соул, музейните изложби, отдавна умрялата акула, пенисът на отдавна умрялата акула, окото на отдавна умрялата акула, шейсетте, работническият клуб, самите работници... Тя бе дошла, защото си мислеше, че някъде съществува сегашно време, и бе последвала Гав и Барнзи, мислейки си, че те знаят къде е то. А те я бяха довели в поредната къща на призраците. Къде се намира сегашното време? Сигурно в тъпата Америка, но не където е Тъкър, или пък в тъпия Токио. Във всеки случай не тук. Как успяват хората, които не живеят в тъпата Америка или в тъпия Токио, да понасят това мотаене в минало несвършено време?

Тези хора имат деца. Ето как го понасят. Мисълта бавно се издигна през джина, който бе изпила, а после малко по-бързо — през тъмната бира над него и светлата бира над тъмната, със скоростта на всички балончета от питиетата. Ето още една причина да иска деца. Клишето гласи, че децата са бъдещето, но истината е, че те са необремененото с мисли активно настояще. Децата не изпитват носталгия, защото няма за какво, и отнемат носталгията от родителите си. Дори когато се разболяват, когато ги бият в училище, когато се пристрастяват към хероин, когато забременяват, те са в настоящето, а

тя искаше да бъде в настоящето с тях. Искаше да се тревожи до побъркване за училището, побоите и наркотиците.

Тя бе осенена. Нямаше какво друго да е. Но Ани установи, че прозренията малко приличат на новогодишните обещания: човек просто ги забравя, особено ако се случат по време на северняшки соул танци, на няколко питиета. Бе преживяла три-четири такива прозрения в живота си и всеки път беше или пияна, или заета. Каква е ползата от тях? Трябва да ти се случи на някой планински връх два часа преди да вземеш съдбовно решение, но това трудно щеше да стане. А и каква полза от прозрение, което разкрива, че всичко в живота ти се върти около смъртта и умирането? Какво да прави с тази информация?

Последствието от пренебрегнатото прозрение беше, че Ани остана в клуба, пи, потанцува малко с тантурестия Гав, защото Барнзи беше зает да изпълнява стойки и кунгфу удари и да ръси пода с талк, а също защото Роз си тръгна към полунощ с разрешението на Ани и защото Тери Джаксън остана в бара да пие и да оплаква доброто старо време, когато човек можеше да се сбие с някого, без веднага да тръгнат да звънят на полицията и на бърза помощ. Когато най-последно си тръгна към два след полунощ, Барнзи я придружи навън, а после и до дома ѝ, и тя покани един почти непознат мъж да прекара нощта на кушетката, а после, седейки на дивана, го наблюдаваше как прави шпагат на пода, докато ѝ се обяснява в любов.

— Обичам те.

— Не.

— Наистина. Обичам те. Още откакто те видях в тъпата кръчма.

— Понеже приятелката ми е гей.

— Това само ми помогна да преценя.

Ани се засмя и поклати глава, а Барнзи направи трагична гримаса. Пак беше нещо. Беше някаква шега, случка, момент, които не се отнасяше до миналото ѝ или до историята. То се случваше сега, в нейната дневна. Може би затова бе предложила кушетката на Барнзи. За да може той да прави шпагат и да ѝ обяснява колко е влюбен в нея и ето че тъкмо така стана.

— Не го казвам само защото правя упражнения. Напротив. Правя упражнения, защото те обичам.

— Много си мил — каза тя. — Но трябва да си лягам.

— Може ли да дойда с теб?

— Не.

— Не? Просто не?

— Просто не.

— Семейна ли си?

— Чудиш се дали мъжът ми не спи в семейната спалня и затова не те каня? Не.

— Тогава какъв е проблемът?

— Няма проблем. Всъщност има. Виждам се с някого. Но той живее в Америка.

Последователното придържане към лъжата я правеше да изглежда все по-достоверна, така, както когато много хора минават през едно място, се образува пътека.

— Така значи. Америка... — Той обърна длани нагоре, за да подсили реакцията си.

— Отношенията ни са по-различни.

— Пак си помисли.

— Барнзи, няма какво да мисля.

— Мисля, че не си права.

— За какво да мисля?

— Работата не е в мисленето — каза Барнзи с жар.

— Значи съм права. Няма какво да мисля.

— Ще се разведе. Ако това има някакво значение. От известно време го обмислям, но това, че те срещнах, ми помогна да реша.

— Ама ти си женен, така ли? Мамка му, Барнзи, ти си бил страшно нагъл.

— Да, но чуй ме. Тя мрази танците. Мрази северняшката музика. Обича тъпи... не знам. Жени с голяма коса, които печелят шоуто за таланти.

Той се замисли.

— Мамка му. Точно така е. Нямаме нищо общо. Чак сега разбирам колко не си пасваме. Наистина ще се разведе. Не го казвам само заради теб. Наистина ще се разведе.

— Когато се прибереш, може да си промениш решението.

— Вече съм решил.

— Ние двамата едва ли ще сме по-добра двойка.

— Защо не? Нали се забавлява тази вечер?

— Е, да. Донякъде. Но ако трябва да съм честна, прекарах вечерта с Гав. И с Тери Джаксън. И с Роз. Ти през повечето време действаше сам.

— Но аз така танцувам. С моя стил, със стойките на ръце и така нататък, трябва да съм сам на дансинга. Иначе не съм такъв, примерно ако гледаме телевизия.

— Искаш да кажеш, че няма да ходиш в другата стая да си гледаш телевизия сам? Или че няма да правиш стойки на ръце, докато гледаш любимото ни предаване?

— Ами и двете. Никое от двете. Ще ходя сам за риба. По-точно ходя сам за риба. Само го казвам.

— Хубаво е да си кажем всичко още в началото.

— Ти се ебаваш — каза Барнзи обидено.

— Малко.

— Ясно. Дрънкам глупости, нали? — Той се изправи. — Мисля да тръгвам.

— Сериозно ти предлагам кушетката.

— Много любезно. Но не ме интересува. Моята игра е секс или контра.

— А какво е контра?

— Контра е да се върна в дискотеката. Обикновено не се отказвам толкова рано. Това, че загубих толкова време тази вечер, беше само заради теб.

Барнзи протегна ръка и Ани я стисна.

— Беше ми приятно, Ани. Не чак колкото се надявах, ако се сещаш. Но човек не може да има всичко.

На сутринта тя още не беше съвсем сигурна дали не ѝ се е присънил и дали ако разкажеше за дребното мускулесто тяло, талка и премятанятия на своя психоаналитик, щеше да се окаже, че тя има необичайно отношение към мъжката сексуалност.

На следващата сутрин направи грешката да разкаже на Малкълм за предишната си вечер. Вероятно, когато отиде на сеанса, все още не бе съвсем изтрезняла и прецени, че неговото тесногръдие ще бъде подходяща мишена за пиянското ѝ безразсъдство; да говори с него за

секспланове щеше да е също толкова забавно, колкото да го пръска с воден пистолет. Но тя го понапръска и той остана да седи там, мокър и тъжен, а тя не можеше да си обясни защо бе решила, че това ще е весело.

— Секспан? Срећнала си се с някаква гей приятелка, за да се предлагаш на мъже?

Откъде да започне след такъв въпрос?

— Това, че е гей, в случая няма никакво значение.

— Не знаех, че в Гулнес има лесбийка. — Не и в Гулнес, разбира се. Малкълм определено не можете да остави въпроса със сексуалната ориентация на Роз непроучен.

— Има поне две. Но това не е...

— Къде ходят?

— Как така къде ходят?

— Не излизам много, но не съм чул тук да има лесбийски барове или клубове.

— Малкълм, на тях не им трябва да ходят по лесбийски клубове. Както на теб не ти трябва да ходиш по хетеросексуални кръчми. Клубовете не са неразделна част от хомосексуалността.

— Понеже на мен би ми било неудобно да вляза в нехетеросексуална кръчма.

— Те ходят на кино. Посещават ресторанти, кръчми, частни домове.

— Аха — каза Малкълм мрачно. — Частни домове. — Подтекстът очевидно беше, че в частните домове вече всичко се случва, при закрити врати.

— Ако искаш, говори направо с нея — предложи Ани. — Ако си толкова любопитен за лесбийките в Гулнес.

Малкълм се изчерви.

— Не съм любопитен. Просто ми е интересно.

— Не искам да прозвучи егоистично — забеляза Ани, — но може ли да поговорим за мен?

— Не знам за какво си дошла да говориш.

— За проблемите си.

— Аз вече не знам какви са ти проблемите. Май всяка седмица имаш по някой нов. Вече изобщо не става дума за твоята продължителна моногамна връзка. Сякаш всички този години не

означават нищо за теб. По-интересно ти е да сваляш мъже по дискотеките.

— Малкълм, и по-рано съм ти казвала. Ако ще ме критикуваш, по-добро да престана да идвам.

— Изглежда, възнамеряваш да извършиш доста неща, за които бих те критикувал. Кое от своя страна означава, че трябва да продължиш да идваш.

— За какво ще ме критикуваш?

— Наистина ли възнамеряваш да спиш с когото ти падне?

Тя въздъхна.

— Все едно изобщо не ме познаваш.

— Не познавам тази част от теб, която внезапно решава, че иска да прави секс с първите Том, Дик и/или Хари, които ти се изпречат.

— Но не съм го направила, нали?

— Снощи, имаш предвид.

— Можех да преспя с Барнзи, но не го направих. — Тя съжали, че не си бе направила труда да научи малкото му име. Малкото име щеше да ѝ помогне да запази отчасти достойнство в ситуацията.

— И защо?

— Защото, независимо какво си мислиш, не съм пълна кучка.

Тя не беше никаква кучка. Беше спала с един-единствен мъж в продължение на петнайсет години, и то спорадично, и то без особен ентузиазъм. Но дори произнасянето на фразата „не съм пълна кучка“ по някакъв начин ѝ внуши самочувствие. Едва ли би я произнесла двайсет и четири часа по-рано.

— Какво му имаше?

— Нищо. Беше сладък. Странен, но сладък.

— Тогава какво търсеше?

— Знам съвсем точно какво търся.

— Така ли?

— Така. Човек на моята възраст. Човек, които чете. Може би човек с творчески заложби. Ако има дете или деца, няма да е проблем. Човек с известен опит.

— Знам кого описваш.

Ани доста се съмняваше в това, но за миг се зачуди дали Малкълм няма да измисли някого — например свой наскоро разведен син, който пише поезия и свири в Манчестърската филхармония.

- Сериозно?
- Неговата противоположност.
- Чия противоположност?
- На Дънкан.

Това беше вторият случай, в който Малкълм правеше някакъв извод, който можеше да се нарече прозорлив, макар вероятно да бе напълно погрешен. Тъкър беше пълната противоположност на Дънкан. Дънкан нямаше деца, нямаше творчески заложби, нямаше и никакъв житейски опит. Или поне никога не бе замервал с камъни прозорците на известна красавица, никога не бе страдал от алкохолизъм, не бе обиколил Америка и Европа и не бе опропастил талант, даден му свише. (Дори неживеенето на Тъкър можеше да се приеме за живеене, ако си падаш по него.) Така ли беше наистина? Нима тя бе влюбена в Тъкър, защото той представляваше пълна противоположност на Дънкан? Ако отговорът беше да, то Ани и Дънкан бяха успели да създадат едно празно пространство, при това объркано, с криви линии, странни издадености и неочаквани хлътнатини, като парче от пъзел, което Тъкър бе запълнил съвсем точно.

— Така ли? — каза Малкълм. — Е, беше просто предположение.

{Скъпа Ани,

Питаш какво прави човек, когато види, че е пропилял петнайсет години от живота си. Шегуваш ли се? Не знам дали някои ти е казал, но аз съм топекспертът по този въпрос. Очевидно съм изгубил повече от петнайсет години, но се надявам да пренебрегнеш излишъка и да ме възприемеш като сродна душа. Или дори като свой гуру.

Първо на първо, трябва да намалиш числото. Направи списък на всички хубави книги, които си прочела, всички филми, които си гледала, и всички разговори, които си провела. Дай им някаква темпорална стойност. С помощта на малко творческо счетоводство ще успееш да сведеш числото до десет. Аз успях да докарам моите горе-долу до толкова, макар и не съвсем честно — например включих целия живот на сина ми Джаксън, макар през голяма част от времето той да е бил на училище или в леглото.

Ще ми се да кажа, че стойности от порядъка на десетилетие могат да се впишат като разход, който се приспада от общата сума в

данъчната ти декларация, но всъщност не го вярвам. Още не съм съвсем на себе си заради изгубеното време, но го признавам единствено пред себе си нощем, което може би е причината да не мога да се похваля с особено здрав сън. Какво да ти кажа? Ако това наистина е изгубено време — а за да потвърдя, че е така, първо трябва да разгледам внимателно твоите счетоводни книжа, — то имам лоша новина за теб: загубата е невъзвратима. Можеш да добавиш малко към остатъка, като спреш наркотиците или цигарите или като спортуваш редовно, но моето мнение е, че времето след осемдесетия рожден ден не е чак такъв купон, какъвто се смята.

Сигурно си разбрала от имейл адреса ми, че си падам по Дикенс — в момента чета писмата му. Има дванайсет тома писма, по няколкостотин страници всеки. И само писма да беше писал, щеше да има доста продуктивен живот, а той не е писал само писма. Има и четири тома публицистика, дебели книги. Издавал е две списания. Имал е доста интересен любовен живот и няколко дълбоки приятелства. Забравих ли нещо? А, да — създал е и една дузина от най-великите романи в англоезичната литература. И се питам дали моята страст не е предизвикана донякъде от това, че този човек е пълната ми противоположност. Той определено е човек, за когото не можеш да кажеш, че си е губил времето. И такива има, нали? Хората си падат по своите противоположности.

Но не са много хората като стария Чарли. Повечето хора изобщо не създават нещо, което да ги надживее. Те по-често продават халки за душ завеси, като онзи филмов герой на Джон Канди. (Искам да кажа, че халките може и да те надживеят, но едва ли ще са нещо, за което ще се говори след смъртта ти.) Така че не е най-важно с какво се занимаваш. Не може да е така. Най-важното трябва да е това какъв си, как се отнасяш към себе си и към другите хора и точно тук аз изгарям. Прекарах много време в пиене и в гледане на телевизия, без да обичам никого, съпруги, любовници и деца, и няма как да оправдая това. Което е и причината толкова да държа на Джаксън. Той е последната ми надежда и аз наливам всичко, което е останало у мен, в главата на това човече. Горкото дете! Трябва да задмине сбора от постижения на Дикенс, Кенеди, Джеймс Браун и Майкъл Джордан, за да не ме разочарова. Но така или иначе, аз няма да съм жив да го видя.

Тъкър}

{Скъпа Ани,

Пращам този имейл пет минути след предишния. Вече ми се струва, че съветът ми към теб е напълно безполезен и едва ли не обиден. Изтъкнах, че можем да откупим пропиляното време, като се грижим и отглеждаме децата си, а ти нямаш деца. Което е една от причините да се измъчваш за пропиляното време. Не съм толкова заблуден или тъп, колкото може би изглежда, но е ясно, че не обосновах добре препоръката си да ме възприемеш като свой гуру.

Следващата седмица ще идвам в Лондон по нещастен повод. Предпочиташ ли контактът ни да си остане такъв, какъвто е в момента? Или би се видяла с мен за по питие?}

Това за противоположностите я разби. Не знаеше в кого или в какво се е влюбила, но се чувстваше толкова объркана, мечтателна и безпомощна, колкото никога преди.

[1] „Мотаун Рекърдс“ (Motown Records) — музикална компания, създадена през 1959 г. в Детройт, която лансира легендарни изпълнители като Даяна Рос, Марвин Гей, Смоуки Робинсън и Стиви Уондър. В началото фирмата носи името „Тамла Рекърдс“. Сред най-големите имена на лейбъла са Марта Рийвс, „Миракълс“, „Комодорс“ и Мери Уилсън от „Сюприймс“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 11

— Как можеш да загубиш бебе? — каза Джаксън. — Та то още не се е родило. Дори не може да отиде никъде.

Високо вдигнатите му вежди издаваха сдържано веселие. Тъкър виждаше, че момчето очаква края на шегата и знак, че му е позволено да се засмее.

— Виж, когато се казва, че някои е загубил бебето... — той се поколеба. Имаше ли по-лесен и мек начин да го обясни? Може би, но майната му. — Когато се казва, че някой е загубил бебето, това означава, че бебето е умряло.

Веждите се спуснаха надолу.

— Умряло ли?

— Да. Това се случва понякога. Дори доста често. Но Лизи е имала лош късмет, защото обикновено това се случва съвсем рано, когато бебето още дори не е станало бебе. Нейното е било по-голямо.

— И Лизи ли ще умре?

— Не, не. Тя е добре. Но в момента е много тъжна.

— Значи дори бебетата умират? И то бебета, които още не са родени? Това е ама наистина много гадно.

— Много.

— Но поне — лицето на Джаксън се разведри, — поне няма да станеш дядо.

— Не. Засега не.

— Още сума ти време. А щом няма да станеш дядо, значи може да не умреш. — Джаксън заподскача с радостни викове.

— ДЖАКСЪН! НЕ СЕ ДРЪЖ КАТО ТЪПАК!

Тъкър много рядко му крещеше, но направеше ли го, ефектът беше стряскащ. Джаксън замръзна, закри уши с длани и се разплака.

— Заболяха ме ушите. Ужасно. По-добре ти да беше умрял вместо бебето.

— Не го мислиш.

— Точно сега го мисля.

Тъкър съзнаваше причината за гнева си — чувството за вина. Това, че нямаше да става дядо, не беше първата му мисъл, когато майката на Лизи му съобщи новината, но определено беше втората, а времето между първата и втората не се оказа толкова почиттелно дълго, колкото му се щеше. Беше получил отсрочка. Някой там горе бе пожелал да удължи неговата — не младост, разбира се, дори не разцвет, а пред-прародителска възраст. Той не бе искал това. Искаше Лизи да е щастлива и да има здраво дете. Но всяко зло и така нататък.

Плачът на Джаксън вече не беше гневен и наранен, а по-скоро тъжен и гузен.

— Съжалявам, татко. Не го мислех. Радвам се, че бебето е умряло, а не ти.

Децата не умеят да се справят със сложността на проблемите.

— Сега май ще трябва да пътуваме до Лондон, за да видим Лизи, нали?

— Едва ли. Тя няма да иска.

Тази мисъл не му беше хрумнала. Това лошо ли беше? Най-вероятно. „Най-вероятно“ беше обичайният отговор на този въпрос, когато го зададеше сам на себе си. Но Натали ще се грижи за Лизи, пастрокът ѝ също ще бъде до нея... Нямаше нужда и той да седи до леглото ѝ и да се чуди какво да каже.

— Тя сигурно иска да те види, татко. Аз бих искал да те видя, ако съм болен.

— Да, но... Ние двамата сме друго нещо. С Лизи не се познаваме толкова добре.

— Ще видим — каза Джаксън.

Кат дойде да изведе Джаксън на пица. Тя бе предложила да вземе и Тъкър, но той отказа — момчето се нуждаеше от известно време насаме с майка си, а и Тъкър не беше готов да се преструва, че са щастливо съвременно разделено семейство. Беше твърде старомоден (и елементарен) и смяташе, че ако двойка съпрузи могат да споделят пица, то могат да споделят и леглото. Все пак, когато я видя, осъзна неприятната мисъл, че беше способен да го направи, да седи в ресторанта, да хапва и да бърбори — раната бе зараснала твърде бързо. Малко преди това той би възприел този факт като признак на

укрепнало психическо здраве, но от опит знаеше, че никой от признаците на остаряване не може да е добра новина, от което следваше, че този факт беше само едно скръбно доказателство за неговия непукизъм. Кат беше хубава жена, но той не можеше да си спомни, дори с насочен в челото му пистолет, какво го бе привлякло у нея. Нито можеше да възстанови обстоятелствата, които бяха довели до женитбата и до създаването на Джаксън или дори до влошаването на отношенията между двамата през последната година.

— Сигурно ще трябва да пътуваш до Лондон — каза Кат, когато разбра от него новината за Лизи.

— О, не — каза той, макар о-то да прозвуча малко пресилено. Този път идеята не беше нова. — Едва ли. Тя сигурно не би искала. — Той бе решил да се придържа към печелившата формула.

— Мислиш ли? — каза Кат.

— И без това не сме особено близки — каза Тъкър. — Тя едва ли очаква да прекося океана само за да бъда безполезен.

— Почти позна — каза Кат. — Тя няма да очаква това от теб.

— Именно — каза Тъкър. — Това казах и аз.

— Не, не каза това. Ти искаше да кажеш, че за нея няма да има значение. Аз исках да кажа — и това важи и за нея, — че винаги очаквам от теб най-лошото. Не разбираш много от отношенията между дъщери и бащи, нали?

— Не много. — Поне не толкова, колкото би трябвало, при положение, че имаше две дъщери.

— А тя дойде чак дотук, за да те види, когато разбра, че е бременна. Изглежда, си е навила нещо на пръста.

Той се обади на Натали веднага след това.

— Кога мислиш да дойдеш? — попита Натали.

— О — каза Тъкър и този път думата прозвуча по-лекомислено. — Веднага щом организирам нещата тук.

— Но ще дойдеш, нали? Лизи не очакваше да си направиш труда.

— Да, сигурно така си е помислила. Аз я познавам по-добре, отколкото тя подозира. А тя не ме познава изобщо.

— Тя ти е много ядосана.

— Да, това преживяване сигурно е събудило у нея доста различни емоции.

— Мисля, че ще е добре да свикнеш с реакцията на децата ти, които раждат свои деца. Това ги принуждава да видят колко си бил безнадежден.

— Страхотно. Нямам търпение.

Той закопча палтото на Джак и го целуна по главата. Естествено, единственото дете, което не беше прецакал, беше детето, чиито наследници едва ли щеше да види.

Чак доста по-късно, след като сложи Джаксън в леглото, той осъзна, че няма пари да пътува до Лондон. Всъщност нямаше пари да отиде дори до Ню Йорк; Кат му помагаше финансово за момента. Какво щеше да се случи после, беше загадка, която той не бързаше да разреши. Никой нямаше да остави Джаксън да гладува и това беше най-важното. Той се обади на Натали да ѝ каже, че няма на кого да остави детето.

— Майка му не иска ли да го гледа? Ужас!

Това „Ужас!“ беше толкова английско и толкова жлъчно.

— Иска, но...

— Но какво?

— Но ще пътува. По работа.

— Мислех, че работата ѝ е свързана с кисело мляко.

— Защо с киселото мляко да не може да се пътува?

— Няма ли да се вкисне?

Поне все още бе в състояние да почувства смъденето на гноясалата рана, която Натали му бе завещала — все беше нещо. Тази комбинация от злоба и глупост беше така непоносима, както и тогава.

— Тогава го доведи. Сигурна съм, че Лизи ще иска да го види. Той, изглежда, ѝ е допаднал.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Защо?

— Ами нали ходят на училище и...

— Лизи каза, че с Кат се разделяте.

— Това вече е факт, да.

— Значи не можеш да си позволиш да летиш до Лондон.

— Не е това.

— Значи можеш да си позволиш да летиш до Лондон.

— Е, ако ножът опре до кокала.

— Точно дотам е опрял.

— Не, не мога да си позволя да пътувам до Лондон. Съществува дребен финансов проблем.

— Ние ще платим.

— Не, не мога...

— Стига, Тъкър.

— Добре. Мерси.

Безпаричието не беше толкова страшно дотогава, докато той не правеше нищо, освен да излиза на кафе с Фъкър веднъж месечно. Само че възрастните, особено възрастните с по няколко деца, понякога се озовават в положение, в което им трябва по-солидни финансови източници от буркана с дребни монети в спалнята, който бившата съпруга щедро е оставила. Мъжът на Натали се занимаваше с... Всъщност не знаеше с какво се занимава. Беше нещо, което той не бе одобрил или бе омаловажил, така че вероятно беше нещо, изискващо присъствие на събрания, вероятно в костюм. Дали не беше някакъв агент? Филмов? Започваше да си спомня. Саймън(?) беше шеф на лондонския филиал на някаква ужасна холивудска агенция. Нещо такова. Във всеки случай беше бездарен паразит, Тъкър бе убеден в това. Докато си талант, е лесно да се държиш с превъзходство спрямо такива хора. Но когато престанеш да си талант, те се превръщат във възрастни хора с професия, а ти си загубеният, комуто се налага да приема милостиня от тях.

— Познаваш ли някого в Лондон? Има ли къде да отседнеш?

— Да — каза Тъкър. — Тя не живее точно в центъра, но можем да дойдем с влака или нещо такова.

— Къде е „тя“? — На Тъкър му се стори, че чува кавичките около местоимението. Беше типично за Натали да ги постави там.

— Градче на име Гулнес. На крайбрежието.

Натали изцвили в телефона:

— Гулнес! Откъде, за Бога, познаваш някого в Гулнес?

— Дълга история.

— Това е на стотици мили от Лондон. Не можеш да отидеш там. С Марк ще ти намерим място да отседнеш.

Значи Марк, а не Саймън. Сега, като си помислеше, той може би не беше бездарен паразит. Това вероятно бе друг нечий съпруг.

— Така ли? Не искам да ви създавам затруднения.

— Апартаментът на Лизи е празен. Двамата със Зак ще поживеят у дома, след като я изпишат.

Зак ли се казваше приятелят ѝ? Беше ли го чувал по-рано? Проблемът беше във всички тези допирателни. Твърде много деца, твърде много пастроци, твърде много полубратя и полусестри. Той не помнеше имената и на половината от хората, свързани с децата му. Натали имаше и други деца, но кой, по дяволите, помнеше имената им? Кат — ето кой.

— Още ли искаш да доведеш Джаксън? След като детегледаческите ти проблеми се оказаха измислени?

— Не, струва ми се.

Ето, че щеше да лети за Лондон сам.

— Кога ще стигнем?

— След десет минути. Но, Джаксън, десет минути са само до летището. После се чака да се качиш в самолета. После се чака да излети. После се лети седем часа. После се чака за багажа. После се чака автобус. И после има сигурно още един час от летището до апартамента на Лизи. Ако не ти се струва много забавно, не е късно. Мога да те откарам у майка ти и...

— Струва ми се забавно.

— Цялото това висене и чакане ти се струва забавно?

— Аха.

Нещата никак не потръгнаха, когато се опита да му каже, че ще отиде да види Лизи сам, след което последваха много сълзи и пълна капитулация. В живота му имаше периоди, в които беше готов да плати за такива сълзи, проронени заради него: всяко от децата му се обливаше в сълзи, ако майка му понечеше да го остави с него за един ден, за един следобед или само за двацет минути, колкото да си вземе душ, и това му бе внушило чувството, че е мизерник и неудачник. Дори собствените му деца се страхуваха от него като малки. Сега имаше дете, което се нуждаеше от него и го обичаше и се тревожеше при всяко негово излизане (защото за Джаксън това бяха само излизания, никога — „заминаващи!“), и Тъкър беше трогнат. Бащите не трябва да възпитават такава зависимост у децата си. От тях се

очаква да пропускат часа за лягане на детето заради командировки и турнета.

Така че се наложи да се обади на Натали и да я помоли да се бръкне за още един билет, което го накара да се чувства още по-глупаво от първия път. Да не може да плати собствения си билет е едно, но бащите, освен да пропускат часа за лягане на децата си, трябва да обезпечават насъщните им нужди. А този баща трябваше да разчита на подаянията на своята предпоследна бивша съпруга и нейния мъж паразит.

Те се чекираха и си купиха малка планина от сладки неща и половин дузина списания. Тъкър се чувстваше зле, нервен и потен; когато заведе Джаксън да пишка, се видя в огледалото и се стресна от обезцветеното си лице. Освен ако бялото не се брои за цвят, а то сигурно се брои, когато е толкова подчертано. Почти със сигурност бе на път да се разболее от грип, пневмония или нещо подобно и прокле зле избраното време — двайсет и четири часа по-късно със сигурност щеше да бъде твърде зле, за да пътува. И можеше да си остане вкъщи, без да се излага и без да бъде най-лошият баща на света.

Наредиха се на опашка, за да минат проверката за безопасност — процес, който сякаш бе измислен, за да подхрани болезненото безпокойство на Джаксън. Тъкър обясни, че претърсват пътниците за оръжие.

— Оръжие ли?

— Понякога лошите се качват на самолета с оръжие, за да ограбят богатите. Но ние не сме богати, така че нас няма да ни закачат.

— А как ще разберат, че не сме богати?

— Богатите носят смешни часовници и миришат приятно. Ние нямаме часовници и миришем неприятно.

— Но защо трябва да си събуваме обувките?

— В обувките си можеш да скриеш малки пистолети. Тогава ще ходиш малко странно, но би могъл да го направиш.

Възрастната англичанка пред тях се извърна и каза:

— Не търсят пистолети, младежо, а бомби. Учудвам се, че татко ти не знае за терориста, който носеше взрив в обувките си. Той беше англичанин. Мюсюлманин, разбира се, но англичанин.

Татко му знае за терориста с обувките, мерси много, дърта подслушваща вещице, искаше да каже Тъкър. Обърни се напред и

млъкни.

— Взрив в обувките? — каза Джаксън.

Тъкър разбра, че ако някога стигнат до Лондон, няма никога да могат да се върнат. Поне не със самолет. Марк щеше да кихне два билета за презокеанския лайнер, освен ако Джаксън не бе чул нещо и за „Титаник“. В такъв случай Марк щеше да плаща за специално английско училище с общежитие, а Джаксън щеше да порасне там и да придобие изискан английски акцент.

— Да. Опитал се да взриви самолета с експлозив, скрит в обувките му. Можеш ли да си представиш? Предполагам, че не му трябва много. Само колкото да пробиеш малка дупка в самолета. След което ФССССССК! Вакуумът ни изсмуква навън и ни пуска в средата на океана.

Джаксън погледна Тъкър. Тъкър направи физиономия, за да покаже, че старицата е смахната.

— Все по-благодарна се чувствам за това, че животът ми е към края си. Преживяла съм една световна война, но имам чувството, че теб те чака доста по-лошо от блицкриг, когато пораснеш.

Те застанаха пред скенера и помахаха весело на старата жена. А Тъкър започна да поднася простодушни и нелепи лъжи, с които да разсейва детето, докато се качат на самолета. Дори каза на Джаксън, че старицата е в пълна заблуда относно близостта на собствената си смърт, да не говорим за всички останали кончини, за които бе намекнала.

Тъкър не помнеше кога за последен път беше пътувал със самолет. В деня, в който заряза музиката, летя със самолет пиян, ядосан, разкъсан от угризения и ненавист към себе си, от Минеаполис до Ню Йорк, по време на който полет се опита да свали стюардесата и удари някаква жена, която му пречеше да сваля стюардесата, така че този полет се бе запечатал в паметта му. Тогава беше убеден, че стюардесата е отговорът на всичките му проблеми. Беше сигурен, че връзката им няма да просъществува дълго, но междувременно ще има много терапевтично чукане. А тъй като тя беше стюардеса, щеше да ѝ се налага често да пътува, през което време той щеше да композира музика, а може би и да влезе в някое студио, което се намира близо до

нейното жилище, и да възроди кариерата си. Всички тези неща ѝ бяха неизвестни, докато той се опитваше да я сваля. Тя си мислеше, че той иска да я хване за задника, но нещата бяха много по-сложни и той се опитваше да го обясни на висок глас, през сълзи. Той я обичал.

Господи. Имаше късмет, че тя се оказа разумен човек. Можеше да се озове в съда в Ню Джърси. Вместо това се срещна с някого, после с още някого, родиха му се деца... Може би интуицията му за стюардесата беше вярна. Щеше му се да бе успял да ѝ внуши, че двамата имат бъдеще, макар да не желаше Джаксън да го няма.

Погледна към седалката до себе си. Момчето беше завито с одеяло, на ушите си имаше слушалки и гледаше пети пореден епизод от „Спондж Боб“. Беше доволен. Тъкър го бе предупредил, че филмът в самолета може да не му хареса, както се бе случило при последния му презокеански полет — пуснаха тъп филм, който не му се гледаше. Сега вече показваха всички тъпи филми, правени някога. Джаксън се захили, когато, доста преди баща си, разбра изобилието, което аудиовизуалната система предлагаше, и количеството боклуци, които можеше да изконсумира. Вече му се струваше, че полетът е прекалено кратък. Тъкър се отказа от романтичната комедия, която бе загледал. Доколкото успя да схване, проблемът между двамата главни герои, който им пречеше да бъдат заедно, се състоеше в това, че тя имаше котка, а той имаше куче и котката и кучето се дърлеха като куче и котка, което, посредством някаква мистериозна зараза, която филмът така и не успяваше да обясни, предизвикваше стопаните им също да се дърлят като куче и котка. Тъкър имаше предчувствието, че двамата ще успеят да изгладят проблемите в рамките на двата часа на филма. Не се притесняваше за тях. Но не успяваше да се задълбочи в — „Барнаби Ръдж“. Дикенс някак не се вписваше сред всички тези малки екрани, мигащи светлинки и миниатюрни кенове със сода.

Продължаваше да се чувства нещастен и не можеше да се отърси от чувството за надвиснала катастрофа, което, доколкото си спомняше, беше класически признак на нещо друго. Джаксън го бе превърнал в хипохондрик — постоянната увереност на сина му, че всяка кашлица или неясна болка е симптом на рак или на старост, не се отразяваше добре и на двамата, — но той беше почти сигурен, че потенето, аритмията и лошото предчувствие се дължат на внезапното му излизане от укрытието. Знаеше, че хората, които се интересуват от него

там, във виртуалния свят на догадките, го възприемат като саможивец, но той не се възприемаше така. Все пак излизаше навън, ходеше по магазини и барове, посещаваше ученически мачове, така че не беше някакъв Селинджър. Просто не свиреше и не общуваше със сериозни млади журналисти от разни списания, а повечето хора и без това не се занимават с такива неща. Но на летището се бе уловил, че се мотае с широко отворени очи и уста, така че може би наистина се явяваше някакъв Каспар Хаузер^[1], без да го съзнава. Самолетите също доста се бяха променили, освен това се бяха запътили за непознат голям град, където го очакваха бивша съпруга и дъщеря, която го ненавиждаше... Беше цяло чудо, че сърцето му успява да поддържа какъвто и да е ритъм, така че 7/4, ако този бе тактът, си беше екстра. Той остави книгата и потъна в нездрава, лепкава дрямка.

Натали бе изпратила кола да ги вземе. Закараха ги в апартамента на Лизи, някъде в Нотинг Хил, а шофьорът ги изчака да си оставят багажа и да си сменят дрехите. Тъкър се чувстваше замаян и болен, както и доста уплашен, и макар да искаше да си почине, определено не желаше да оповръща белите килими на Лизи. Поради някакви усложнения бяха прехвърлили Лизи в обикновена, макар и доста лъскава болница, така че ако щеше да повръща, най-добре беше да изчака, докато стигне там.

Спомни си какво означава предчувствието за надвиснала катастрофа точно докато натискаше глупавата тежка входна врата на скъпата болница. Някой, може би робот с телосложението на Кинг Конг, обгърна гръдния му кош с грамадни стоманени ръце и започна да стяга. Надолу по ръката и нагоре по врата му премина свирепа електрическа болка и той се опита да не поглежда преbledнялото, уплашено лице на Джаксън. Искаше да се извини — не за това, че беше болен, а за всички лъжи, които бе изрекъл. „Прости ми, сине“, искаше да каже. „Това, дете ти казах, че никой никога не умира... не е вярно. Хората непрекъснато умират. Свиквай“.

Той продължи да крачи колкото можеше стабилно и спокойно, докато стигна до рецепцията.

— Мога ли да ви помогна? — каза жената. Виждаше отражението си в очилата ѝ. Опита се да надникне през стъклата пред

очите ѝ.

— Много се надявам. Почти съм сигурен, че получавам инфаркт.

Има най-различни събития, които могат да предизвикват вълни от суматоха между континентите: наводнения и глад, революция, големи международни състезания. В този случай обаче причината беше влошеното здравословно състояние на един мъж на средна възраст. Телефони зазвъняха в апартаменти и къщи из Америка и Европа, а слушалките вдигаха привлекателни, все още стройни жени, прехвърлили трийсетте, четирийсетте или петдесетте. Ръце се вдигаха към изненадани уста, следваха допълнителни обаждания, загрижени приглушени гласове изричаха успокояващи фрази. Резервираха се полети, изваждаха се паспорти, отменяха се ангажименти. Съпругите и децата на Тъкър Кроу се втурнаха да го видят.

Идеята беше на Лизи. В нормалния живот тя беше сантиментална млада жена, която често се просълзяваше от домашни любимци, деца и романтични комедии; само че животът с Тъкър не беше нормален живот най-вече защото почти липсваше и времето, прекарано с него, се губеше във времето, прекарано без него. И как можеше да бъде другояче? Това беше неравна битка. Още при вида му и при звука на гласа му тя ставаше рязка и заядлива и с неудоволствие отчиташе, че гласът ѝ се повишава с цяла октава. Но когато го видя в болничната стая, той спеше, упоен и безпомощен, и гневът ѝ към него утихна. Тя можеше да бъде добра и любяща дъщеря, поне докато той лежеше там кротко. Бе решила, когато се събуди, да му говори вече така, както говореше на хората, които обичаше.

Бяха ѝ казали, че няма да умре, но работата беше друга — трябваше да използваш момента. Щом тя изпитваше към Тъкър повече благоразположение отвсякога, сигурно и другите се чувстваха по същия начин. Освен това си въобразяваше, че той много би искал да види някакво събиране, някакъв опит да се съединят частите от едно разпиляно семейство. Вината за това, че не го познава, не беше нейна.

{12 юни, 1986, Миннеаполис

В зората на кариерата си Тъкър колекционираше истории за изцепките на разни музиканти. Той ги колекционираше не от желание да им подражава, а защото беше моралист, а историите бяха толкова отвратителни, че можеха да служат за нравствени ориентири — в неговата професия не беше трудно да се спечели репутация на свестен човек. Ако не хвърляш употребените момичета през прозореца, хората те смятат за Ганди. Той дори бе участвал в няколко сбивания в опит да спаси нечия чест — на момиче, на сценичен работник или на рецепционист в мотел. Веднъж, след като удари басиста на една инди-рок банда, която по-късно започна да пълни стадиони, някой го попита кой е умрял, та са го направили шибан крал. Въпросът, разбира се, беше реторичен, но той се замисли. Защо просто не оставеше тези младежи да се държат като младежи? Музикантите са задници още откакто е измислена лютнята, така че какво щеше да постигне, като смачка фасона на двама-трима подпийнали свирачи? Известно време отдаваше всичко на романите, които четеше, на порядъчността на родителите си, дори на брат си, който бе успял да се утрепе, блъсвайки пиян колата си в някаква стена. Съзнаваше, че книгите, родителите и лудият му, трагичен брат му бяха дали солидна етична подготовка. Сега разбираше, че неговото собствено падение беше неизбежно. Той се оказа от онези моралисти, които ненавиждат поведението на другите от страх пред собствената си слабост; колкото по-яростно се самобичувате, толкова по-трудно щеше да запази достойнство при собственото си падение. И имаше от какво да се страхува. Когато се запозна с Джули Бийти, откри, че у него имаше слабост и почти нищо друго.

Събуждайки се онази сутрин, Тъкър Кроу нямаше представа, че ще завърши деня, слагайки кръст на досегашния си живот, но и да знаеше, нямаше да възрази, защото вече не можеше да го понася. Ако го попиташ какъв е проблемът... Ако го попиташ какъв е проблемът, вероятно няма да отговори, защото обича да е лаконичен, загадъчен и леко сатиричен, защото така е по-тежкарско. Но кой си ти, да задаваш въпроси на Тъкър Кроу? Шибан рок журналист? Или още по-лошо — фен? Но ако той сам си зададеше този въпрос, което понякога правеше, когато не спеше и не пиеше, щеше да признае, че онова, което му причиняваше всекидневен нещастие, беше следното: той беше достигнал до неизбежното и тъжно заключение, че „Джулиет“ —

албумът, който всяка вечер свиреха, за да го популяризират, беше тотално неискрен, напълно фалшив, пълен с мелодрама и превземки и той го ненавиждаше.

Това не беше непременно повод за скръб. Музикалните групи постоянно промотират неща, които не ги кефят, същото правят и актьорите и писателите — всеки има по някой скапан продукт. Но разликата при Тъкър бе в това, че „Джулиет“ беше единственото му произведение, което хората харесваха. Не бяха продали чак толкова много плочи, но през последните месеци стотици колежанчета, които не бяха чели или чували за истинска болка, камо ли да бяха изпитвали такава лично, се изсипваха на концертите му и пееха с него всички песни от начало до край. Те поглъщаха патетичната, самодоволна, ревлива ярост на Тъкър така, сякаш разбираха нещо от нея, и единственият начин да се справи с това беше, като насочи гласа си някъде далече над главите им. (Този предпазен механизъм накара един от журналистите да го опише като „все още погълнат от болката си“.) Не че песните бяха толкова посредствени. В музикално отношение те бяха доста добри и групата се бе научила да ги изпълнява умело; почти всяка вечер успяваха да вдигнат градус на публиката до точката на кипене. „Ти и твоят перфектен живот“, с която завършваха концерта си всяка вечер, беше истински виртуозен шемет и по средата, точно преди китарното соло, Тъкър вмъкваше фрагменти от други известни любовни песни, например „Когато любимата ми е тъжна“ една вечер и „По-добре да ослепея“ — на следващата. Понякога той падаше на коляно, докато пееше, понякога публиката се изправяше на крака, понякога имаше чувството, че е истински актьор — човек, който извършва екстравагантни емоционални жестове, за да накара другите да изживеят определени чувства. А и текстът на „Ти и твоят перфектен живот“, макар и негов, не беше толкова лош. Очевидно бе облякъл любовното си разочарование от Джули Бийти в доста бляскави одежди.

Не, проблемът беше у самата Джули Бийти. Тя беше една празноглава идиотка, куха, суетна и безинтересна моделка с красива външност и Тъкър разбра това скоро, след като предложи на смаяната публика колекция от химни, посветени на мистерията и чара на тази жена. Когато за първи път чу албума, тя толкова се трогна, че тутакси напусна съпруга си за втори път — горкият човечец трябва да е

получил схващане на врата, гледайки я как лети нагоре-надолу по стълбите с куфар в ръка — и се предложи на Тъкър като луксозно опакован подарък; след три дни, прекарани с нея в една хотелска стая, той си даде сметка, че има по-малко общо с нея, отколкото с някоя мажоретка от Небраска. Тя не четеше, не говореше, не мислеше и беше най-суетното човешко същество, което бе срещал някога. Как изобщо се забърка с нея? Срещна я пиан, след което се впусна в драматично ухажване на недостъпния обект, което по принцип прави въпросния обект още по-привлекателен, но имаше и още нещо. Той искаше да живее в нейния свят. Искаше нейните познати да бъдат и негови. Искаше да ходи на вечеря у Фей Дънауей. Той го заслужаваше. Той притежаваше талант, но не водеше онзи живот, който би подходдал на таланта му. С други думи, беше се държал като магаре и Джулиет му беше като обеща на ухото, за да не забравя как се бе изложил.

Дванайсети юни беше ден като всеки друг. Бяха пътували от Сейнт Луис до Минеаполис и той поспа в автобуса, почете малко и послуша „Смитс“ на уокмена си, дишайки отвратителните пръдни на колегите от ритъм секцията, смърдящи на снэкс със сирене. После направиха саундчек, ядоха и Тъкър почти довърши бутилката червено, която се бе зарекъл да не докосва, докато приключи концертът. Бе успял да обиди всички от групата — подигра се на барабаниста за невежеството му, усъмни се в хигиената на басиста и нагло флиртуваше с жената на продуцента. След концерта някой предложи да отидат да чуят някаква местна банда, а Тъкър вече беше пиан, пиеше му се още и си спомни, че някой беше похвалил въпросната банда.

Той стоеше сам на бара, мигаше срещу сцената и се опитваше да си спомни кой го бе излъгал, че тези некадърници заслужават двайсет минути ходене пеша. Изведнъж забеляза, че вече не е сам. До него стоеше едър, дългокос тип по тениска с къс ръкав, с мускули на ръцете като бедра на кечист. Няма да се бия с този без причина, каза си Тъкър, въпреки че през последната половин година, откакто пиеше повече, сбиванията вече не се нуждаеха от причина. Въпросният тип се облегна на стената до него, имитирайки стойката на Тъкър, но Тъкър не му обърна внимание.

Типът се наведе към него и изкрещя силно, за да надвика шума:

— Можем ли да поговорим?

Тъкър сви рамене безучастно.

— Аз съм приятел на Лиза. Казвам се Джери. Аз съм мениджър на „Наполиън солос“.

Тъкър отново сви рамене, но почувства мимолетен пристъп на паника. Лиза беше момичето, с което се виждаше, преди да хлътне по Джули. С Лиза беше постъпено зле. Той дори беше склонен да използва деятелен залог: той бе постъпил зле с Лизи. И дори не престана да спи с нея, докато преследваше Джули Бийти, най-вече за да избегне сериозния разговор, който би произтекъл. Накрая просто... се беше чупил. Не гореше от желание да си приказва с приятелите на Лиза.

— Не те ли интересува как е?

Той сви рамене за трети път.

— Имам чувството, че и без това ще ми кажеш.

— Еби се — каза типът.

— Ти се еби — каза Тъкър. Изведнъж си спомни, че тъкмо Лиза харесваше групата, която в момента слушаха, и го обхвана съжаление. Сигурно нямаше да остарееят заедно, но връзката им поне не му причиняваше постоянно публично неудобство. (Само че трудно може да се разсъждава така. Какво щеше да стане с музикалната му кариера, ако не бе срещнал Джули? Не беше и подозирал, че е в състояние да направи албум като „Джулиет“, а Лиза никога не би го вдъхновила по този начин. Значи, ако бе останал с нея, щеше да има за себе си високо мнение, но нямаше да постигне такъв успех. А ако не постигнеше успех, нямаше да има за себе си високо мнение. Уф.)

Типът се отгласна от стената, за да си тръгне.

— Извинявай — каза Тъкър. — Как е тя?

— Добре — каза типът и отговорът прозвуча постно. Всички тези „еби се“ заради едно „добре“?

— Хубаво. Поздрави я от мене.

Бандата забиваше все по-яростно и нестройно — една Берлинска звукова стена, състояща се предимно от микрофония и чинели. Джери каза нещо, което Тъкър не успя да чуе. Тъкър поклати глава и посочи ухото си. Джери опита отново и този път Тъкър долови думата „майка“. Тъкър познаваше майката на Лиза. Тя беше приятна жена.

— Жалко — каза Тъкър.

Джери го погледна така, сякаш искаше да го цапардоса. Тъкър изпита подозрението, че нещо не са се разбрали. Не може да го удрят

за това, че изказва съболезнования.

— Майка ѝ е починала, така ли?

— Не — каза Джери. — Казах, че... — той се наведе към Тъкър и изрева в ухото му: — ЗНАЕШ ЛИ, ЧЕ ВЕЧЕ Е МАЙКА?

— Не — каза Тъкър. — Не знаех това.

— Така си и мислех.

Не си е губила времето, помисли си Тъкър. Бяха се разделили преди година, което означаваше, че тя има...

— На колко е детето?

— На шест месеца.

Тъкър пресметна наум, после преброи на пръсти, с ръце зад гърба, след това още веднъж наум.

— На шест месеца. Това е много... интересно.

— И аз така мисля — каза Джери.

— То е интересно по два възможни начина.

— Моля?

— **КАЗАХ, ЧЕ МОЖЕ ДА Е ИНТЕРЕСНО ЗА МЕН ПО ДВА НАЧИНА.**

Джери вдигна два пръста и произнесе думата „две“. Тъкър си помисли, че не им се удава да стигнат до същината на разговора. Едва бяха уточнили броя на начините, по които новината можеше да бъде интересна.

— Две какво? — попита Джери.

По-късно Тъкър се запита защо на никого от двамата не хрумна да излязат навън. Вероятно по силата на навика. И двамата бяха свикнали да приказват в шумни рок барове, като и двамата отдавна живееха с идеята, че ако не успееш да хванеш някоя част от разговора или дори целия разговор, не си пропуснал много. В момента Тъкър се опитваше да увърта, за да научи нещо, което силно го засягаше. Не се получаваше.

— **ДВА НАЧИНА...** — Заеби. — Искаш да кажеш, че детето е мое?

— Детето е твое — каза Джери, кимайки енергично.

— Аз съм баща.

— Ти — каза Джери, забивайки пръст в гърдите му. — Грейс.

— Грейс ли?

— **ГРЕЙС Е ТВОЯ ДЪЩЕРЯ.**

— КАЗВА СЕ ГРЕЙС?

— ГРЕЙС. ТИ СИ БАЩАТА.

Ето как научи.

Изведнъж микрофонията утихна и отстъпи място на нестройни, приглушени аплодисменти. Сега, когато вече можеше да говори, не знаеше какво да каже. Защото не желаше да каже това, което мислеше — той мислеше за работата, за музиката, за „Джулиет“ и за турнето. Мислеше за това, че съчетанието от дете и „Джулиет“ ще му носи постоянно, непоносимо унижение. Това сигурно вече се случваше с Лиза. (Изпита надежда, че последната мисъл може да го спаси от вечно проклятие. В нея все пак имаше някакъв останал морал. Поне беше мисъл за друго. Дано Господ да я забележеше, макар че тя сякаш бе част от цял куп други неща, касаещи него самия.)

— Какво ще правиш? — попита Джери.

— Не виждам какво мога да направя. В повечето щати не разрешават аборт на вече родено дете.

— Браво — каза Джери. — Пич си. Няма ли да идеш да я видиш?

— Чао, Джери.

Тъкър пресуши питието си и остави чашата на бара. Не желаше да обсъжда с този тип отговорностите си. Искаше да бъде сам, навън.

— Нямах намерение да кажа това, което ще ти кажа — рече Джери, — но ти си тъпак, така че защо да не ти го кажа?

Тъкър го подкани да заповяда.

— Тази тава, „Джулиет“, всъщност е дръж ми шапката, нали? Искам да кажа, ясно ми е, че си искал да я изчукаш. Тя е готино парче, виждал съм снимки. Но чак такава драма? Не ми се връзва.

— Много си умен — каза Тъкър. Той козирува за поздрав и си тръгна. Смяташе направо да се махне, но трябваше първо да се изпикае. В крайна сметка драмата стана доста сапунена, защото на връщане от тоалетната отново вдигна ръка в същия ироничен поздрав към Джери.

* * *

Години по-късно малки групи опърпани фенове започнаха да се срещат в интернет и въпросното посещение на тоалетната се превърна

в обект на сериозни анализи. Тъкър винаги се изумяваше от такова буквално мислене. Ако Мартин Лутър Кинг бе решил да мине през тоалетната, преди да произнесе речта с „имам мечта“, тези хора сигурно щяха да си помислят, че цялата работа му е хрумнала там, на момента. Докато излизаше от тоалетната, неговият барабанист Били влезе вътре. Мозъкът на Били беше толкова задръстен от трева, та сигурно той бе измислил това мистично преживяване. Разговорът му с Джери си остана между тях, за негова висока и непреходна чест.

Докато се прибираще, повърна на някаква стена по пътя между кръчмата и мотела. Повръщаше студени хапки, червено вино и ирландско уиски, но сякаш с това излизаха и други неща. А на сутринта се обади на мениджъра. Всъщност онази вечер не беше чак толкова драматична, каквото и да пишат хората в мрежата. Той научи, че е станал баща. И отмени едно турне. Вероятно същата вечер и други музиканти из цяла Америка бяха научили за своето бащинство и бяха отменили турнета. Това си е част от работата на музикантите. А денят след това не беше нищо особено, нито денят след него, и така шест хиляди пъти, докато на човек му дойде до гуша. Ефектът е с натрупване.}

[1] Каспар Хаузер (1812–1855) — така нарекли младежа, намерен през 1828 г. на пристанището в Нюрнберг. Една от загадките на XIX век. Никога не се разбрало откъде се е появил и защо развитието му е спряло на нивото на 2-годишно дете. По-късно в психиатрията с името „синдромът Каспар Хаузер“ наричат психопатологичния комплекс, който се наблюдава у хора, израсли в самота и лишени от общуване с хора в детството. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 12

Отначало Ани се зарадва, че Тъкър и Джаксън закъсняват. Това ѝ даде време да се успокои и да се настрои, за да се представи такава, каквато искаше да изглежда. Да, между нея и Тъкър може би съществуваше някаква връзка, но тя бе виртуална и тънка като паяжина — да я духнеш и ще се разпадне. Но ако той бе пристигнал на минутата в три, тя вероятно нямаше да се въздържи и щеше да се метне на врата му, което изискваше реципрочна проява на ответни чувства, за каквито нямаше никакви доказателства. Около десет минути след три тя вече мислеше да го потупа приятелски по бузата, а още десет минути по-късно вече си мислеше да замени потупването с ръкостискане, макар да смяташе да обгърне дланта му с две ръце, за повече топлина. Към четири без петнайсет тя вече не си падаше толкова по него.

И, разбира се, ако прозираше, че изобщо е възможна подобна безочливост, нямаше да предложи да се срещнат в къщата на Дикенс на Даути стрийт. Наоколо нямаше нито магазини, нито кафене, в което да седне и да наблюдава входа на музея, докато посрбва капучино на цената приблизително на двуетажна къща в Гулнес. Затова трябваше просто да стои на улицата по най-глупав начин. И макар някъде в себе си да знаеше, че усещането за глупост в цялата тази работа неизбежно ще се появи като резултат от този детински флирт (ако флиртът може да бъде толкова еднопосочен, колкото този, без да се превърне в най-обикновено увлечение), тя все пак се надяваше това да се случи на по-късен етап, когато той престане да отговаря на нейните имейли. Какво си въобразяваше тя? Та той беше саможив, не напълно възстановен алкохолик и бивша рок звезда. Нито едно от тези качества не предполагаше, че той ще дотърчи до музея в три часа на секундата в четвъртък следобед. Как да постъпи? Един час по-късно, след като отхвърли идеята да разгледа сама музея (тъй като изведнъж престана да обича Дикенс толкова, колкото се бе преструвала), тя се запъти към Ръсел скуеър. Беше му изпратила номера на мобилния си телефон, но

той не бе предложил нищо в замяна — доста лукав ход от негова страна. Знаеше единствено, че е отседнал в апартамента на дъщеря си, но дори да притежаваше детективските способности да изнамери нужната информация, нямаше да се обади и със сигурност нямаше да потропа на вратата. Все пак имаше някаква гордост.

Дълбоко в себе си тя още не се бе отказала от него, иначе щеше да се върне в евтината, смърдяща на мухъл хотелска стая недалеч от Британския музей, щеше да си вземе чантата с багаж за един ден и да се прибере с влака обратно в Гулнес. Но не искаше. Когато стигна до Ръсел скуеър, видя афиш, рекламираш, френски филм, и проседя два часа сама в тъмното, четейки субтитрите с присвити очи. Беше настроила телефона си на вибрация и продължи да го проверява на всеки пет минути в случай, че не е усетила вибрацията, но нямаше никакви съобщения, никакви пропуснати повиквания, никакви признаци, че има уговорена среща с някого.

В Лондон познаваше само двама души — Линда в Стоук Нюингтън и Антъни в Ийлинг. Един по един всичките ѝ познати се бяха изпоженили и бяха напуснали града. Много от тях бяха учители, с които се познаваше още от колежа, и бяха преценили, че е по-добре да работят за мизерните си заплати в градове, където се живее по-евтино, отколкото в Лондон, и в училища, където учениците са изложени на нападения с ножове само в рап песни. Ани опита първо с Линда с идеята, че тя работи вкъщи и ще вдигне телефона и че Стоук Нюингтън май е по-близо от Ийлинг. Не щеш ли, Линда си беше вкъщи, отегчена, и каза, че ще остави работата си и ще дойде да я вземе и да я заведе на евтин индийски ресторант някъде в Блумсбъри. За беда обаче Линда беше непоносимо досадна — качество, за което Ани съвсем бе забравила до средата на триминутния им телефонен разговор.

— Боже мой, какво правиш тук?

— Дойдох... Имах интернет среща.

— В последното ти изречение има толкова тайни за разгадаване.

Първо, какво стана с онзи ужасен Дънкан?

За своя изненада Ани усети, че я парва обида.

— Не беше толкова ужасен. Поне за мен.

Налагаше се да го защити, за да защити себе си. Това е причината хората да са толкова чувствителни за партньорите си и дори за бившите си партньори. Да признае, че Дънкан не струваше, означаваше да признае публично ужасната загуба на време и ужасната липса на вярна преценка и добър вкус. По същия начин бе продължила упорито да слуша „Спандау балей“ в училище, дори когато вече не ѝ харесваше.

— И второ — какво стана? Вече си приключила? В шест часа? Да не си била на скоростна среща? — и тя се изкикоти идиотски на собствената си смешка.

— Знаеш как е — не всеки ден е Великден.

— Значи днес не е Великден?

Не, искаше да отвърне Ани. Нали това е смисълът на фразата, квачка такава. Да си видяла някой да слезе от олимпийската стълбичка със златен медал на врата и да каже „не всеки ден е Великден“?

— За съжаление.

— Запомни си мисълта. Идвам да те взема. Ще се видим след половин час.

Ани затвори очи и запроклина.

След като Линда се измъкна от гимназията в Северен Лондон, където преподаваше, тя се захвана със свободна журналистика, като пишеше статии за липосукция, целулит, кожени ботуши, сексаксесоари, коледни сладкиши и почти всичко друго, което евтините женски списания предлагат на читателите си като информация. При последния им разговор Линда горе-долу се справяше, макар да се преструваше, че ангажиментите за работа онлайн почти са се стопили. Линда имаше къносана коса и висок глас и всеки път, когато се срещаша, тя искаше да знае какво е усещането на Ани към това или онова, към Барак Обама или към някое риалити предаване, което Ани никога не гледаше, или към някоя група, която тя никога не слушаше. Ани всъщност нямаше усещане към много неща, освен ако усещане не е същото като мнение, но тя все си мислеше, че не е и че усещането е нещо по-агресивно, определено и необикновено. Дори да притежаваше тези качества, Ани не би ги вложила в „усещане“. Линда живееше с мъж, който беше също толкова

безнадежден, колкото Дънкан, но поради някаква причина всички се преструваха, че не е и че романът му някога ще бъде завършен, публикуван и признат за гениална творба, а той ще престане да преподава английски на японски бизнесмени.

— И така? — каза Линда в индийския ресторант, още преди Ани да е съблякла: палтото си. — Умолявам те.

Може би Линда и Дънкан трябва да се съберат, помисли си Ани. Тогава ще могат да се умоляват и потрисат взаимно до повръщане.

— Оставих Майк вкъщи, за да си поклюкарим по женски.

— Идеално — каза Ани. Има ли други думи, които да се съчетават в толкова угнетителна фраза, както „да си поклюкарим по женски“?

— Какво правихте? Къде бяхте? За какво си говорихте?

Ани за миг се запита дали Линда не пародира интерес. Никой не може да се интересува чак толкова от една тъпа интернет среща, колкото предполагаша окръглените очи на Линда.

— Ами. — Какво можеха да правят? — Отидохме на кафе, после гледахме френски филм на Ръсел Скуеър и... Това беше.

— Какво се случи?

— Жената разбра, че съпругът ѝ спи с един поет, и се изнесе.

— Не, на срещата, глупи.

Типично за Линда. Не може да разбере най-елементарна смешка, а изкарва Ани идиот.

— Да, аз...

О, какво значение има? Това е смешно. Бе си измислила някаква интернет вместо истинската среща, за която започваше да има усещането, че също е била наполовина фантазия. Защо да не продължи в същия дух и не даде на Линда малко храна за размисъл?

— Казахме си чао. Беше малко... Стана малко неудобно. Той беше довел гаджето си и май искаше да...

— Божичко!

— Да.

Ако историята, която разказваше, някога излезеше в книга, трябваше да спомене Роз в благодарностите или направо да ѝ предложи съавторство. Според Роз такова нещо непременно щеше да се случи, ако тя действително си уредеше среща с някого по интернет.

— Случва се по-често, отколкото си мислиш — каза Ани. — Какви неща мога да ти разкажа...

Изведнъж се почувства като истинска писателка на романи. Първото ѝ хрумване беше полубиографично, но тя уверено нагази в по-дълбоките води на въображението.

— Често ли си правиш срещи по интернет?

— Не много. — Не е чак толкова лесно да се измислят истории. Необходимо е да се загърби истината — нещо, на което Ани все още не бе съвсем способна. — Но двамата, с които съм си правила срещи по интернет, бяха толкова странни, че мога да ти разкажа по пет-шест истории за всеки от тях.

Линда поклати глава.

— Колко се радвам, че нямам общо с тези неща.

— Имаш късмет.

Последното не отразяваше действителното мнение на Ани. Малкото време, прекарано в компанията на Майк, я бе убедило, че Линда има отвратителен късмет.

— А какво стана с Дънкан?

— Хвана се с друга.

— Хайде бе. Не мога да повярвам. Божичко.

— Не беше толкова лош.

— О, Ани! Той беше противен.

— Е, не беше като Майк, но все пак...

Дали не прекали? Дори Линда щеше да усети сарказма в думите ѝ. Но не. Линда само пусна лека, самодоволна усмивка.

— Както и да е. Срецна друг човек.

— Кого, за бога? Ако случайно ми влиза в работата.

— Жена на име Джина, която преподава в колежа заедно с него.

— Трябва да е отчаяна.

— Самотните хора често са така.

В думите ѝ се съдържаше съвсем лек укор, но той подейства. Линда, изглежда, знаеше какво е самота. Може би дори я разпознаваше в човека срещу себе си, пийващ бира и сдържащ нервите си. Самотата е болест, която те прави слаб, лековерен и лекомислен. Тя никога нямаше да виси цял час пред музея на Дикенс, ако не изпитваше въздействието на въпросната болест.

Телефонът на Ани звънна точно когато поднасяха чапатите. Беше непознат номер и тя прие обаждането.

— Ало?

Гласът беше по-дълбок, отколкото очакваше, но и по-слаб, почти плах.

— Ани ли е?

— Да.

— Здравсти. Обажда се Тъкър Кроу.

— Здравсти. — Това беше първата й дума, отправена към него, и тя беше покрита със скреж. — Надявам се, че имаш сериозно оправдание.

— Горедолу сериозно. Сравнително сериозно. Получих лек инфаркт, малко след като слязох от самолета. Щеше ми се да имам по-сериозно оправдание, но нямам. Това се оказа достатъчно.

— Господи! Добре ли си?

— Горедолу. Пораженията са най-вече психически. По всичко личи, че не съм безсмъртен, както си мислех.

— Мога ли да направя нещо?

— Ще се радвам да ме посети някой, който не ми е роднина.

— Добре. Какво да ти донеса? Трябва ли ти нещо?

— Може би някоя книга. Нещо английско и мъгливо. Но не толкова мъгливо, колкото „Барнаби Ръдж“.

Ани се засмя малко по-силно от необходимото, попита за името на болницата, затвори и се изчерви. Напоследък непрекъснато се червеше. Може би буквално младееше, връщаше се към предпубертета. И цялата история беше на път да започне отново.

— Това да не е някоя от твоите случки? — попита Линда. — Цветът на лицето ти те издава.

— Ами, да. Може да се каже.

Той наистина беше нейна случка, дори и да не се превърнеше в нищо повече.

* * *

На другата сутрин тя установи, че няма хора, които да чакат нетърпеливо пред книжарниците, докато отворят. Беше сама в студа.

Озова се на Чаринг Крос роуд в девет без десет само за да открие, че никоя от книжарниците не отваря преди девет и половина; отиде да си вземе кафе, върна се и в девет и трийсет и една занадничка през дебелото стъкло на вратата, докато персоналът вътре се туткаше около рафтовете с книги. Какво си въобразяват? Повече от ясно е, че тя не кръстосва тротоара отпред само за да си купи книга с рецепти от известни личности. Добре, че от литературна жажда не се умира, иначе тези хора биха те оставили да се гърчиш на тротоара. Най-сетне един младеж с набола брада и дълга мазна коса плъзна отключената врата встрани и Ани се шмугна вътре.

През нощта ѝ бяха хрумнали няколко идеи. Тъкър никога нямаше да узнае това, но тя беше будувала до късно, заета със съставянето на читателски списък. В два след полунощ бе решила, че десет книги ще са достатъчни да отговорят на неговите нужди и на нейния ентузиазъм, но когато се събуди, прецени, че ако цъфне с клатушкаща се кула от книги, ще убеди Тъкър напълно в това, че е неуравновесена и вманиачена. Две бяха достатъчни, ако не можеше да реши, щеше да вземе три. Накрая купи четири с идеята да махне две от тях на път за болницата. Нямаше представа дали ще му харесат, тъй като не знаеше нищо за него освен това, че обича Дикенс. Болницата се намираще близо до Мраморната арка, затова се упъти към Оксфорд стрийт и хвана автобус в предполагаема западна посока.

Само дето... би трябвало всеки, който харесва литература от деветнайсети век, да е чел „Панаир на суетата“. И дали „Площадът на пияниците“ е подходящо заглавие за възстановяващ се алкохолик? В „Крадлата“ пък имаше описание на секс... Да не помисли, че му прави намеци? Пък и сексът май беше лесбийски. Да не го схване като предупреждение, че тя не се интересува от него в интимен план? Докато идеята всъщност е да покаже точно обратното. Освен това беше преживял инфаркт, така че може би всяка книга със сексуални сцени би била проява на нетактичност. По дяволите. Тя погледна през прозореца на автобуса, видя голяма книжарница и слезе на следващата спирка.

* * *

Пред входа на болницата, измъчвана от угризения, Ани натъпка в коша за боклук четири чисто нови книги, които не бяха по джоба ѝ. Хвърляше книги на боклука, защото бе купила твърде много и не знаеше какво да прави с излишните, а също и за да не си помисли той, че някои от избраните заглавия са твърде явни и снизходителни, а също и защото не бе чела едно-две от тях, макар да трябваше да ги е чела, и ако той я попиташе за какво се разказва в тях, щеше да започне да заеква и да се черви. Ясно беше, че е обзета от паника. Беше нервна, а когато беше нервна, беше склонна да преувеличава нещата. Тя се огледа в огледалата на асансьора, докато се изкачваше към неговия етаж — изглеждаше ужасно, изглеждаше уморена и стара. Може би, вместо да се грижи толкова за викториански романи, трябваше да се погрижи за грима си. Щеше ѝ се да е спала повече — никога не изглеждаше добре след по-малко от седем часа сън. Но вероятно и той не изглеждаше толкова добре, което беше някакво успокоение. Може би в това се състоеше Парадоксът на Ани: тя се харесваше само на мъже, които са прекалено зле, за да предприемат каквото и да е. Тя среса косата си без особен резултат и слезе от асансьора.

На път за стаята на Тъкър видя Джаксън, който вървеше, хванат за ръка от ужасно лъскава мадама, приближаваща петдесетте. Ани понечи да ѝ се усмихне, но усмивката сякаш отскочи от лицето на жената — Натали, ако това бе тя, очевидно не подбиваше цената на усмивките, ръсейки ги без причина. Ани се зарадва, че не се поддаде на изкушението да се представи — щеше да изглежда като някоя от лудите, които крещат след знаменитости на улицата, въобразявайки си, че ги познават. Това, че Джаксън беше лепнат на хладилника ѝ, не означаваше, че може да се втурне към него и да му изкара акъла. И без това, докато се разминаваха, Джаксън имаше уплашен вид и Ани се надяваше, че не е на свиждане с тежко болен човек. Ами ако Тъкър вземе да умре, докато тя е при него? И последните му думи се окажат: „Тези съм ги чел всичките“? Трябваше да импровизира. Освен това никога не бе имала работа с човек на смъртен одър. Освен това щеше да е нелепо нейното лице да се окаже последното, което той вижда. Може би щеше да е най-добре просто да се прибере. Или поне да изчака, докато се убеди, че в стаята има и друг човек — някой негов познат.

Миг по-късно тя почука на вратата му, той каза „влез“ и докато се усети, вече беше приседнала на ръба на леглото му и двамата се усмихваха един на друг.

— Купих ти малко книги — каза тя, прибързвайки. Книгите трябваше да дойдат като последваща мисъл, а не като увод.

— Съжалявам — каза той. — Ще ти ги платя. Не сме достатъчно близки, за да те карам да харчиш пари по мен.

Просеше си го, с тази нейна шумна любезност. Глупачка.

— Боже мой, не искам да ми връщаш пари. Просто не исках да си помислиш, че съм забравила. Ужасно е да лежиш в болницата без нещо за четене.

Той кимна към шкафчето до леглото си.

— Още имам стария „Барнаби“, но вече не ми е толкова интересен, колкото очаквах. Чела ли си го?

— Ами... — Хайде, жено, каза си тя. Знаеш отговора на този въпрос. Чела си около четири Дикенсови романа и този не е сред тях. „Барнаби Ръдж“ няма да ти реши проблемите. Но пък защо да рискувам?

— И аз като теб — каза тя хитро. — Прочетох една трета и я оставих. Както и да е. Ти си преживял инфаркт, а говорим за моите недочетени книги. Как се чувстваш?

— Доста добре.

— Наистина ли?

— Да. Малко съм уморен. И малко се тревожа за Джаксън.

— Мисля, че го срещнах в коридора.

— Да. Натали го заведе в магазина за играчки. Всичко е много странно.

— Не са ли се виждали и преди?

— Не, разбира се. — Тя се засмя на ококорената му гримаса. — Защо да му причинявам такава нещца? Освен това искам да ми се възхищава. Не искам мнението му да се влияе от старите ми грешки.

— Но тя се държи мило с него.

— Е, да. Предполагам. С мен също. Мъжът ѝ ни плати самолетните билети. След което аз се гътнах в тази супер скъпа лондонска болница, за което отново той трябва да плати.

Той се изсмя хрипкаво.

— Значи не е толкова лоша.

— Явно. Чак сега го установих.

— Как се ожени за англичанка?

— Хе-хе... — И той махна с ръка, сякаш съпругите от друг континент са нещо неизбежно в кариерата на един сериен съпруг, а подробностите са досадни и незначителни.

Тя си напомни да не задава твърде много въпроси, въпреки че имаше толкова неща, които искаше да узнае за него. Предпочиташе да мисли, че се интересува от хората, но жаждата ѝ за информация се простираше отвъд интереса — тя искаше да нареди картината на живота му, а ѝ липсваха дори правите линии на рамката, от които да започне. Защо се интересуваше толкова? Отчасти заради Дънкан, разбира се — тя разсъждаваше с неговата глава на почитател и се чувстваше длъжна да събере колкото може повече информация, тъй като никой друг нямаше да има тази възможност. И още нещо. За първи път се запознаваше с толкова забележителен човек и едва ли щеше да получи друг шанс, освен ако някой изчезнал велик творец не ѝ се тръснеше най-неочаквано на прага.

— О — каза тя. — Разбирам.

— Мистериозно ли прозвучах? — попита той.

— Прозвуча като някой, който не желае да обсъжда предпоследния си брак с човек, с когото току-що се е запознал.

— Страхотно. Колко много може да каже човек с едно помръдваме на китката.

— Как се чувства дъщеря ти?

— Не много добре. Физически е добре, но е разстроена. От мен — също.

— От теб?

— Отново ѝ прецаках всичко. Веднъж да стане център на внимание и...

— Сигурна съм, че не мисли така.

За последните пет минути тя бе успяла да се застъпи по веднъж и за Лизи, и за Натали, и се зарече да не казва повече нищо добро за никого от близките на Тъкър до края на свиждането. Така звучеше безинтересно и скучно, и любезно, и точно като човек, от когото един саможив, болен култов музикант би се отегчил, ако изобщо разбираше нещо от саможиви, болни култови музиканти, а тя не разбираше нищо от това. Напълно възможно беше тези хора всъщност да са гадни. Тя

беше видяла Натали само за две секунди в коридора, но тези две секунди бяха отрезвяващи: от тях ставаше видно, че богатите и красивите наистина са различни. „Сигурна съм, че не мисли така“... Откъде ще знае тя какво си мисли дъщерята на фотомодел?

— Познаваш ли много хора в Лондон?

— Не. Лизи и Нат. И теб, нали сега си в Лондон.

— Значи не си бил бомбардиран от посетители?

— Още не. Но доколкото разбрах, неколцина са се запътили насам.

— Наистина ли?

— Да. Нат и Лизи решили с мъдрите си мозъци, че всичките ми деца трябва да дойдат да ме видят, преди да ритна камбаната. Така че очаквам още три деца и една бивша съпруга.

— И как се чувстваш?

— Не съм във възторг.

— Разбирам.

— Истината е, Ани, че няма да мога да издържа това нещо. Ще трябва да ме измъкнеш оттук. Ако живееш в малко крайбрежно градче, далече-далече от тази болница, това ще бъде идеалното място за мен да отдъхна. Сигурно и за Джаксън ще е интересно.

За миг Ани забрави да диша. Тя беше съчинила това изречение няколко пъти, откакто той се беше обадил, за да ѝ каже за произшествието, макар в неговите уста то, разбира се, да звучеше по-добре и леко да се различаваше от нейната редакция. Тя не би се сетила да използва думи като „далече-далече“ и „отдъхвам“. След като възобнови дишането си, малко по-шумно, отколкото възнамеряваше, мислите ѝ се насочиха към разписанието на влаковете. По принцип възнамеряваше да хване този от два и дванайсет, ако няма никаква сериозна или поне правдоподобна причина да остане в Лондон. Ако Джаксън се върнеше от магазина за играчки навреме, можеха да се хвърлят с някое такси до „Кингс крос“ и да са в Гулнес преди четири и половина.

— Какво ще кажеш? — Тя не само бе забравила да диша, но и това, че участва в разговор с реален човек.

— Не съм сигурна, че на Джаксън ще му бъде много интересно. Самото място не е много интересно, особено по това време от годината.

— Още ли имаш акулско око?

— Имам доста акулски части.

— Това ще стигне за един чудесен следобед.

Проблемът беше, че тя просто не можеше да престане да бъде досадна, отзивчива, разумна и добра. Нямахше нищо, което да желае повече от това да се грижи за Тъкър в Гулнес, докато той се възстанови, но това желание беше една неясна, опасна прищявка, родена от неразумно увлечение. Преди всичко той беше преживял инфаркт, а не лека настинка. Вероятно не се нуждаеше от одеяла, грейки и домашно приготвена супа, защото не се знаеше дали някое от тези неща няма да го убие. А да го отвлече от семейството му щеше да е нередно, неправилно и нахално. Тя се стараше да мисли разкрепостено, но все пак вярваше, че семейството е нещо важно и че бащите имат дълг към децата си, а Тъкър няма право да се крие от тях от неудобство, страх или и двете. Всички тези съмнения я водеха до нежеланото заключение, че Тъкър е реален човек с реални проблеми и нито той, нито проблемите му могат така лесно да се настанят в живота и къщата ѝ в Гулнес. Но ако съмненията я водеха до такива заключения, то тя не държеше непременно да ги следва.

— Не знам дали ще мога да се грижа за теб. Имам предвид какво са ти направили и какво още трябва да се прави?

— Направиха ми ангиопластика.

— Добре. Но не знам какво е това и няма да мога да ти направя друга такава.

— Господи, не искам от теб такова нещо.

Дали само си го въобразяваше, или в тази част от разговора имаше нещо неприлично? Или дори едновременно неприлично и префърцунено, тъй като тя отказваше да направи определени неща, а той я уверяваше, че няма да ги иска. Почти сигурно беше, че това е само в нейното въображение. Може би, ако беше приела офертата на Барнзи онази вечер, сега нямаше да е толкова напрегната.

— Какво е това?

— Пускат в теб едни балончета и после ги взривяват, за да ти прочистят артериите.

— Значи си претърпял операция? През последните трийсет и шест часа?

— Нищо особено. Вкарват ти балончетата с катетър.

— И освен това искаш да избягаш от децата си, когато са прелетели половината свят, за да ти дойдат на свиждане?

— Да.

Тя се засмя. Това „да“ звучеше убедено.

— Синовете ти ще летят над Атлантика... — колко годишни са?

— Около дванайсет.

— За да разберат, че баща им е напуснал болницата и е неоткриваем.

— Именно. Не че не искам да видя някое определено дете. Не искам да ги видя всичките. Знаеш ли защо? Никога досега не съм бил с всичките в една стая едновременно. Не се е случвало и няма да се случи. Затова искам да се изнеса, докато още мога.

— Сериозно? Никога досега не си ги виждал всичките едновременно?

— Не, за бога. Дори чисто физически е... не знам.

Той потръпна театрално.

— Колко време имаш? Преди да пристигнат?

— Момчетата ще пристигнат днес следобед. Лизи е на долния етаж. Джаксън вече си го видяла... Значи остава Грейс. Никой не знае къде се намира.

— Къде живее?

— Хоп. Не разполагам със задоволителен отговор.

— Не си сигурен?

— „Не съм сигурен“ е един начин да се изразя. Но този начин предполага, че все пак имам някакви предположения.

— И все пак някой знае?

— Някой винаги знае. Последната съпруга винаги намира начин да се свърже с предишната. Така възстановяват цялата верига.

— А те откъде знаят как да се свържат?

— Понеже оставям жените да уреждат всичко, свързано с децата. Не съм много по тази част, а настоящата съпруга винаги държи да докаже на предишната колко свестен и загрижен човек е, така че... Знаем, знаем. Това не говори добре за мен.

Ани се опита да изпише на лицето си очакваното неодобрение, но се отказа. Да изразява неодобрение означаваше да го упреква в това, че е човекът, когото тя вече познаваше; тя искаше да научи за сложния му личен живот, а да каже, че не одобрява този живот, би означавало да

му внуши да не ѝ разказва неща, които тя би помнила до края на живота си.

— Не е така — каза тя.

Той я погледна.

— Нима? Защо?

Не можеше да каже защо. Да изгубиш връзка с дъщерите си от мързел и безразличие изглежда доста отблъскващ навик.

— Предполагаме, че хората вършат онова, което умеят най-добре. Ако съпругите ти се справят по-добре от теб с организационните въпроси, защо да ти ги поверят, та да ги провалиш?

За миг тя си представи, че Дънкан има дъщеря от предишна връзка, но тя е човекът, който се чува с майката на момичето, докато той си драпа топките и си слуша пиратските записи на Тъкър Кроу. Дали и в този случай би разсъждавала така? Едва ли.

— Не вярвам да го мислиш. А ако го мислиш, ти си първата такава жена, която срещам. Но ти благодаря за търпимостта. Във всеки случай това няма да ми помогне да се измъкна отгук.

— Ще те измъкна, след като се видиш с всички.

— Не, тогава ще е твърде късно. Целият смисъл на измъкването е именно да не се видиш с тях.

— Знам, но ще се чувствам виновна. А и ти не го искаш.

— Слушай. Можеш ли да дойдеш утре пак? Или трябва да се прибираш?

Не е за вярване, но тя отново се изчерви. Никога ли нямаше да престане? Нима щеше да се изчервява на всичко, което някой кажеше, до края на живота си? Този път обаче руменината бе предизвикана от приятното чувство, че я зове някой, когото тя харесва. Хрумна ѝ, че тази физиологична реакция всъщност е била постоянно възможна през последните петнайсет години, но не се е случила, защото не е имало нищо, което да я предизвика.

— Не, не се налага да замина. Бих могла... — Разбира се, че можеше. Можеше да си вземе отпуска или да помоли някого да отвори музея вместо нея; можеше да пренощува при Линда; можеше да направи всичко, което е нужно.

— Страхотно! А! Ето я и нея!

Тъкър говореше за ужасно бледата млада жена по нощница, която се приближаваше бавно към тях.

— Лизи, запознай се с Ани.

Лизи очевидно не желаше да се запознава с Ани, защото не ѝ обърна никакво внимание. Тъкър трябваше да ѝ направи забележка, но едва ли щеше да посмее. Двамата лежаха в една и съща болница, а Лизи изглеждаше направо страшна.

— Грейс е в Париж — каза тя. — Утре пристига тук.

— Каза ли ѝ, че не трябва да идва, защото вече се знае, че няма да умра?

— Не. Разбира се, че трябва да дойде.

— Защо?

— Защото това продължи твърде дълго.

— Кое?

— Това да ни държиш разделени.

— Не ви държа разделени. Просто не ви събирам заедно.

Ани се изправи.

— Аз трябва да...

— Ще дойдеш утре, нали?

Ани погледна към Лизи, която не реагира.

— Може би утре не е много...

— Напротив. Удобно е.

Ани пое ръката му. Щеше ѝ се да я стисне, но се въздържа.

— И благодаря за книгите. Чудесни са.

— Довиждане, Лизи — каза Ани предизвикателно.

— Добре. Тогава ти се обади на Грейс да ѝ кажеш, че не е добре дошла — каза Лизи.

За свое удоволствие Ани започваше да схваща ситуацията. Дори грубостите във взаимоотношенията на тези хора бяха интересни, красиви и възхитителни.

ГЛАВА 13

— Значи цялата работа не е заради мен — каза Тъкър.

Каза го внимателно. Внимателно беше думата на седмицата. Беше решил да остане внимателен завинаги или поне докато получи сериозен инфаркт, когато щеше да стане сериозен или фриволен, според съвета на специалистите.

— Аз... Мислех си, че е — каза Лизи. — Мислех, че може да се зарадваш да ни видиш всичките.

Нещо странно се случваше с гласа на Лизи. Той беше по-дълбок, отколкото две минути по-рано, преди Ани да си тръгне. Сякаш участваше в някакъв Шекспиров театър, където девойка се преструва на младеж. Освен това говореше по-тихо от обикновено. И най-сетне, тонът ѝ беше притеснително кротък. Това не се хареса на Тъкър. То го караше да се чувства по-болен, отколкото си мислеше.

— Защо говориш така?

— Как?

— Като че ли ще се подлагаш на операция за смяна на пола.

— Майната ти, Тъкър.

— Така е по-добре.

— А защо трябва всичко да е заради теб? Не можеш ли да си представиш, че някоя случка на този свят може да не е посветена на теб?

— Помислих си, че се събирате всички, защото положението ми е много сериозно. Но вече не го мисля, така че да забравим за това.

— Няма да забравим за това.

— От чие име говориш в случая? От името на всички? От името на мнозинството? От името на възрастните? Защото според мен на Джаксън изобщо не му пука за тая работа.

— Да, Джаксън. Джаксън мисли така, както му кажеш ти.

— Това често се случва при шестгодишните. Презрението ти е неуместно.

— Сигурна съм, че изразявам мнението на мнозинството, като казвам, че всички бихме искали да се радваме на закрилата, на която се радва Джаксън.

— Да, бе. Понеже сте имали такъв гаден живот, нали?

Ако този разговор се представляваше от някой пророк, той по-скоро щеше да бъде някой от страховитите типове от Стария завет, отколкото благият Исус, кротък и внимателен. Очевидно вниманието беше мимолетно качество, което не може да се извиква по желание. Но така стоят изобщо нещата с човешките взаимоотношения. Те имат своя собствена температура и са лишени от термостат.

— И това те освобождава от всякаква отговорност, така ли?

— Общо взето, да. Ако ви бях изхвърлил на бунището, може би щях да се чувствам по-гузен.

— Значи нашият живот няма нищо общо с теб, така ли?

— Не е съвсем така.

— Нима?

Той знаеше, че не е съвсем така, но не знаеше как да го обясни, без да разпали още повече пререканието. Бащинските му умения отпреди Джаксън се свеждаха до следното: той просто оплождаше чаровни и красиви жени. И след като сговнеште отношенията си с тях, след тях хукваха богати, успели мъже. Хукваха и бедни и неуспели, разбира се, но дотогава на тях толкова им беше писнало от неудачници, че си намираха свестни, заможни партньори, които да осигурят на семейството стабилност и охолство. Това си беше елементарен дарвинизъм, макар че не се знаеше какво би казал Дарвин за склонността на жените да се чифтосват с Тъкър и да стават майки, в което не се забелязваше ясно изразен инстинкт за самосъхранение.

До това се свеждаха неговите родителски грижи и то бе не по-лошо от попечителски фонд, като се замисли човек. Попечителските фондове опорочават децата, докато заможните, но трезвомислещи пастроци — не. Тази система, разбира се, не беше достъпна за всички, но за него се беше получило. Имаше дори и нещо като възвръщаемост, тъй като бащата на Лизи плащаше лечението му в болницата. Не искаше да изкара, че човекът — пак му забрави името — му го дължи. Но все пак той бе получил доста чаровно семейство, ако пропуснем нечаровните му особености.

— Може и да греша — беше трудно да обясни всичко това от легнало положение.

Лизи си пое дъх.

— Мислех си, че това е единственият начин, по който изобщо можеше да се случи, нали?

Тя отново звучеше като момче. Хубаво щеше да е да реши веднъж завинаги кой глас да използва.

— Кое?

— Това животът ти да се събере около теб. Защото винаги си се крил от него много ловко. Винаги си бягал от него. Но ето че сега си прикован на легло и животът идва към теб.

— И ти смяташ, че това е полезно за един болен човек?

Беше длъжен да опита. Все пак сърдечният пристъп не е шега работа. Дори най-лекият инфаркт на миокарда е доста опасен. Полагаше му се малко почивка и рехабилитация.

— Това е полезно за една скърбяща жена. Изгубих дете, Тъкър.

Тонът на гласа ѝ се промени отново за трети или четвърти път. Добре, че не трябваше да ѝ акомпанира — щеше да пренастройва китарата през две минути.

— Значи е, както предполагам. Цялата работа не е заради мен.

— Точно така. Заради нас е. Но знае ли човек? Може и на теб да ти се отрази добре.

Може би имаше право. Или ще го излекува, или ще го убие. Тъкър знаеше на коя от двете вероятности би заложил, ако имаше пари.

Когато Лизи си тръгна, той взе книгите, които Ани му бе донесла, и прочете отзивите, отпечатани на кориците. Сториха му се обещаващи. Тя беше единственият човек в тази страна, а може би и изобщо, която разбираше какво му трябва и му го бе доставила, и той изпита празнота от нейната липса и от липсата на такива приятели, които биха се погрижили за него. Ани беше доста по-хубава, отколкото бе очаквал, макар да бе от жените, които не си представят, че имат някакви шансове срещу жена като Натали, която добре съзнаваше въздействието, което имаше върху мъжете. И тъй като не знаеше, че е хубава, много се стараше да бъде привлекателна по други начини. И поне, що се касаеше до Тъкър, усилията ѝ не бяха напразни. Наистина можеше да си представи как си почива в някое сурово, но красиво

морско градче, разхожда се по скалистия бряг с Джаксън и с някое куче, което можеха да наемат за случая. Кой беше този филм от английския период, където Мерил Стрийп все се взираше в морето? Може би Гулнес беше нещо подобно.

Джаксън се върна от магазина за играчки заедно с Натали, която носеше огромна пластмасова торба.

— Май ти е провървяло — каза Тъкър.

— Аха.

— Какво си избра?

— Хвърчило и футболна топка.

— Ясно. Аз пък си мислех, че ще си избереш нещо, с което да се занимаваш тук.

— Натали каза, че ще ме изведе навън да си поиграя. Може би, преди да отидем на зоопарк следобед.

— Натали ще те води на зоопарк?

— Ами като няма кой друг.

— Сърдиш ли се, Джаксън?

— Не.

Не бяха си казали нищо съществено след злощастното медицинско събитие. Тъкър не знаеше какво да каже, как да го каже или дори дали си струва да го казва.

— Тогава защо не искаш да говориш с мен?

— Не знам.

— Съжалявам за случилото се — каза Тъкър.

— Тази топка е професионална. С такава играят в Англия и в други страни.

— Супер. Ще ми покажеш разни трикове, когато изляза.

— Ще можеш ли да играеш футбол?

— По-добре от всякога.

Джаксън тупна топката в пода.

— Може би не тук, Джаксън. Някой наоколо може да си почива.

Туп.

— Сърдиш ми се.

— Просто си тупкам топката.

— Знам защо се сърдиш. Обещах ти да не се разболявам.

— Обеща ми, че не можеш да умреш, ако предишния ден си се чувствал добре.

— Умрял ли ти изглеждам?

Туп.

— Защото не съм умрял. Освен това истината е, че предишния ден не се чувствах добре.

Туп.

— Добре, Джак. Дай ми топката.

— Няма.

Туп, туп, туп.

— Добре, ще ти я взема.

Тъкър отметна чаршафите с престошена решителност.

Джаксън нададе писък, хвърли топката на баща си и се строполи на пода с ръце на ушите.

— Хайде, Джак — каза Тъкър. — Нищо не се е случило. Помолих те да спреш да тупкаш, ти отказа, но сега вече спря. Нямахте да те набия.

— Не ме е страх от това — отвърна Джаксън. — Лизи каза, че ако си напрегнеш сърцето, ще умреш. Не искам да ставам от леглото.

Браво на Лизи.

— Добре — каза Тъкър. — Тогава не ме принуждавай.

Важното е да слуша, помисли си Тъкър. Но вече нямаше да може да се преструва на обикновен татко на първокласник.

Джеси и Купър цъфнаха същия следобед, чорлави, объркани и сърдити. И двамата носеха айподи, и двамата слушаха хип-хоп с едното ухо. Слушалките, които бяха извадили от ушите си в случай, че баща им вземе да каже нещо, за което им пука, висяха свободно.

— Здравейте, момчета.

Синовете му смотолевиха нещо за поздрав, но звуците не стигнаха до ушите му, а се разпиляха по пода в далечния край на леглото му, откъдето чистачът по-късно щеше да ги измете.

— Къде е майка ви?

— Ъ? — каза Джеси.

— Добре е — каза Купър.

— Приятели, не искате ли да изключите за малко тези джаджи?

— Ъ? — каза Джеси.

— Не, мерси — каза Купър. Каза го любезно и Тъкър разбра, че всъщност отказът му е насочен към някакво съвсем различно предложение — за питие или за балетен спектакъл. Тъкър направи жест, показващ, че иска да си поговорят без звукова бариера. Момчетата се спогледаха, вдигнаха рамене и прибраха айподите в джобовете си. Отстъпиха не защото беше техен баща, а защото беше по-възрастен и защото лежеше в болнично легло; вероятно щяха да направят същото и за някой парализиран пътник в автобуса. С други думи, те бяха свестни деца, но не бяха *негови* деца.

— Попитах къде е майка ви.

— А, разбрах. Отвън в коридора е. — Най-често говореше Купър, но някак си създаваше впечатлението, че говори и от името на своя брат близник. Може би заради начина, по който двамата стояха един до друг с отпуснати ръце и гледаха напред.

— Не иска ли да влезе?

— Май не.

— Не искаш ли да я доведеш?

— Не.

— Искан да кажа иди да я доведеш.

— А. Добре.

Двамата отвориха вратата, надникнаха в коридора първо надясно, после наляво и помахаха на майка си да дойде.

— Но той иска да дойдеш. — И след кратка пауза: — Не знам защо.

— Не иска да влезе — каза Купър.

— Но ще влезе — каза Джеси.

— Добре.

Тя не влезе.

— Къде е?

Те бяха заели предишната си позиция, застанали мирно един до друг, вперили погледи пред себе си. Може би, като изключваха айподите, те по някакъв начин изключваха и себе си. Бяха в режим пасивна готовност.

— Може да е отишла до тоалетната? — предположи Купър.

— Сигурно — потвърди Джеси. — И сигурно вътре има някой.

— Сигурно — каза Тъкър.

Тъкър изведнъж изпита досада от безсмислието на това упражнение, замислено от Лизи. Тези хлапета бяха прелетели хиляди мили, за да стърчат в някаква болнична стая пред човек, когото едва познаваха; обсъждането на темата за тоалетната беше най-оживеният разговор, който тримата бяха успели да проведат. (Тъкър предпочиташе да говорят, но темата щеше да ги доведе до разни порнографски подробности, от които щеше да се чувства неудобно, макар че вероятно щяха да допаднат на момчетата.) А миг по-късно температурата в стаята щеше да падне с пристигането на една бивша съпруга, от която не се страхуваше толкова много и която не го мразеше толкова силно, но пък и не държеше особено да я види отново до края на дните си. После, след час-два, тази бивша съпруга щеше да се засече с друга такава, когато Нат доведеше Джаксън обратно. А тези две момчета щяха да се пулят срещу своята полусестра, която не познаваха, щяха да мотолевят и... господи. Някаква част от него бе възприемала на шега молбата към Ани да го измъкне оттук, но тази част вече я нямаше. Не бе останало нищо смешно.

Вратата се отвори и Кари надникна вътре предпазливо.

— Ние сме — каза Тъкър весело. — Влизай.

Кари направо няколко крачки в стаята, спря и го погледна.

— Боже мой — каза тя.

— Мерси — каза Тъкър.

— Извинявай, исках да кажа...

— Нищо — каза Тъкър. — Доста остарях, пък и осветлението тук не разкроява много, да не говорим, че изкарах и инфаркт. Приемам всичко това напълно спокойно.

— Не, не — каза Кари. — Исках да кажа Боже мой, откога не сме се виждаш.

— Добре — каза Тъкър. — Така да бъде.

Кари, разбира се, изглеждаше в добра форма, запазена и доволна. Беше напълняла, но и без това бе твърде кльощава от нерви, когато я напусна, така че няколкото килограма отгоре бяха просто признак на психическо здраве.

— Как я караш? — попита тя.

— Днес и вчера бива. Онзи ден — доста зле. Последните няколко години — бива.

— Чух, че с Кат сте се разделили.

— Да. Успях да оплескам нещата отново.

— Съжалявам.

— Да, бе.

— Наистина. Нямаме много общо помежду си, но всички се тревожим за теб. За теб е по-добре да имаш партньор.

— Да не посещавате заедно някой клуб на разочарованите съпруги?

— Не, но... Ти си баща на децата ни. Искаме да си добре.

Начинът, по които се изразяваше Кари, накара Тъкър да се почувства като някакъв многоженец в изолирана религиозна общност, а Кари се явяваше представителка на съпругите. Трудно му беше да си представи, че е ерген. Опита за миг. Хей! Аз съм ерген! Не съм обвързан с никого! Мога да правя каквото пожелая. Тц. Някак си не се получаваше. Може би, когато му махнеха системите, щеше да се почувства малко по-необвързан.

— Благодаря. А ти как си?

— Великолепно, скъпи, благодаря. Работата е добре. Джеси и Купър са добре, както виждаш... — Тъкър се видя принуден да погледне, макар да нямаше кой знае какво за гледане, освен мимолетно оживление при споменаването на имената им.

— Бракът ми е добре.

— Страхотно.

— Водя съдържателен обществен живот, Дъг има солиден бизнес...

— Прекрасно. — Мислеше си, че ако я засипе с достатъчно одобрителни изрази, тя ще спре, но тактиката му не даваше резултат.

— Миналата година пробягах маратона.

Той се отказа от думите и продължи единствено да клати глава в няма възхищение.

— Сексуалният ми живот е по-пълноценен от всякога.

Най-сетне момчетата излязоха от режим на пасивна готовност. Лицето на Джеси се сгърчи в маска на отвращение, а Купър се преви надве, сякаш някой го беше ударил в стомаха.

— Гадост — каза той. — Моля те, мамо. Престани.

— Аз съм здрава жена на трийсет и няколко години. Няма защо да се крия.

— Браво — каза Тъкър. — На бас, че и червата ти функционират по-добре от моите.

— Ще спечелиш баса — откликна Кари.

Тъкър се запита дали пък не се е смахнала през последните десетина години. Жената, с която разговаряше, по нищо не напомняше онази, с която бе живял — онази Кари, която познаваше, беше свенлива госпожица, която мечтаеше да съчетае заниманията си по скулптура с интереса си към деца в неравностойно положение. Тя обичаше Джеф Бъкли, „Ар и Ем“ и поезията на Били Колинс. Жената срещу него не би имала представа кой е Били Колинс.

— Каквото и да приказват хората, това да бъдеш футболна майка от предградията има своето очарование — каза Кари.

А, сега разбирам, помисли си Тъкър. Двамата водеха нещо като културна война. Той беше тежкарят, рокендрол певец и композитор, който живееше във Вилидж и вземаше наркотици, а тя беше девойчето, което той бе зарязал някъде в провинцията. В действителност двамата водеха много сходен живот, само дето Джаксън играеше в ученическия отбор по бейзбол, а не по футбол, и последното ѝ посещение в Ню Йорк беше по-скорошно от неговото. И вероятно беше изпушила някой и друг джойнт през последните пет години. Може би всички се канеха да нахлуят в болничната му стая, размахвайки комплексите си като бейзболни бухалки. По всичко изглеждаше, че ситуацията ще се пооживи.

Спаси ги появата на Джаксън, който пресече тичешком стаята, за да блъсне Джеси и Купър в стомаха. Те откликнаха със смях и възклицания — най-сетне се бе появил някой техен човек. Влизането на Натали беше малко по-тържествено. Тя махна за поздрав на момчетата, които не ѝ обърнаха внимание, и се представи на Кари. Или пък може би се представи повторно, Тъкър не можеше да си спомни. Как можеше да запомни кой с кого и кога се е срещал? Сега обаче определено се проучваха. Натали по някакъв начин погълна Кари цялата, след което я изплю обратно и Кари разбра, че са я изплюли обратно. Тъкър беше съгласен, че жените са по-прекрасният и по-мъдрият пол, но също така те можеха да бъдат непоправимо зловни.

Момчетата продължаваха да се боричкат. Тъкър унило забеляза с какво облекчение и радост Джаксън реагира на появата на двамата си полубратя. Очарованието им произтичаше от факта, че не даваха

никакви признаци на умирање, за разлика от баща му. Децата надушват тези неща. Плъховете, които напускат потъващия кораб, не носят морална отговорност, те просто така са устроени.

— Джаксън, как беше зоопаркът?

— Супер. Виж какво ми купи Натали.

Беше химикалка с поклацаща се на пружина маймунска глава.

— Иха. Каза ли благодаря?

— Той се държа безукорно — вметна Натали. — Цяло удоволствие е да се разхожда човек с него. И освен това знае почти всичко за змиите.

— Не знам дължините на всички видове — каза скромно Джаксън.

Момчетата спряха да се боричкаш и в стаята се настани тишина.

— Събрахме се, значи — каза Тъкър. — И сега какво?

— Май това е моментът, в който трябва да прочетеш завещанието и последната си воля — каза Натали. — И ще разберем кое от децата си обичаш най-много.

Джаксън погледна първо нея, после Тъкър.

— Натали се шегува, сине — каза Тъкър.

— А, ясно. Но сигурно ще кажеш, че обичаш всички еднакво — каза Джаксън с тон, който издаваше, че за него подобно внушение би било неприемливо и невярно.

И е прав, помисли си Тъкър. Как може да ги обича еднакво? Само един поглед към зле прикритото кълбо от нерви Джаксън и тези две свестни, но, честно казано, скучни и тъповати момчета, разкриваше лъжата напълно. Той съзнаваше, че бащинството е важно само ако наистина си баща — ако седиш с децата си посред нощ и се мъчиш да разсееш остатъка от кошмарите им, ако подбиращ книгите и училищата им, ако ги обичаш дори когато те дразнят и вбесяват. Той беше останал с близнаците първите няколко години, но след като се раздели с майка им, започна да мисли за тях все по-рядко. А и нима можеше да бъде другояче? Беше се опитал да възприема петте деца като еднакво важни, но тези двамата го дразнеха и отегчаваха, Лизи беше изпълнена със злоба срещу него, а Грейси едва познаваше. Е, да, вината беше негова и се ласкаеше от мисълта, че ако не бяха се разделили с Кари, Джеси и Купър нямаше да бъдат толкова шибано безлични. Но истината беше, че те си бяха много добре. Имаха си

много полезен татко със своя собствена фирма за коли под наем и недоумяваха защо всички настояват, че връзката им с някакъв човек, който живее далече от тях, е от значение за добруването им. От друга страна, Джаксън предизвикваше у него трепване дори с едно просто включване на телевизора сутрин, докато той още лежеше в просъница. Не можеш да обичаш непознати хора, ако не си Христос. Тъкър се познаваше достатъчно, за да знае, че той не е Христос. Така че кого още обичаше освен Джаксън? Прехвърли наум разни имена. Не, засега списъкът се изчерпваше с Джаксън. С пет деца и всичките жени беше трудно да предположи, че дефицитът ще бъде негов основен проблем. Странно как се извъртат нещата.

— Доста се изморих — рече. — Защо не отидете всички да видите Лизи?

— Дали тя ще иска да ни види? — попита Кари.

— Разбира се — каза той. — Това е идеята. Да се опознаем като семейство.

И най-добре ще е това да стане в друга болнична стая, а не в неговата.

Два часа по-късно те се върнаха, ухилени и омесени в обща група. Бяха приобщили още един член — млад мъж със смешна рунтава брада и китара.

— Познаваш ли Зак? — каза Натали. — Пада ти се някакъв. Той е твой фактически зет.

— Аз съм ти фен — каза Зак. — И то сериозен фен.

— Страхотно — каза Тъкър. — Благодаря.

— „Джулиет“ промени живота ми.

— Страхотно. Искам да кажа страхотно в случай, че животът ти е имал нужда от промяна. Може да не е.

— Имаше.

— Значи страхотно. Радвам се, че съм помогнал.

— Зак иска да ти изпее една-две свои песни — каза Натали. — Но го беше срам да ти каже.

Тъкър се запита дали наистина смъртта е толкова страшна. Един бърз инфаркт и довиждане. И нямаше да му се наложи да слуша песни от брадати фактически зетове цял живот.

— Моля — каза Тъкър. — Публиката ти е в плен.

— Коя е твоята? — попита Джина Дънкан.

Отново слушаха „Голата“. Цяла седмица бяха слушали пиратски записи на парчета от албума „Джулиет“. Дънкан беше направил девет различни плейлисти, спазвайки реда на песните в тавата, а изпълненията бяха от различни концерти по време на турнето '86. По някое време Джина заяви, че предпочита студийните албуми, изтъквайки аргумента, че в тях няма непрекъснати пиянски кръсъци върху любимите ѝ парчета.

— Коя е моята какво?

— Твоята... Как я нарича той? „Принцеса Невъзможна“?

— Не знам. Повечето жени, с които съм имал връзка, са били доста свестни.

— Но той има предвид друго, не мислиш ли?

Дънкан я погледна. Досега никой не бе понечил да спори с него относно текстовете на Тъкър Кроу. Не че Джина наистина спореше с него, но обмисляше някаква своя интерпретация, различна от неговата, и това го правеше раздражителен.

— Какво има предвид тогава, о, велики кроуложе?

— Извинявай. Не исках да... Не се правя на експерт.

— Добре — каза той и се ухили. — Защото тази работа отнема известно време.

— Несъмнено. Но не е ли тя Принцеса Невъзможна заради това, че е недостижима? А не заради това, че е невъзможна като характер?

— Ето това — каза той великодушно, — му е великото на изкуството, не мислиш ли? То може да означава най-различни неща. Но, така или иначе, тя е била доста труден човек.

— Но в първата песен...

— „А ти си?“

— Да, точно. В нея се пее...

— „Казаха ми, че да говоря с тебе / е все едно да дъвча бодлива тел с афти в устата / но ти никога не си ме наранила“.

— Как се връзва това с невъзможния характер? Щом като никога не го е наранила.

— Вероятно е станала невъзможна по-късно.

— Аз пък си мислех, че става дума за това, че е недостъпна. Нейно Височество там горе, а той, принизен, в подножието ѝ.

Дънкан почувства, че го обзема лека паника — онова парване в стомаха, което човек изпитва, когато си спомни, че е оставил ключовете си на масата в кухнята миг след като е затворил входната врата отвън. Той бе вложил доста време и енергия в невъзможността на Джулиет. Ако не беше разбрал нещата правилно, какъв се явяваше?

— Не — отсече той.

— Е, ти разбираш повече от мен. Но ако все пак е имал предвид това...

— Макар да не е...

— Добре, но да оставим Тъкър и Джулиет, интересно ми е по принцип — имал ли си такъв случай? Където знаеш, че топката е висока за теб?

— Сигурно. — Той прехвърли справочника със своите сексуални връзки, по-голямата част от който се състоеше от празни картончета, провери на Н за „Невъзможна“ и на Т за „Топка, висока“, но не откри нищо. Сецаше се за приятели, които бяха преживели нещо такова, но истината беше, че Дънкан никога не би понечил да хлътне по такава магнетична жена като Джулиет, пък и изобщо по някаква магнетична жена. Той си знаеше мястото — не на един, а на два етажа по-долу, за да бъде осуетена и най-малката вероятност за контакт. От неговата позиция изобщо не се мяркаха никакви недостъпни жени. Ако въпросната сграда беше универсален магазин, то той се намираще в подземния етаж при лампите и чиниите, а Джулиетите бяха в сектора за дамско бельо, на два ескалатора разстояние.

— Разкажи.

— Е, сецаш се. Най-обикновен случай.

— Как се запознахте?

Дънкан осъзна, че след като се бяха озовали в царството на пренебрегнатите, вече беше длъжен да разкаже нещо, иначе положението ставаше безутешно. Никой не е чак такъв загубеняк, че да няма в живота си дори загуба. Той се опита да изфантазира екзотиката, която Джина вероятно очакваше да чуе; представи си тежък грим, сложни прически, лъскави дрехи.

— Помниш ли една банда на име „Хюман лийг“?

— Да! Разбира се! Боже мой!

Дънкан се усмихна загадъчно.

— Ти си излизал с момиче от „Хюман лийг“?

Дънкан изтръпна. Вероятно съществуваше уебсайт, където можеше да се види списък на мъжете, с които момичетата от „Хюман лийг“ бяха излизали, и тя лесно щеше да провери.

— Е, не, не. Моята... бивша не беше точно член на „Хюман лийг“. По-скоро някакво подобие. В колежа. — Така по биваше. — Същата работа, синтезатори и странни прически. Но беше съвсем за кратко. Тя се хвана с басиста на някаква друга банда от осемдесетте. А ти?

— С един актьор. Той спеше с всички от колежа по сценични изкуства. Аз обаче бях достатъчно глупава да си помисля, че съм различна.

Добре му се получи, мислеше си Дънкан. Двата бяха сродни отритнати души. Но продължаваше да го тревожи мисълта, че може би е живял две десетилетия с погрешно схващане за отношенията между Тъкър и Джулиет.

— Мислиш ли, че е важно? Дали Джулиет е невъзможна в смисъл на непоносима или невъзможна в смисъл на недостижима?

— В какъв смисъл важно? За кого?

— Не знам. Просто ще се чувствам малко тъпо, ако през цялото време съм мислил погрешно.

— Как може да мислиш погрешно? Та ти знаеш за този албум повече от всеки друг на планетата. Но все едно. Както ти самият каза, няма такова нещо като погрешно.

Дали изобщо някога бе чул „Джулиет“ по начина, по който го чуваше Джина? Вече не беше толкова сигурен. Щеше му се да вярва, че не му е убягнало нито едно загатване в текстовете или в музиката — фраза от Къртис Мейфийлд тук, намигване към Бодлер там. Но може би беше прекарал толкова време под повърхността на албума, че бе забравил да се покаже над повърхността, за да си вземе въздух, и по този начин бе пропуснал да чуе албума с ухото на непредубеден слушател. Може би беше вложил толкова усилия да преведе нещо, което и без това си беше на английски.

— Хайде да сменим темата — каза той.

— Извинявай — каза Джина. — Сигурно ужасно те дразня с моето дрънкане при положение, че не знам нищо. Но виждам колко пристрастяващо може да бъде това.

Когато Ани пристигна на свиждане на Тъкър следващата сутрин, той беше облечен и готов за тръгване. Джаксън седеше до него, зачервен, потънал в пухенката си, която очевидно не бе предназначена за употреба в топли болнични помещения.

— Хоп — каза Тъкър. — Ето я и нея. Да тръгваме.

Двамата минаха покрай нея, насочвайки се към вратата. Демонстративната решителност на Джаксън личеше в брадичката, издадена напред, и в твърдата му стъпка и внушаваше, че сцената е отретпетирана до последния сантиметър.

— Къде отиваме? — попита Ани.

— У вас — каза Тъкър. Той вече беше преполовил дължината на коридора и тя едва чуваше думите му, докато препускаше след него.

— В хотела ми? Или в Гулнес?

— Да. Второто. Дето е на морето. Джаксън се нуждае от солени лактови бонбони, нали, Джаксън?

— Аха.

— От какво? Не знам какво е това. Няма да го намерите.

Тя се шмугна в асансьора, преди вратите да се затворят.

— Тогава какво има като за него?

— Може би захарни пръчки. Но са много вредни за зъбите — каза Ани.

Запита се какво желае да произтече от дадените обстоятелства. Дали искаше да бъде развратна любовница на един музикант, или да остане болничен посетител? Защото подозираше, че двете кариери са несъвместими.

— Мерси — каза Тъкър. — Значи ще вземем от тях.

Тя се взря в лицето му за следи от нетърпение или сарказъм, но не откри нищо подобно.

Асансьорът звънна и вратата се отвори. Тъкър и Джаксън излязоха на улицата и започнаха да размахват ръце за такси.

— По какво се познава, че са заети? — попита Тъкър. — Все забравям.

— По жълтите лампички.

— Кои жълти лампички?

— Не можеш да ги видиш, защото всички са заети. Тъкър, слушай...

— Татко, жълта лампичка!

— Супер.

Таксито спря и Тъкър и Джаксън се качиха.

— За коя гара?

— „Кингс крос“, само че...

Тъкър даде на шофьора сложни напътствия, включващи адрес в Западен Лондон, за който Ани предположи, че е на Лизиния апартамент, и обратното пътуване през целия град до гарата. Сигурно щеше да се наложи да спрат на някой банкомат. Той нямаше пари и щеше да остане шокиран от сметката.

— Идваш ли? — каза Тъкър, докато дърпаше вратата. Разбира се, въпросът беше реторичен и тя се изкуши да отклони поканата само за да види как ще отвърне тогава. Вмъкна се в колата.

— Първо трябва да си вземем багажа от апартамента на Лизи. Знаеш ли разписанието на влаковете?

— Ще изпуснем следващия. Но половин-един час след него има друг.

— Време за списание, чаша кафе... Май не съм се возил на английски влак досега.

— ТЪКЪР! — каза Ани. — Името прозвуча пискливо, неприятно и доста по-силно, отколкото бе искала, и Джаксън я погледна стреснато. На негово място тя щеше да подложи на съмнение перспективите за приятна морска ваканция. Но трябваше по някакъв начин да прекъсне постоянно отплесващия се разговор.

— Да? — каза Тъкър меко. — Слушам те, Ани.

— Добре ли си?

— Чувствам се съвсем добре.

— Искам да кажа, разрешено ли ти е да напуснеш болницата, без да се обадиш на никого?

— Защо мислиш, че не съм се обадил на никого?

— Предполагам. Съдейки по скоростта, с която се изнесохме.

— Сбогувах се с един-двама души.

— С кого?

— С разни хора, с които се запознах. Хей, това не е ли „Албърт хол“?

Тя не отвърна и той сви рамене.

— Имаш ли още балони у себе си? Защото в Гулнес няма кой да ти ги извади.

Не се получаваше. Тя му говореше, сякаш му беше майка, тоест в случай, че той беше роден някъде в Йоркшир или Ланкашир през 50-те от родители, които държаха пансион. Тя почти долавяше гол балатум и варен дроб в интонацията си.

— Не, казах ти. Може би е останала една малка клапа, но тя няма защо да те притеснява.

— Ще ме притесни, ако се капичнеш и пукясаш.

— Тате, какво е да се капичнеш и пукясаш?

— Нищо. Английски глупости, не е нужно да ни прибираш у вас, чу ли? Ако те притесняваме, просто ни остави в някой хотел и готово.

— Видя ли се с всичките си близки? — Само да приключеше веднъж със задължителните въпроси, щеше да възприеме ролята на домакин, щеше да стане гостоприемна, тактична и любезна.

— Да — каза Тъкър. — Вчера следобед си направихме чудно чаено парти. Всички са добре, всички се разбират, всичко е прекрасно. Моите задължения приключиха.

Ани се опита да срещне очите на Джаксън, но момчето гледаше навън с подозрителна съсредоточеност. Без да го познава, й се стори, че се опитва да не засече погледа ѝ.

Тя въздъхна.

— Добре тогава. — Беше направила, каквото зависеше от нея. Беше проверила здравословното му състояние и дали беше изпълнил родителските си задължения. Не можеше да подложи думите му на съмнение. А и не искаше.

Джаксън остана предоволен от пътуването с влака, най-вече благодарение на продуктите на английското сладкарство. Имаше разрешение да ходи до вагон-ресторанта, когато пожелае. Той постоянно се връщаше оттам с желирани бонбони, бисквити и хрупкави лакомства и с удоволствие произнасяше имената им, сякаш опитваше италиански вина. Тъкър от своя страна посрбваше внимателно чай от стиропорена чаша и зяпаше къщите, които се низеха през прозореца. Земята бе много равна, а небето тегнеше от мрачни, оловносиви облаци.

— Какво може да прави човек във вашия град?

— Да прави ли? — изсмя се Ани. — Извинявай, но съчетанието от Гулнес и глагол в деятелен залог ме свари неподготвена.

— Няма да останем дълго.

— Само докато децата ти вдигнат ръце от теб и поемат обратно хилядите мили път към дома.

— Това заболя.

— Съжалявам — каза Ани. И наистина съжаляваше. Откъде това неодобрение? Не я ли привличаше донякъде тъкмо с бурното си минало? Какъв смисъл има да си падне по рок музикант, ако очаква от него да се държи като библиотекар?

— Как е Грейс?

Джаксън погледна баща си и Ани засече погледа му преценяващо, преди да го премести върху адресата на своя въпрос.

— Грейс е добре. Живее в Париж с някакъв тип. Учи за... за нещо си.

— Знам, че не си я видял. — Млъкни, за бога, помисли си Ани.

— Видях я. Нали, Джако?

— Да, татко. Аз видях.

— Ти си видял, че той я е видял?

— Да. Наблюдавах през цялото време, докато той я гледаше и говореше с нея.

— Ти си малка мента, а ти си голяма мента.

Двамата не казаха нищо. Може би не знаеха какво означава мента.

— Защо точно тя?

— Коя?

— Защо Грейс?

— Защо Грейс какво?

— Защо се видя с другите, а от нея те е страх?

— Не ме е страх от нея. Защо да ме е страх?

Може би и Дънкан трябваше да бъде тук да слуша тези работи. Тя знаеше, че Дънкан би дал едното си око плюс няколко вътрешни органа, за да може да седи в този влак и да слуша тези глупости; с това тя му мислеше доброто, защото ако той присъстваше, маниакалният му интерес към този човек щеше да се изпари, може би до капка. Според нея всички отношения отслабваха от физическата близост; не можеш

да изпитваш благоговение пред човек, който посрѣбва чай във влака, докато лъже безсрамно за отношенията с дъщеря си. На нея ѝ отне точно три минути да замени страстната възхита и мечтателност с тревожно и по майчински непримиримо неодобрение. Струваше ѝ се, че по същия начин би описала чувствата, които спохождаха някои от омъжените ѝ приятелки. Тя се бе омъжила за Тъкър някъде между болничната стая и таксито.

— Не знам защо — каза Ани, — но те е страх.

Нещо в пътуването до Гулнес напомняше на Тъкър за „Старият антикварен магазин“^[1]. Не че имаше чувството, че пълзи през английската провинция, за да умре, макар английските влакове да не са много по-бързи от малката Нел и дядо ѝ, които вървят пеша. (Влакът вече бе спирал три пъти и всеки път равнодушен мъжки глас им се извиняваше от високоговорителите.) Той обаче определено не бе в най-добрата си форма, пътуваше на север, а зад гърба си бе оставил страхотна каша. По-добре от всякога разбираше как се е чувствало едно болно момиче в деветнайсети век. Може би се разболяваше от нещо като душевно страдание или от някакъв екзистенциален вирус, каквито се бяха навъдили.

Тъкър искаше да вярва, че е честен със себе си и лъже само другите. И цял живот бе лъгал за Грейс. Нея също бе лъгал. Хубавото беше, че тези лъжи не бяха постоянни, че имаше периоди, в които не се налагаше да баламосва никого, но лошото беше, че тези периоди се дължаха на отсъствието на Грейс от вниманието му. Беше я виждал два-три пъти, откак се беше родила (един от които беше нейното ужасно гостуване в къщата им в Пенсилвания, за което Джексън си спомняше с безкрайна нежност), и се стремеше, безуспешно, да мисли за нея колкото можеше по-рядко. И ето го — пътува в някакъв влак и отново лъже за Грейс.

Всъщност лъжите не бяха изненадващи. Няма как да води живот в трето лице — „Тъкър Кроу, полулегендарен саможивец, създател на най-великия и най-романтичния албум за любовна раздяла на всички времена“ — и да казва истината за голямата си дъщеря. А тъй като нямаше свой живот в първо лице и не бе имал такъв от онази нощ в Минеаполис, той просто трябваше да се отърве от нея. След като

остави пиенето, тръгна на терапия, но продължи да лъже и терапевта си; или поне не направи нищо, за да му даде идея относно важността на Грейс, а на терапевта никога не му хрумна да изчислява времето. (Никой не бе правил тези сметки. Нито Кат, нито Натали, нито Лизи...) Все му се струваше, че да говори за Грейс би означавало да се откаже от „Джулиет“, а това той не можеше да направи. Когато навърши петдесет, започна да прави равносметки и, общо взето, постиженията му се изчерпваха с „Джулиет“. Той не харесваше албума, но имаше хора, които го харесваха, и това му стигаше. Съвсем нормално е човек да пожертва едно-две деца, за да запази славата си на музикант, при положение, че нищо друго не му е останало. Пък и Грейс не беше нещастна. Е, сигурно имаше сериозен проблем по отношение на бащите и на мъжете като цяло. И майка ѝ или пастрокът ѝ вероятно е трябвало да плащат за терапевт, както Кат бе плащала за неговия. Но според него тя беше красиво и умно момиче и щеше да се справи. Вече имаше приятел и професия, макар да не помнеше каква точно беше тази професия. Цената, която тя плащаше за бащината си суета, беше поносима. Ако Грейс обаче някога решише да изложи родителските му провинения пред публиката на „Кой е баща ти?“ там едва ли щяха да споделят отношението му. Но светът е по-сложен и не се състои само от добри и лоши, от чудесни бащи и ужасни бащи. И слава Богу.

Ани се смръщи.

— Какво има?

— Опитвам се да разбера нещо.

— Мога ли да ти помогна?

— Надявам се. Кога е родена Грейс?

По дяволите, помисли си Тъкър. Някой се опитва да смята. Изпита едновременно ужас и облекчение.

— По-късно — каза Тъкър.

— По-късно от кого или от какво?

— Има неща, които не са ти ясни.

— Нима? Като например какво интересно има във възрастта на Грейс?

— Ти си умна жена, Ани. Ще стигнеш до отговора сама. Но аз не мога да говоря за това сега.

Той кимна с глава към Джаксън, който беше потънал в списанието си.

— О.

И когато срещнаха очи, той разбра, че тя беше съвсем близо до отговора.

Пристигнаха в Гулнес по тъмно. Помъкнаха багажа си към пиацата пред гарата, където ги чакаше зловонно такси. Шофьорът пушеше, облегал гръб на колата, и когато Ани му каза адреса, той хвърли цигарата и изпсува. Ани направи безпомощна гримаса към Тъкър. Наложиха се сами да сложат чантите си в багажника, или по-точно наложи се Ани и Джаксън да свършат това. Не му разрешаваха да вдига нищо.

Минаха покрай ярко осветени магазинчета за дюнер-кебап, покрай индийски ресторанти с оферти за храна на корем срещу три паунда и барове с двусрични имена като „Лъкис“, „Блондис“ или „Бузьрс“.

— По светло градът изглежда по-ведро — обясни Ани с неудобство.

Тъкър постепенно се ориентираше. Ако сменеше тукашните ресторанти за екзотична кухня с предпочитаните в Америка и вместо надписа „игрална зала“ поставеше надписа „казино“, щеше да се озове в някой от евтините курорти на Ню Джърси. От време на време някой от приятелите на Джаксън се озоваваше в крайбрежно градче от същия вид само защото родителите му погрешно го свързваха с някакъв приятен спомен от младостта или защото приемаха романтиката и лиризма в ранните албуми на Врус Спрингстийн твърде буквално. Връщаха се оттам неизменно отвлечени от вулгарността, злобата и пиянството на местните.

— Джаксън, обичаш ли риба с пържени картофи? Искате ли да си вземем за вечеря?

Джаксън погледна към баща си: обича ли риба с пържени картофи? Тъкър кимна.

— Има едно добро място, недалече от нас. От мен. Тъкър, ти по-добре да изядеш рибата без панировката. И без картофите.

— Звучи страхотно — каза Тъкър. — Можем да останем тук завинаги.

— Но няма, нали, татко? Трябва да се видя с мама.

— Шегувам се, хлапе. Ще се видиш с мама.

— Мразя шегите ти.

Тъкър още мислеше за разговора във влака. Нямаше идея как да говори за това с Ани, не знаеше дали изобщо е способен да го направи. Ако беше възможно, щеше просто да го напише на един лист, да ѝ го връчи и да изчезне. Всъщност познанството им беше започнало точно по този начин, с единствената разлика, че беше писал всичко на киберхартия.

— Имаш ли компютър у вас?

— Да.

— Може ли да ти напиша един имейл?

* * *

В стаята за гости на горния етаж се опита да си представи, че се намира пред своя компютър, че никога не е виждал Ани и че тя се намира на хиляди мили далеч; не искаше да мисли, че ще си говори с нея отново половин час по-късно. Разказа ѝ как бе открил, че има дъщеря, и как не бе отишъл да я види веднага от срам и от страх, и как я бе виждал два-три пъти през живота си. Разказа ѝ, че дори не харесвал Джули Бийти кой знае колко и затова престанал да пее песни за мъката и копнежа по нея и че когато престанал да изпълнява тези песни, други така и не могъл да напише.

Никога досега не бе разкривал толкова пълно картината — дори бившите му съпруги не знаеха толкова, колкото щеше да узнае Ани. Не се бяха опитали и да направят тази сметка, а и той не бе им помогнал, защото неведнъж бе лъгал за възрастта на Грейс. Когато погледна общия сбор от своите престъпления на екрана, те не му се сториха чак толкова много. Не беше убил никого. Погледна отново да не би да е пропуснал нещо. Не. Беше излежал двайсетгодишна присъда за престъпления, които не беше извършил.

Той се провикна през стълбите към Ани:

— Да го разпечатам ли, или ще го четеш от екрана?

— Ще го прочети от екрана. Ще сложиш ли чайника?

— Лесно ли става?

— Ще се справиш.

Разминаха се на стълбите.

— Не можеш да ни изхвърлиш на улицата през нощта.

— Ха. Сега разбирам защо държеше да изчакаме, докато Джаксън заспи. Разчитал си на милостивата ми натура.

Той се усмихна въпреки присвиването в стомаха, влезе в кухнята, откри електрическия чайник и натисна копчето. Докато чакаше водата да кипне, съгледа снимката, която Кат им бе направила с Джаксън пред „Ситизън банк парк“, когато ходиха на мач на „Филис“. Тя си беше направила труда да разпечата снимката и да я закачи и това го трогна. Не приличаше на лош човек, поне на тази снимка. Облегна се на кухненския плот и зачака.

[1] Роман от Чарлз Дикенс. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 14

— Така — каза тя, когато прочете писмото му. — Първо, веднага ще се обадиш на някоя от бившите си съпруги или на някое от децата си.

— Само това ли ще ми кажеш? За цялата ми кариера?

— Веднага. Без условия. Едно от нещата, които признаваш, е, че си избягал от Грейс, преди да дойде в болницата.

— А, да. Ха. Забравих, че още не съм си признал за това.

— Не е задължително да говориш с, Грейс, макар че сигурно трябва. Но някой трябва да й каже. А и трябва да уведомиш всички, че си добре.

Той се спря на Натали. Тя щеше да е ядосана, студена и язвителна, но това не беше чак толкова важно. И без това не разчиташе на нея да му вари супа на старини. Избра номера на мобилния ѝ, тя вдигна и той се опита да предаде най-същественото под дъжд от стрели. Дори ѝ даде телефонния номер на Ани, като един истински отговорен баща.

— Благодаря ти — каза Ани. — Второ: „Джулиет“ е страхотен албум. Не го слагай в един кюп с другите неща.

— Прочете ли изобщо писмото?

— Да. Ти си много лош човек. Ти си бил скапан баща на четири от петте си деца и скапан съпруг на всичките си жени и скапан партньор на всичките си гаджета. И все пак „Джулиет“ е страхотен албум.

— Как можеш да мислиш така? След като знаеш каква боза е.

— Откога не си го слушал?

— Господи. Откакто излезе.

— Аз го слушах онзи ден. Колко пъти си го слушал?

— Та аз го написах.

— Колко пъти?

— Целия? Завършен?

Беше ли го чул дори веднъж? Опита се да си спомни. Почти във всяка една от връзките му се случваше да завари някого да слуша тайно музиката му и да реагира със стреснато, виновно изражение. Беше се случвало дори с едно-две от децата му, макар, слава Богу, не с Грейс. Но той познаваше Грейс толкова малко, че нямаше как да я улови да върши нещо тайно. Поклати глава.

— Никога?

— Май не. Пък и защо да го правя? Изпълнявал съм тези песни на сцена всяка вечер. Щях да знам, ако в тях имаше нещо. Но няма. Те са пълна измама.

— Казваш ми, че изкуството е измислено? Добро утро.

— Казвам ти, че моето... изкуство е неистинско. Извинявай. Ще се изразя по друг начин. Казвам ти, че моят рок албум е пълна лъжа.

— Защо смяташ, че това ме интересува?

— Аз не бих се изкефил да разбера, че Джон Ли Хукър всъщност е бял счетоводител.

— А не е ли?

— Той не е жив.

— Не знаех това. Във всеки случай се опитваш да ме изкараш малоумна.

— Моля? Това пък защо?

— Слушала съм този албум стотици пъти и все още нямам чувството, че съм го изчерпала. Значи съм тъпа. Нали ще си говорим само с факти? Албумът е боклук — факт. А щом не мога да проумея фактите, значи съм глупава.

— Не, извинявай, не исках да кажа това.

— Така че, хайде, обясни разликата в мненията ни за „Джулиет“.

Той я погледна внимателно. По всичко личеше, че е истински ядосана, което означаваше, че албумът наистина има емоционална стойност за нея. Която той се опитваше да омаловажи. Сви рамене.

— Не мога. Освен с лафа, че всяко мнение е правилно.

— В който ти не вярваш?

— Не и в този конкретен случай. Виждаш ли... Това е все едно аз съм готвач, а ти хапваш в моя ресторант и ми обясняваш колко е вкусна храната. Но аз знам, че съм се изпикал в нея, преди да я сервирам. Така че в такъв случай твоето мнение си е правилно, но...

Ани сбърчи гнусливо нос и се изсмя.

— Но показва липса на вкус?

— Именно.

— Значи Тъкър Кроу смята, че почитателите му не могат да различат пикня, когато им я сервират.

Тъкмо това смяташе Тъкър Кроу по време на онова турне. Той не понасяше собствената си музика, но също така презираше всички, които я харесваха. Това беше една от причините да се откаже, без да му мисли.

— Нали знаеш, че и лошите хора могат да правят велико изкуство? — попита Ани.

— Естествено. Някои от хората, на чието изкуство се възхищавам най-силно, са пълни задници.

— И Дикенс не се е отнасял много добре с жена си.

— Но Дикенс не е написал мемоари, озаглавени „Отнасях се добре с жена ми“.

— Ти не си записал албум, озаглавен „Джули Бийти притежава дълбока душевност и аз не съм забременил нито една друга жена, докато съм бил с нея“. Няма значение как е създаден албумът. Ти смяташ, че всичко е случайност. Но независимо дали ти харесва, музиката, вдъхновена от Джули, е прекрасна.

Той вдигна ръце в престолен жест на отчаяние и се засмя.

— Е? — каза Ани.

— Не мога да повярвам, че след всичко, което ти казах, си говорим за това колко съм велик.

— Не си говорим за това. Ти просто бъркаш двата въпроса. Ти не си велик. Ти си безпринципен, лекомислен, ленив... пръдльо.

— Мерси.

— Поне си бил такъв. Но ние говорим за това колко велик е *албумът*.

Той се усмихна.

— Окей. Комплиментът се приема, макар с недоверие. Обидата — също. Трябва да призная, че досега никой не ме беше наричал пръдльо. Хареса ми.

— Можеш да признаеш само, че не си чул досега някой да те нарича пръдльо. Убедена съм, че се е случвало. Не четеш ли в интернет? Всъщност, разбира се, че четеш. Нали така се запознахме.

Тя се запъна. Личеше, че иска да каже още нещо, но се въздържа.

— Продължи.

— И аз трябва да призная нещо. И то е почти толкова лошо, колкото твоето.

— Добре.

— Сещаш ли се за човека, който написа първата статия на онзи уебсайт? Където си прочел и моята статия?

— Дънкан някой си. Като си говорим за пръдльовци.

Ани го погледна и вдигна ръце към устата си. Той за малко да се притесни, че е казал нещо нередно, когато забеляза, че очите ѝ проблясват дяволито.

— Какво?

— Тъкър Кроу знае кой е Дънкан и го нарича пръдльо. Не мога да ти опиша колко странно е това.

— Познаваш ли този тип?

— Той е... Тази къща беше негова до преди няколко седмици.

Тъкър зяпна.

— Значи той е човекът, по когото си изгубила всички тези години?

— Той. Затова съм слушала музиката ти толкова много. Затова чух „Джулиет гола“. Затова пуснах статия в уебсайта.

— И... Мамка му. Той още ли живее в този град?

— На няколко минути пеш оттук.

— Господи.

— Това притеснява ли те?

— Това е просто... От всички кръчми във всички градове по целия свят аз попаднах в неговата. Не мога да повярвам.

— Не съвсем. Защото ако не беше той, ние нямаше да се познаваме. Искам да се запознаете.

— Не.

— Защо?

— Защото: а) той е шибан идиот, б) може да го убия и в) ако не го убия, той ще умре от вълнение.

— в) е напълно реална възможност.

— Защо трябва да се запознавам с него?

— Защото, каквото и да си мислиш, той не е глупав. Поне що се отнася до изкуството. А ти си единственият жив творец, когото той цени.

— Единственият жив творец? Господи. Мога да ти направя списък от сто човека, които са по-велики от мен ей така, както си седя.

— Работата не е в това дали са по-велики, Тъкър. Ти му говориш на език, който разбира. Просто се включваш в неговата сложна система. Не знам защо е така, но е така.

— Значи не се налага да се запознаваме. Вече сме си говорили.

— Както решиш. Всичко е много странно. Той ми изневери, а връзката с него ми струва страшно скъпо. Но ти си тук и да не му кажа би било... Като предателство отвъд всякакви граници.

— Кажи му, когато си замина.

Изпиха си чая и Ани намери завивки и възглавници за дивана. Джаксън вече спеше в стаята за гости. Тъкър почти бе изгубил спора за това кой да спи в нейното легло.

— Благодаря ти, Ани — каза той. — Честно. — И я целуна по бузата.

— Хубаво е някой да остане да спи в дома ти — каза тя. — Не се е случвало, откакто Дънкан се махна.

— А, да. Благодаря ти и за това. — Той я целуна по другата буза и се качи горе.

Въпреки предупрежденията на Ани неделната сутрин се оказа ясна, слънчева и студена, но трезвата преценка на Тъкър беше, че градът не изглежда много по-добре — без евтините неонов светлини на нощта мястото изглеждаше похабено като четирийсетгодишна проститутка без грим. След закуска тръгнаха на дълга разходка покрай брега по посока на музея, който Ани искаше да им покаже, и по пътя спряха в един магазин, където бонбоните са в буркани и трябва да си поръчаш четвърт фунт от това, което искаш. Джаксън си купи малко розови бонбони с форма на скариди.

Малко по-късно, докато се разхождаха по плажа и учеха Джаксън да прави „жабки“ по вълните, Ани каза:

— Охо.

Някакъв дундест мъж на средна възраст тичаше към тях, зачервен и потен въпреки хладното време. Щом забеляза Ани, той спря:

— Здравсти — каза.

— Здравей, Дънкан. Не знаех, че бягаш за здраве.

— И аз. Отскоро. Малко промених начина на живот.

Тъкър знаеше достатъчно за взаимоотношенията между двамата, за да почувства, че тази размяна на реплики тегне от скрит смисъл, но лицето на Ани не издаваше нищо. Четиримата останаха така за известно време. Ани изглежда обмисляше как да подходи, но Дънкан се изпъна тържествено, подавайки ръка.

— Приятно ми е — каза Дънкан. — Дънкан Томсън.

— И на мен — каза Тъкър. — Тъкър Кроу. — За първи път името му прозвуча с такава тежест.

Дънкан пусна ръката на Тъкър като опарен и погледна презрително Ани:

— Много тъпо — каза ѝ той и си тръгна бегом.

Тримата останаха, загледани след него, докато той се отдалечаваше в тръс по ситния чакъл на плажа.

— Този защо ти каза, че си тъпа? — попита Джаксън.

— Малко е сложно.

— Искам да разбера. Той ни се ядоса.

— Според мен — каза Тъкър, — той не повярва, че съм този, за когото се представям. Помисли си, че Ани ме е накарала да се представя с това име, с моето име, за да се пошегувам.

Мина известно време, докато Джаксън изследва всички страни на това недоразумение в търсене на някакъв хумор.

— В това няма нищо смешно — каза Джаксън.

— Така е — съгласи се Тъкър.

— Тогава защо си помисли, че ще бъде смешно? — попита той Ани.

— Не съм, слънце — каза Ани.

— Но татко току-що каза, че е така.

— Не, той каза... Виж сега, аз знам кой е баща ти. Но този човек не знае. Този човек знае кой е Тъкър Кроу, но не вярва, че това е баща ти.

— Тогава за кого мисли татко? За Фъкър ли?

Ани уж знаеше, че не трябва да се смее на неприлични думи, излезли от устата на шестгодишно дете, но въпреки това се засмя. Тъкър разбираше кое беше смешното — комбинацията от неприличния

език и сериозността на детето, желанието му да разбере какво се бе случило.

— Да! — каза Тъкър. — Точно за него ме мисли.

— Всъщност има още нещо — каза Ани. — Знам, че изповедалнята вече затвори, но... — Тя си пое въздух. — Той мисли, че си някой, с когото излизам.

— Това пък защо?

— Попита ме за снимката на хладилника, а аз не исках да му кажа истината и...

Така Тъкър поне щеше да разбере тържествеността на ръкостискането.

— Разбра ли сега? — каза Тъкър. — Този мъж си мисли, че аз съм приятелят на Ани. И освен това мисли Фъкър за Тъкър.

— Значи познах — каза Джаксън. — Изобщо не е смешно.

— Никак.

— Добре — каза Джаксън. — Защото, мразя, когато някоя шега е смешна на другите, а на мен — не.

— Както и да е — каза Тъкър. — Изводът е, че съм много далече от това да бъда себе си в момента.

— Именно.

— Налага ли се да доказвам кой съм?

— Проблемът е, че той знае повече неща за Тъкър Кроу от теб самия.

— Да, но аз имам документи.

Петнайсетина минути по-късно Дънкан й се обади по мобилния. Тя беше пред музея заедно с Тъкър и Джаксън и ровеше в чантата си за ключовете — забележителностите на Гулнес се бяха изчерпали доста по-рано от очакваното и тя се канеше да им покаже останките от мъртвата акула.

— Не мога да повярвам, че направи това — каза Дънкан.

— Нищо не съм правила — каза Ани.

— Ако искаш да се излагаш пред целия град с мъж, който може да ти бъде баща, твоя работа. Но това с Тъкър... Какъв е смисълът? Защо го направи?

— Всъщност в момента сме заедно — каза Ани. — Така че е малко неудобно.

Тъкър помахна на слушалката.

— Защо не се сети за това, преди да го намесиш в хлапашките ти шеги?

— Това не е шега — каза Ани. — Това беше Тъкър Кроу. И все още е. Можеш да му зададеш какъвто искаш въпрос за него самия.

— Защо правиш това? — попита Дънкан.

— Нищо не правя.

— Нали видя снимка на Тъкър Кроу отпреди няколко седмици. Знаеш как изглежда. Изобщо не прилича на пенсиониран счетоводител.

— Това не е той. Това е неговият съсед Джон. Известен също като Фалшивия Тъкър или Фъкър заради недоразумението, което хора като теб разпространяват из мрежата.

— О, за бога. И как се запозна с „Тъкър Кроу“?

— Той ми изпрати имейл във връзка с моя материал за „Джулиет гола“.

— Изпрати ти имейл?

— Да.

— Пускаш един-единствен материал и получаваш имейл от Тъкър Кроу!

— Слушай, Дънкан. Тъкър и Джаксън стоят с мен, а става студено и...

— Джаксън?

— Синът на Тъкър.

— Значи сега пък има син, така ли? И откъде се появи пък той?

— Знаеш как се правят деца, Дънкан. Както и да е. Видя снимката на Джаксън на хладилника вкъщи.

— Видях снимка на твоя пенсиониран счетоводител и внука му. Това е косвено доказателство.

— Това не е доказателство. Слушай, ще ти се обадя по-късно. Може да дойдеш на чай, ако искаш. Чао.

И му затвори.

* * *

Роз здравата се беше потрудила през двата дни, прекарани от Ани в Лондон. Преди да замине, двете бяха посетили дома на Тери Джаксън, за да преровят колекцията му от спомени за Гулнес, и в крайна сметка я бяха откъснали почти цялата поради липса на по-добро. Съпругата на Тери, която цял живот не бе могла да се радва на допълнителна спалня заради билетите и вестниците на Тери, настояваше да вземат тези неща като подарък, а не назаем. Тери не бе успял да осигури бюджет за изложбата и затова сега използваша всякакви подръчни средства — стари рамки, стари прашни папки, за да изложат експонатите. Голяма част от материалите все още се намираха в чували за боклук — консервационен метод, заради който на мига биха ги изхвърлили от Асоциацията на музеите.

— Отврат — каза Джаксън, когато му показа окото.

Ани оцени реакцията му, но в действителност окото не те гледаше така, както двете с Роз се надяваха, най-вече защото вече не приличаше много на око. Бяха решили да го включат в изложбата по-скоро заради нещата, които окото показва за хората в Гулнес, отколкото за нещата, които показва за акулите, но нямаха намерение да излагат съображенията си пред гражданите на Гулнес.

Но Тъкър хареса плаката на Тери от концерта на „Стоунс“, а също и снимката с четиримата на излет край морето.

— Защо ли ме натъжава така? — каза той. — Въпреки че са щастливи. Разбира се, те са вече стари или умрели, но има и нещо друго.

— Аз реагирах точно по същия начин. Може би е заради това, че свободното им време е толкова скъпо. В сравнение с тях ние разполагаме с много повече време, в което правим много повече неща. Когато я видях за първи път, тъкмо се връщах от обиколка на Щатите и... — тя млъкна.

— Какво?

— О — каза тя. — Още нещо, което не знаеш.

— Какво е то?

— Моята американска екскурзия?

— Не — каза Тъкър. — Но все пак се познаваме отскоро. Сигурно има доста екскурзии, за които още не знам.

— Но тази трябваше да бъде част от изповідите.

— Защо?

— Посетихме Боузмън, Монтана. Както и някакво студио в Мемфис, което вече го няма. И Бъркли. И тоалетната на „Питс кльб“ в Минеаполис...

— По дяволите, Ани.

— Съжалявам.

— Защо отиде с него?

— Стори ми се нелож начин да опозная Америка. Беше готино.

— Ходихте до Сан Франциско, за да висите пред къщата на Джули Бийти?

— А, не. Тук съм чиста. Оставих го да свърши тази работа сам. Аз бях в Сан Франциско, за да мина по „Голдън гейт“ и на шопинг.

— Значи този тип Дънкан... си е направо воайор.

— Предполагам.

За миг Ани усети, че я парва завист. Не че някога е искала Дънкан да я дебне по същия начин. Не искаше да го засече как се крие зад живия плет на къщата ѝ или се навежда зад рафтовете на супермаркета, докато пазарува. Но щеше да се зарадва, ако той демонстрираше същия глад към нейната личност, както към личността на Тъкър. Тя едва сега си даде сметка, че мъжът, с когото разговаряше, всъщност ѝ беше много по-сериозен съперник от всяка жена.

Дънкан си наля чаша портокалов сок и седна.

— Джина.

— Да, мили.

Тя седеше до кухненската маса, пиеше кафе и четеше списание „Гардиън“.

— Според теб каква е вероятността Тъкър Кроу да е в Гулнес?

Тя го погледна.

— Самият Тъкър Кроу?

— Да.

— В този Гулнес?

— Да.

— Бих казала, че вероятността клони към нула. Защо? Да не си го видял?

— Ани така каза.

— Ани каза, че си го видял?

— Да.

— Е, без да знам защо го е казала, бих предположила, че те занася.

— И аз така мисля.

— Но защо ти го е казала? Това е много странно. И доста злобно, като знае твоя... интерес.

— Тичах си по плажа, когато я видях с някакъв културен на вид чичо и едно малко момче. Спрях и се представих на мъжа, а той каза, че е Тъкър Кроу.

— Сигурно си останал като гръмнат.

— Просто не мога да разбера защо го е накарала да каже това нещо, все пак не е много остроумно. След това ѝ се обадох от спалнята, преди да си взема душ, и тя продължава да държи на историята.

— Той приличаше ли на Тъкър Кроу?

— Не. Изобщо.

Погледите им се насочиха към камината и снимката, която Дънкан бе донесъл със себе си: Тъкър на сцената, може би в клуб „Ботъм лайн“, някъде в края на седемдесетте. Дънкан изпита нов пристъп на паника, подобен на онзи, който бе изпитал предната вечер, докато с Джина си говореха за „Джулиет“. Човекът, с когото се запозна на плажа, не беше човекът, изпял „Фермерът Джон“ в някакъв клуб преди няколко седмици, това беше сигурно. И човекът от плажа със сигурност не беше човекът от известната снимка на Нийл Ричи — дивакът, който замахва към камерата. Въпросът, който не даваше мира на Дънкан сега, бе дали младият мъж от камината можеше да бъде откаченият тип със сплъстена коса, който бе нападнал Ричи. Те изобщо не си приличаха. Очите им бяха различни, носовете им бяха различни, цветът на косите им беше различен. Досега нито за миг не се бе усъмнил в познанията на кроулозите, бе възприел случката на Нийл Ричи като исторически факт. Само дето — пристъпите на паника се усилваха — Нийл Ричи беше идиот. Дънкан не го познаваше лично, но неговото невежество, неговата грубост и неговото самомнение бяха всеизвестни. Преди няколко години Дънкан получи един имейл от него, който издаваше агресивност и неуравновесеност. Нийл Ричи беше човек, пропътувал Бог знае колко мили, за да наруши правото на личен живот на един отдавна оттеглил се музикант, който не желае да

го безпокоят. Това, както и да го погледне човек, не е нормално поведение. И въпреки това Дънкан, изглежда, беше по-склонен да вярва на него, отколкото на Ани и на приятния възпитан мъж на плажа. Ако извадеше от уравнението двете снимки на фермера Джон и сложеше очила на изпълнителя от „Ботъм лайн“, посребреше и подстрижеше косата му...

— Господи — каза Дънкан.

— Какво?

— Не виждам защо този човек би се представил като Тъкър Кроу, ако наистина не е той.

— Сериозно?

— Ани не е злобен човек. А и човекът на плажа имаше някаква прилика с тази снимка, само дето беше остарял.

— А тя каза ли как са се запознали?

— Каза, че той ѝ написал имейл. Абсолютно неочаквано. След като пуснала в уебсайта нейната статия за „Голата“.

— Ако това е истина — каза Джина сериозно, — сигурно ти иде да се обесиш.

За щастие Дънкан не беше физически способен да пробяга улиците на Гулнес два пъти за по-малко от час, затова се задоволи с бърз ход със спорадични почивки. Освен това му беше нужно да помисли — имаше доста въпроси, на които му беше нужно да си отговори.

Дънкан не беше склонен към разкаяние, поне до неотдавна. През последните няколко седмици обаче се улови да съжалява за много от решенията си. Беше се оказал импулсивен, невъздържан и неразумен. Беше сбъркал в много неща и се ненавиждаше за това. А най-много бе сбъркал, изглежда, по отношение на „Джулиет гола“. Какво си въобразяваше? Как можеше да реагира така? След още пет прослушвания песните започнаха да му омръзват, а след още десет не желаше да чуе албума повече. Тавата бе не само слаба и недоизпипана, но започна да хвърля сянка върху съвършенството на „Джулиет“ — та кой иска да разглежда ръждивите чаркове на едно произведение на изкуството? Това може да е интересно за изследователите, какъвто е той. Но откъде му хрумна, че акустичната

версия е по-добра от оригинала? Имаше едно обяснение — той получи достъп до „Голата“ преди колегите си и да напише, че албумът е досаден и безсмислен, означаваше да се лиши от предимството си. А той смяташе, че изкуството понякога дава на човека предимство. Неговото предимство обаче му излезе твърде скъпо. Той бе получил валута, но обменният курс се бе оказал мизерен. Защо просто не свали тъпата статия? Той се обърна, но отново се завъртя и продължи напред. Щеше да свърши тази работа после.

Всичко се бе струпало на главата му, а сега и това! Ако наистина Тъкър Кроу се намираше в Гулнес — *отседнал в старата му къща*, — това беше допълнителна причина, да оплаква отслабналата си способност да разсъждава трезво. Ако не се бе ядосал така на безразличието на Ани, можеше да не се разделят и да се срещнат с Тъкър заедно. Ако бе написал ревю като това на Ани, Тъкър може би щеше да пише на него. Беше непоносимо.

Цял живот беше внимавал и в единствения случай, в които бе зарязал всякаква предпазливост, се случи това. (Да не говорим за Джина, която беше допълнителна линия в целия сюжет. Джина беше в метафоричен смисъл „Голата“ и нейната буквална голота единствено подчертаваше дълбочината на метафората. И в това бе скочил твърде бързо.)

През по-голямата част от съзнателния си живот той бе мечтал да се срещне с Тъкър Кроу или поне да бъде на едно и също място с него и ето че се намираше на крачка от сбъдването на тази своя мечта. Това го плашеше. Ако Тъкър беше прочел текста на Ани, значи най-вероятно беше прочел и неговия и най-вероятно го беше намразил — и текста, и неговия автор. Тъкър Кроу знае кой съм и ме мрази, помисли си Дънкан. Възможно ли е? Със сигурност поне е почувствал страстната възхита от албума. Нали? Или и това му се е сторило отвратително. Май щеше да е най-добре да се окаже, че Ани действително му играе някакъв злобен, детински номер. Той отново се обърна към квартирата на Джина, разколебан.

И по средата на всички тези колебания и тревоги, на цялото самоунижение Дънкан се улови, че съчинява въпроси, които да докажат, че Тъкър е този, за когото се представя, или да го изобличат като измамник. Но не беше толкова лесно. Дънкан трябваше да приеме, че Тъкър Кроу е още по-голям авторитет по въпроса за Тъкър

Кроу от Дънкан Томсън. Ако го попита например кой свири на хавайска китара в „А ти си?“ и Тъкър заяви, че не е Снийки Пийт Клайнау, а обложката на албума е сгрешена, кой можеше да го обори? Тъкър трябва да знае. Той може да спечели всеки подобен спор. Не, трябваше му нещо друго — нещо, което само двамата можеха да знаят. И му се струваше, че разполага с тъкмо такова нещо.

Когато видя Дънкан да се спотайва от другата страна на живия плет, очевидно събирайки кураж да почука на бившата си входна врата, и да наднича скришом през прозореца, Ани едва не задюдюка. Преди по-малко от два часа тя тихо оплакваше липсата на страст у него и собствената си неспособност да го накара да се крие зад живия плет в опит да я зърне и не щеш ли, в момента той вършеше точно това. Но веднага си даде сметка, че всъщност няма никаква ирония. Дънкан са спотайваше зад плета, защото Тъкър Кроу беше в кухнята ѝ. Тя все още не го привличаше достатъчно — също както и преди.

Ани отвори входната врата.

— Дънкан! Не се дръж като идиот. Влез.

— Извинявай. Аз... — Не намирайки сносно обяснение за поведението си, той вдигна рамене и тръгна по пътеката към къщата. Джаксън рисувахе на кухненската маса, а Тъкър пържеше бекон за обяд.

— Здравсти отново — каза Дънкан.

— Здравсти — каза Тъкър.

— Не е изключело да ви дължа извинение.

— Така — каза Тъкър. — И кога ще узнаете със сигурност?

— Ами цялата работа е доста обърквана, нали?

— Нима?

— Започвам да си мисля, че не съществува причина да се представяте за Тъкър Кроу, ако не сте.

— Това е добро начало.

— Но тъй като съм сигурен, че Ани е обяснила, че... съм отдавнашен почитател на музиката ви и от няколко години си представях, че изглеждате другояче...

— Това е Фъкър — каза Джаксън, без да вдига поглед от рисунката. — Фъкър е нашият приятел Фермера Джон. Някакъв човек

му направи снимка и после каза на всички, че това е татко.

— Ясно — каза Дънкан. — Вече разбирам как... Звучи достоверно, признавам.

— Мерси — каза Тъкър сговорчиво. — Ако това ще помогне, имам паспорт.

Дънкан го погледна изумено.

— О — каза той. — Не се бях сетил за това.

— Извинете, че ви разочаровам — каза Тъкър. — Сигурно мислехте да ме подложите на някакъв тест с въпроси. Но вие живеете в свят, пълен със слухове, конспиративни теории и снимки на хора, които не са мен. А в моя свят има само паспорти, родителски срещи и застрахователни полици. Това е един доста банален свят, в който постоянно се попълват разни документи.

Тъкър отиде до якето си, окачено на един стол, и извади паспорта си от вътрешния джоб.

— Заповядайте — подаде го той на Дънкан.

Дънкан го прелисти.

— Да. Изглежда редовен.

Ани и Тъкър избухнаха в смях. Дънкан се стресна и направи измъчена усмивка.

— Извинете. Това прозвуча доста официално.

— Искате ли да видите и този на Джаксън? Може би си мислите, че съм го подправил. Но дали бих си направил труда да подправя и един детски паспорт, за да впиша вътре същата фамилия?

— Ани, може ли да използвам тоалетната? — и той излезе, без да изчака отговор.

— Мисля, че е малко объркан — каза Ани. — Трябва да си възвърне присъствието на духа. Опитай се да бъдеш добър с него. Не забравяй — това е най-невероятният миг в живота му.

Когато Дънкан се върна, Тъкър го хвана в шеговита мечешка прегръдка.

— Няма проблем — каза му. — Всичко е нормално.

Ани се засмя, но Дънкан остана вкопчен в прегръдката и Ани видя, че стои със затворени очи.

— Дънкан! — каза тя. И после, за да не прозвучи така, сякаш му се кара: — Искаш ли да хапнеш с нас?

Те се стараеха да бърбят, докато приготвяха препечените филийки с масло и бърканите яйца. На Ани ѝ идваше да разцелува Тъкър, който, виждайки колко притеснен е Дънкан, постоянно го разпитваше за града, за работата, за учениците в колежа — все въпроси, на които Дънкан можеше да отговори, без да ревне. Гласът му леко трепереше, той бе възприел твърде официален тон, а от време на време се вкисваше безпричинно, но през останалото време можеха да се преструват, че участват в непретенциозно неделно гости.

Ани имаше и други причини да разцелува Тъкър. Даде си сметка, че всички в стаята го обичат в някаква степен. (Поне всички други, защото ѝ беше ясно, че той не си пада особено по себе си.) Любовта на Джаксън бе най-невротична и непосредствена, но все пак, доколкото си спомняше от уроците по детска психология — в рамките на нормалното. Любовта на Дънкан беше странна и обсебваща, а нейната... Можеше да я опише като увлечение или начало на нещо по-сериозно, или като жалките фантазии на една самотна жена, или като признанието, че трябва да спи с някого, преди да изтече десетилетието, а понякога ѝ се струваше, че са всички тези неща едновременно, и често-често съжеляваше, че толкова много го беше гълчала през последните двайсет и четири часа. Наистина, той имаше нужда да му се скарат, но само ако възнамеряваше да остане в света, в който бе влязъл. В гълченето ѝ имаше подтекст: ако ще живееш с мен в Гулнес, трябва да се държиш както трябва със семейството си. Така се прави тук. Но след като нямаше да живее с нея в Гулнес, какво ѝ влизаше в работата? Това е все едно да кажеш на Спайдърмен да не се катери по тукашните сгради заради общинската забрана. Така тя пропускаше същественото в неговата личност.

Неделното гости скоро прерасна в нещо друго, най-вече защото всяко нещо, казано от Джаксън или Тъкър, или потвърждаваше, или оборваше хипотези, които Дънкан бе градил с години.

— Изглежда вкусно — каза Дънкан, когато седнаха да ядат.

— Сестра ми не яде бекон — каза Джаксън и Ани забеляза, че Дънкан се бори със себе си: какво му е позволено да пита?

— Имаш ли други братя и сестри, Джаксън? — каза той накрая вероятно с мотива, че би било грубо да не каже нищо.

— Да. Четири. Но не живеем заедно. Те са от други майки.

Дънкан едва не се задави с парче тост.

— О. Хм. Това е...

— И никоя от майките не се казва Джули — добави Тъкър.

— Ха! — каза Дънкан. — И ние почти се бяхме отказали от тази теория.

Джаксън погледна мъжете неразбиращо.

— Не обръщай внимание, Джак — каза Тъкър.

— Добре.

— Тази сутрин заведох Тъкър и Джаксън в музея — каза Ани. Имаше твърде малко неутрални теми, на които да говорят, а всяка подробност от личния живот на Тъкър можеше да предизвика разтърсващи емоции. — Показах им акулското око. Помниш ли, разправях ти за него?

— Да — каза Дънкан. — Наистина. Откриването на изложбата сигурно е скоро.

— В сряда.

— Ще се опитам да дойда.

— Организираме малък коктейл по случай откриването във вторник вечерта. Нищо специално — няколко общински съветници и приятелите на музея.

— Вземете Тъкър да попее — каза Дънкан. Ани вече разбираше, че да се води неутрален разговор е невъзможно. Това беше уникален шанс за Дънкан и той нямаше да го пропусне.

— Ами да — каза Ани. — Ако Тъкър реши да прекъсне двайсетгодишното си мълчание, най-вероятно би избрал за сцена музея на Гулнес.

Тъкър се засмя. Дънкан сведе поглед към чинията си.

— Щеше да е страхотно. Аз... не знам дали Ани ти е казала, но аз наистина съм много голям почитател на музиката ти. Аз... Не мисля, че ще е преувеличено, ако кажа, че съм световен експерт.

— Чел съм нещата ти — каза Тъкър.

— О — каза Дънкан. — Виж ти. Аз... Можеш да ми кажеш къде греша...

— Не знам откъде да започна — каза Тъкър.

— Можем да направим интервю? За протокола. Видял си уебсайта — знаеш, че има кой да те чуе.

— Дънкан — каза Ани. — Не започвай.

— Извинявай — каза Дънкан.

— Няма никакъв протокол — каза Тъкър. — Има само мен и живота ми и петнайсет души като теб, които, не знам защо — вие си знаете, прекарват твърде много време в гадаене какъв е този живот.

— Може и така да изглежда. От твоя гледна точка.

— Мисля, че друга не съществува.

— Можем да ограничим въпросите единствено до песните.

— Не нахалствай, Дънкан. Тъкър не желае.

— Между другото познах ли? — каза Тъкър. — Беше ли си приготвил някакви въпроси, с които да провериш дали съм този, за когото се представям?

— Аз... Е да, имах един.

— Давай. Искам да видя дали познавам собствения си живот.

— Може да е... Питам се дали не е твърде личен.

— Да не е нещо, за което ще трябва да накарам Джаксън да излезе от стаята?

— Не, не. Просто... Наистина е глупаво. Щях да попитам кого още си рисувал освен Джули Бийти.

Ани усети внезапно възцарения се хлад. Дънкан бе казал нещо нередно, макар тя да не разбираше какво е то.

— Защо си толкова сигурен, че съм я рисувал?

— Не мога да разкрия източниците си.

— Източниците ти не струват.

— С цялото си уважение, не мога да се съглася.

Тъкър остави ножа и вилницата си.

— Какво ви има бе, хора? Защо си мислите, че разбирате разни работи при положение, че бъкел не знаете?

— Понякога знаем повече, отколкото предполагаш.

— Едва ли.

Изведнъж Дънкан спря да ги гледа в очите, което за Ани беше първият признак, че се е ядосал. Ядът му беше толкова старателно потискан, че се проявяваше по съвсем странен начин.

— Рисунката на Джули с наистина страхотия. Добър си. Но се хващам на бас, че тя вече не пуши.

Последната подробност Дънкан поднесе триумфално, но триумфът му бе помрачен от реакцията на Тъкър, който се изправи,

пресекна се през масата и сграбчи Дънкан за фланелката с надпис „Грейсланд“. Дънкан изпадна в ужас.

— Да не си влизал в дома ѝ?

Ани си спомни деня, в който Дънкан ходи до Бъркли. Когато се прибра в хотела, той беше нервен и някак потаен; същата вечер дори ѝ заяви, че манията му по Тъкър Кроу отшумява.

— Само за да използвам тоалетната.

— Тя те покани вътре да използват тоалетната?

— Тъкър, моля те, пусни го — каза Ани. — Плашиш Джаксън.

— Не ме плаши — каза Джаксън. — Няма проблем. Този и без това не ме кефи. Фрасни му един, тате.

Последната молба накара Тъкър да отпусне хватката.

— Това не е хубаво, Джаксън — каза баща му.

— Никак — каза Дънкан.

Тъкър го стрелна с поглед и Дънкан вдигна ръце извинително.

— Е, хайде, Дънкан. Обясни как се случи да ползваш тоалетната на Джули.

— Не трябваше да го правя — каза Дънкан. — Докато стигна до къщата ѝ, направо щях да се пръсна. Но там имаше някакво момче, което знаеше къде си държат ключа от входната врата. Нея я нямаше, така че влязохме вътре, аз отидох до тоалетната и той ми показа рисунката. Бяхме вътре пет минути максимум.

— Значи няма проблем, така ли? — каза Тъкър. — Виж, ако бяха седем, щяхте да сте нарушили неприкосновеността на дома ѝ.

— Знам, че беше тъпо — каза Дънкан. — Беше ми много гадно. И още ми е. Опитах се да забравя цялата случка.

— Но ето че сега парадираш с нея.

— Исках само да докажа, че съм... сериозен човек. Или поне сериозен изследовател.

— Двете неща някак не си пасват, нали? Сериозните хора не се промъкват в чужди къщи.

Дънкан си пое въздух. Ани се притесни да не изтърси още някое признание.

— Единственото, което мога да кажа в своя защита, е, че... ти поиска да те слушаме. Но някои от нас те слушаха прекалено усърдно. Искам да кажа, че ако някои има възможност да се промъкне в къщата на Шекспир, би трябвало да се възползва, нали така? Защото така ще

узнаем повече. Би било напълно оправдано човек да разрови чекмеджето с чорапите на Шекспир. В полза на историята и литературата.

— Значи според твоята логика Джули Бийти е Шекспир.

— Ан Хатауей.

— Мили Боже. — Тъкър поклати негодуващо глава. — И вие сте едни. Между другото, за протокола: аз не съм дори Ленард Коен, камо ли Шекспир.

„Ти поиска да те слушаме“... Това беше вярно. Някога винаги казваше верни неща, когато все още даваше интервюта за радиоводещи и рок журналисти: на всеки, който се интересува, би казал, че правенето на музика не зависи от волята му — той просто е роден музикант и ще продължи да бъде такъв независимо дали хората го слушат или не. Но също така бе казал на Лиза, майката на Грейс, че иска да бъде богат и известен и няма да бъде доволен, докато талантът му не получи полагащото му се признание. С парите не сполучи — дори приходите от „Джулиет“ не стигнаха за повече от година-две. Но с други неща сполучи. Спечели уважението и отзивите на феновете и на фотомодела от компанията на Джаксън Браун и Джек Никълсън. Освен това спечели Дънкан и дружките му. Ако човек иска да стига до дневните стаи на хората, с какво право отхвърля тяхното желание да влязат в неговата дневна стая?

— Това, което ще кажа, сигурно ще ти прозвучи глупаво и ненужно — каза Дънкан. — Но аз не съм единственият човек, който смята, че си гений. И макар да ни мислиш за... смотаняци, това не означава, че преценките ни са толкова лоши. Ние четем, гледаме филми, размишляваме и... Аз се изложих сериозно с глупавата си статия за „Голата“, която беше написана в погрешен момент и с погрешни мотиви. Но оригиналният албум... Не знам дали дори ти си даваш сметка за неговата наситеност. Все още намирам нови неща в него след всичкото това време. Нямам претенцията да разбирам какво точно означават тези песни за тебе, но изразните средства, алюзиите, музикалните препратки... Това е, което го прави изкуство. За мен. И... добре, добре, само още нещо. Мисля, че някои талантливи хора не ценят таланта си, защото им идва лесно, а хората не ценят нещата,

които им идват лесно. Но за мен този албум означава повече от всички, които съм чул. Така че благодаря ти. А сега трябва да си вървя. Но не можех да не ти кажа тези неща.

Докато ставаше от масата, телефонът на Ани звънна. Тя вдигна и после протегна слушалката към Тъкър. Отначало Тъкър не я забеляза. Той продължаваше да зяпа в Дънкан, сякаш казаното от него висеше, написано в балон, излизащ от устата му, и можеше да бъде препрочетено. Тъкър искаше да го препрочете.

— Тъкър.

— Да.

— Грейс — каза тя.

— Ехей — каза Тъкър, — Грейси.

През по-голямата част от последните двайсет години Тъкър гледаше на Грейс като на ключ към много неща. Тя беше причината да спре да работи — всеки път, когато вдигнеш капака, за да надникне в себе си, трябваше набързо да го захлупи отново. Тя беше свободната стая, която никога не почистваш, имейлът, на който никога не отговаряш, заемът, който никога не връщаш, симптомът, за който никога не казваш на доктора. Само дето, и това беше най-лошото, тя не беше нито имейл, нито обрив, а негова дъщеря.

— Грейс? Момент.

Докато се придвижваше с телефона от кухнята към дневната, той осъзна, че това странно морско градче е идеално за помирението, с което да се сложи край на цялата тази жалка история. Не можеше да помоли Ани да подслони още един член на семейството, но тя можеше да отседне някъде в хотел за ден-два. Спомни си мрачния кей, който бяха видели сутринта. Представи си как седят, провесили крака над морето, и си говорят и говорят.

— Тъкър?

Обръщението „тате“ е нещо, което човек може да извоюва само като изпълнява тази функция. Може би така щеше да свърши разговорът им на кея — тя щеше да го нарече „тате“ и той щеше да си поплаче.

— Да. Извинявай, исках да пренеса телефона на по-спокойно място.

— Къде си?

— В един чудноват градец на източния бряг на Англия, на име Гулнес. Страхотен. Ще ти хареса. Мизерен, но по някакъв начин готин.

— Ха. Добре. Знаеш ли, че дойдох от Франция, за да те видя в болницата?

Тя имаше гласа на майка си. Или по-скоро, и това беше по-лошо — имаше темперамента на майка си. Той долавяше у нея същия стремеж да търси най-доброто у него и у всеки човек, същата благосклонна усмивка. Нито Грейс, нито Лиза му помагаха особено — и двете бяха непоносимо търпеливи, благосклонни и прощаващи. Как да се справиш с такива хора? Предпочиташе ледения сарказъм, с който бе свикнал и който можеше да пренебрегне.

— Да, Грейс, чух, че ще идваш.

— Тогава защо избяга?

— Не бягах от теб.

Не можеше да си позволи много лъжи, ако наистина искаше да постигне искреност и помирение, но една-две малки лъжи, разумно подхвърлени в началото, можеха да улеснят нещата.

— Не исках да те видя заедно с другите.

— Хм. Неуместно ли ще е да отбележа, че повечето от другите са ти деца?

— Повечето. Но не всички. Имаше и една-две бивши съпруги. Те ме притесняват. А аз и без това не се чувствах много добре...

— Е, ти си знаеш какво ти идва в повече.

— Мислех си защо не вземеш да дойдеш тук — каза Тъкър. — Тогава двамата с теб ще можем...

В главата му заприиждаха ужасни думи и изрази: „малко време заедно“, „сдобрим“, „връзка“, „реванширам“, никоя от които не можеше да използва.

— Какво ще можем, Тъкър?

— Ще можем да похапнем нещо.

— Да похапнем нещо?

— Ами да. И да поговорим, мисля.

— Хм.

— Какво ще кажеш? Искаш ли да разбере кога има влакове?

— Мисля, че... Мисля, че не искам.

— О.

Не можеше да повярва. Не срещаше никаква отзивчивост.

— Не исках да идвам и в Лондон да те видя. Не виждах... Не виждах никакъв смисъл.

— Лизи го измисли.

— Имам предвид изобщо да се виждаме където и да е. Не искам да правя фасони, Тъкър. Ти си интересен и талантлив човек и аз много обичах да чета статии за теб. Мама пазеше цяла купчина такива материали. Но ние нямаме много общо, нали така?

— Не... в последно време.

Смехът на Грейс прозвуча приятно.

— В последните двайсет и две години.

Нима беше вече на двайсет и две?

— Освен това съм убедена, че моето съществуване създава известни неудобства. Слушала съм този албум. Там няма нищо за мен. Или за Лиза.

— Това беше много отдавна.

— Така е. Много отдавна ти избра изкуството пред... пред мен.

— Не, Грейси, аз...

— И го разбирам. Наистина. По-рано не можех. Но аз харесвам хората на изкуството. Разбирам цялата работа. Така че за какво съм ти сега? Предполагам, че можем да проведем някакъв болезнен разговор в това забравено от Бога градче на края на света. Но друго не можем, права ли съм? Освен ако не искаш да признаеш, че си лицемер. А аз не искам да правиш това. Едва ли имаш кой знае какво в живота си, за да се откажеш и от „Джулиет“.

Такава проникателност тя не можеше да е наследила от Лиза. Това бе негова заслуга.

Той се върна в кухнята и подаде телефона на Ани.

— Как мина?

Той поклати глава.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Отдавна съм прецакал тази връзка. Гледах прекалено много дневни предавания по телевизията.

Дънкан се суетеше с обличането на палтото в желанието си да зърне, ако може, още нещо през вероятно последните си две минути с

Тъкър.

— Можеш да не си тръгваш — каза Тъкър уморено. Дънкан го погледна недоверчиво като деветокласник, когото най-красивото момиче в класа още не е разкарало.

— Сериозно?

— Сериозно. Аз... Това, което каза, беше много силно. Благодаря ти. Искрено.

Най-хубавото момиче в класа вече си събуваше гащите и... Всъщност тази аналогия беше много странна. Странна и смущаващо себична, ако човек се замислеше внимателно.

— Ако искаш да поговорим за музиката ми, с удоволствие ще се отзова. Виждам, че си сериозен.

Какво толкова? Защо беше прекарал половината си живот в криене от хора като Дънкан? Колко такива имаше все още? Една шепа, разпръснати из целия свят. Шибаният интернет беше виновен за това, че ги бе събрал на едно място и ги бе направил да изглеждат подозрителни. Шибаният интернет беше виновен за това, че го бе поставил в центъра на някаква негова параноична вселена.

— Много съжалявам, че се изпиках в тоалетната на Джули Бийти — каза Дънкан.

— Мисля, че не ми пука чак толкова, колкото го изкарах. Между нас казано, истината е следната. В определени кръгове Джули Бийти се радва на незалязващата и неопетнена слава на огнена муза. От днешна гледна точка тя е просто една празноглава хубавелка. Ако някой ѝ пикае в тоалетната от време на време, така ѝ се пада.

Двете най-важни части в живота на мъжа са семейството и работата и Тъкър много дълго се бе окайвал и за двете. Вече нямаше какво да направи за някои фрагменти от семейството си. Никога нямаше да изглади нещата с Грейс, а отношенията му с Лизи щяха да варират от взаимно търпение до болезнени изблици от нейна страна. Големите момчета не го вълнуваха особено. Оставаше Джаксън, което се равняваше на 20 процента успеваемост в бащинството. Няма място, където си струва да те приемат с подобен успех от изпита.

Никога не бе помислял, че работата му може да се спаси или че той може да се спаси чрез работата си. Но онзи следобед, докато

слушаше как един речовит, вманиачен мъж му обяснява отново и отново защо е гений, у него пламна надеждата, че в това може да има частица истина.

ГЛАВА 15

Общинският съветник Тери Джаксън дойде да хвърли едно око на музея и изглежда, остана доволен от видяното. Толкова доволен, че започна да се амбицира за откриването.

— Трябва да поканим някоя знаменитост за откриването.

— Познаваш ли някоя знаменитост? — попита Ани.

— Не. А ти?

— Не.

— Е, какво да се прави.

— Кого би поканил, ако можеше?

— Не съм много запознат с известните. Рядко гледам телевизия.

— А изобщо? Например, ако можем да изберем някоя историческа личност? — каза Ани. — Всъщност трябва ли да държи реч или нещо такова?

— Ами да — каза Тери. — Трябва да привлече вниманието на местната преса. И дори на националните вестници.

— Ако някой герой от световната история дойде да открие изложбата на музея в Гулнес, сигурно няма да можем да се отървем от медиите.

— Кого би поканила?

— Джейн Остин — каза Ани. — Или Емили Бронте, нали сестрите Бронте са от този край.

— Смяташ, че от националните вестници биха дошли заради Емили Бронте? Предполагам, че за Джейн Остин ще дойдат. Боливуд и прочее.

Ани нямаше представа какво иска да каже Тери и реши да го остави без коментар.

— И за Емили Бронте ще дойдат.

— Може — каза Тери с известно съмнение. — Щом казваш. Но да се върнем в границите на възможното.

— Значи искаш да назова жив известен човек, който би дошъл в Крайбрежния музей в Гулнес, за да открие изложбата? Защото и това е

различно.

— Не е. Прицели се възможно най-високо.

— Нелсън Мандела.

— По-ниско.

— Саймън Кауъл.

Тери помисли секунда.

— По-ниско.

— Кметът.

— Кметът има друг ангажимент. Ако беше побързала, можеше ние да го поканим първи.

— В момента ми е на гости един американски певец композитор от осемдесетте. Той става ли?

Нямаше намерение да го споменава, но нечестната критика по адрес на организаторските ѝ качества я жегна. Още не можеше да повярва, че бе останал — Тъкър и Джаксън ѝ гостуваха вече четвърти ден и не показваха желание да си тръгнат.

— Зависи кой.

— Тъкър Кроу.

— Не. Не става. Никой не го е чувал.

— Тогава кой американски певец композитор от осемдесетте би свършил работа?

Започваше да се дразни. Откъде тази внезапна жажда за знаменитости? Всички общински съветници са такива. В началото на проекта всичко е в името на град Гулнес, но към края всичко е за вестник „Гулнес екоу“.

— Мислех, че ще кажеш Били Джоел или нещо такова. Той не е ли певец композитор? Той щеше да спаси положението. Така че, покорно благодаря, но не Тъкър Кроу. — Той постави кавички с пръстите си около името, иронизирайки дълбоката неизвестност на Тъкър.

— Имам идея — каза Тери.

— Слушам те.

— С три думи.

— Така.

— Познай.

— С три думи?

— С три думи.

— Джон Лоуги Беърд. Хариет Бийчър Стоу.

— Не. Никой от тях. Трябваше да ти кажа, че едната дума е „и“.

— „И“? Като Саймън и Гарфънкъл?

— Да. Но не са те. По-добре се предай.

— Продавам се.

— Гав и Барнзи.

Ани избухна в смях. Тери се засегна.

— Извинявай — каза Ани. — Аз просто... мислех в друга посока.

— Как ти се струва? Те са местни герои и много хора в града ги познават...

— Аз съм „за“ — каза Ани твърдо.

— Сериозно?

— Сериозно.

Тери Джаксън се усмихна.

— Идеята е гениална. Нищо, че сам си я хваля.

— Едва ли ще има интерес от националната преса — забеляза Ани.

— Така е. Това поначало си беше изхвърляне.

Ани си спомни, че според някои хора в бъдещето всеки човек ще бъде известен, но само сред петнайсет души. В Гулнес, където Тъкър Кроу спеше в стаята ѝ за гости, а Гав и Барнзи бяха канени да откриват изложби, бъдещето беше настъпило.

В сряда — деня на откриването, Тъкър и Джаксън още бяха при нея, отлагайки заминаването си ден след ден. Ани не искаше да ги притиска, защото не можеше да понесе мисълта, че ще изчезнат. Всяка сутрин ставаше със страх, че двамата ще влязат в кухнята за закуска със стегнат багаж, но вместо това те обявяваха поредния си план за риболов, разходка или екскурзия с крайбрежния автобус. Тя нямаше представа дали Джаксън трябва да е на училище и не смееше да попита, да не вземе Тъкър да се плесне по челото и да помъкне сина си към гарата.

Не би могла да обясни на какво точно се надяваше или поне не би посмяла, защото обяснението щеше да прозвучи жалко дори в собствените ѝ уши. Може би се надяваше те да останат завинаги в

каквато конфигурация предпочетат. Ако Тъкър не желаше да сподели леглото ѝ, добре, макар че тя твърдо възнамеряваше да спи с някого на някакъв етап и ако той има нещо против, можеше да върви по дяволите. (Войнственият тон идваше от това, че тези сценарии вече бяха разиграни обстойно; тя бе нахвърлила въпросния диалог в неделя вечер, докато се опитваше да заспи и се дразнеше на предсказуемото безразличие на Тъкър.) Тя, естествено, трябваше да замести Кат през повечето време, знаеше, че ще си ходят в Щатите за големите ваканции, макар че Джаксън вероятно щеше да ходи на училище в Гулнес, може би в „Роуз хил“ — учебно заведение с отлична репутация и внушителен уебсайт, на който случайно бе попаднала същата вечер. Може би Джаксън нямаше да страда толкова — очевидно по-силната връзка беше с Тъкър и тя чувстваше, че ако Тъкър изрази недвусмислено предпочитание, момчето ще го послуша. Тя щеше да праща редовно имейли на Кат — всяка седмица или всеки ден, както пожелаеше, щеше да праща снимки, можеха да говорят по телефона и тя щеше да свали онова нещо, с което можеш да видиш някого в Австралия на компютъра, докато си говорите, а Кат можеше да им гостува, колкото иска... Ако всички го желаеха, щеше да се получи. Иначе какво им оставаше? Да се върнат и да подновят предишния си живот, все едно нищо не се е случило?

Проблемът, разбира се, се състоеше в това, че нищо не се беше случило. Ако Тъкър и Джаксън можеха да прочетат мислите ѝ, щяха да отстъпят заднишком навън от къщата, докато Тъкър размахва в ръце първото попаднало му оръжие, за да предпази сина си. Дали и майка ѝ хранеше подобни надежди, когато коледната ваканция приключеше и тя трябваше да остане насаме със себе си за още единайсет месеца и три седмици? Може би. Всичко се бе случило твърде бързо — ето къде беше проблемът. Ани щеше да е предволна да очаква с нетърпение имейлите на Тъкър, мечтаейки на час по лъжичка за далечната и томителна възможност двамата някога да се срещнат. Вследствие на разни медицински злополуки обаче тя трябваше да си излапа всичко само за няколко седмици и ето че сега щеше да остане с празна кутия и чувство на гадене в стомаха.

С неохота се налагаше да признае, че съществуваше и друга интерпретация на събитията — проблемът всъщност не беше в празната кутия шоколадови бонбони, а в самата метафора — краткото

гостуване на един мъж на средна възраст и невръстния му син не трябва да се възприема като сладко изкушение, а като сандвич от магазина, непретенциозна купа с овесена каша или ябълка, грабната мимоходом от фруктиерата, когато няма време за нормално хранене. По някакъв начин тя си беше изградила толкова несъдържателен живот, че сега стоеше изправена пред най-драматичния обрат за последните десет години, но в какво се състоеше този обрат? Ако Тъкър и Джаксън в крайна сметка преценят, че ще живеят другаде — а досега те не даваха почти никакви индикации в обратната посока, — тя трябваше да гледа на евентуално тяхно по-сетнешно гостуване като на нещо досадно, нещо, без което може да мине преспокойно, нещо, за което дори няма да си спомня две седмици по-късно. Така би трябвало да се възприемат едни гости, нали?

Когато слезе долу, тя носеше пола и грим и Тъкър каза:

— Мамка му.

Не беше точно реакцията, на която се надяваше, но беше някаква реакция. Все пак я беше забелязал.

— Какво?

— Ще трябва да дойда така. Предполагам, че имам чиста фланелка, но сигурно е с реклама на стриптийз бар. Не че съм клиент. Някой ми я подари. А ти, Джак? Имаш ли нещо чисто?

— Пуснах някои неща в пералнята — каза Ани. — Имаш чисто нов Супернякой-си на леглото.

Много жени изричат подобни изречения всеки ден от седмицата, без да влагат в това никакви особени емоции. Или по-скоро емоциите им най-вероятно се свеждат до самосъжаление, а не до болезнена любов, липса и копнеж. Това приличаше на амбиция да достигне онзи етап, на който ще ѝ иде да се обеси, защото да оставя фланелка на детското легло е симптом на угасващия дух. Сега обаче ѝ идеше да се обеси, защото същите действия ѝ напомняха първите бледи проблясъци на прераждане.

— Спайдърмен. Подходящ ли е за твоето събитие?

— Само аз трябва да съм облечена елегантно — каза тя. — Вие сте екзотичните специални гости.

— Защото сме по тениски — каза Тъкър.

— И защото сте от Съединените щати. Когато замисляхме изложбата „Гулнес през 1964“, изобщо не сме се надявали на

посетители от Америка.

— Доларът беше слаб — каза Тъкър. — Но скоро ще ви залеем.

Смехът на Ани прозвуча неуместно силно и продължително и Тъкър я изгледа изпитателно:

— Нервна ли си?

— Не.

— А, добре.

— Просто си мислех за това, че си заминавате. Не ми се ще. Заради това се изкикотих толкова силно на шегата ти. По някакъв начин. Ей така — в случай, че това е последната шегата, която пускаш тук.

Тя веднага съжали за това обяснение, но тя винаги съжаляваше за всичко. И след като съжалението пламна и угасна, вече не ѝ пукаше. По-добре е той да знае, мислеше си. Искаше той да знае. Изпитваше нещо към някого и му го беше казала.

— Ясно. Но кой е казал, че си тръгваме? Тук ни харесва, нали, Джако?

— Да. Донякъде. Но не искам да живея тук постоянно.

— Аз бих живял тук — каза Тъкър. — Бих заживял тук, без да се замисля.

— Сериозно? — каза Ани.

— Абсолютно. Харесвам морето. Харесвам...

непретенциозността.

— Много е непретенциозно — каза Ани.

— Какво изобщо означава тази дума? — каза Джаксън.

— Означава, че градът не се прави на нещо, което не е.

— Значи някои градове се правят на нещо друго? На какво?

— На Париж. На жираф. На какво ли не.

— Искам да отида в град, който се прави на друг град. Това е яко.

Прав беше. Яко е. Кой иска да живее на място, което се гордее със своята липса на амбиция, с магарешкото доволство от собствената си посредственост?

— Във всеки случай искам да се видя с мама и с приятелите и...

— каза Джаксън.

Дори сега Ани продължаваше да се надява на някакъв сразяващ аргумент от страна на Тъкър, сякаш гледаше съдебна драма, в която Джаксън играеше глуповат, несговорчив съдия. Но той само постави

ръка на рамото на Джаксън и му каза да не му мисли, а Ани отново се изкикоти неуместно, за да покаже, че няма нищо толкова сериозно, че всичко е шега и няма значение, че Коледа е към края си. Сега вече беше нервна.

Тъкър се притесни за Ани, когато влязоха в студения и злокобно безлюден музей, но си спомни, че тя е уредничката и е нормално да пристигне първа. Не мина много време и хората заприихдаха. Закъсненията не бяха на мода в Гулнес. Скоро залата се изпълни с общински съветници, приятели на музея и горди притежатели на парчета акула, всички обединени от схващането, че колкото по-късно довтаса човек, толкова по-оскъден ще бъде изборът на сандвичи и чипс.

— Тъкър Кроу? — каза Тери Джаксън, общинският съветник, чието притежание бяха половината експонати от изложбата. — Самият Тъкър Кроу?

Тери Джаксън беше прехвърлил шейсетте, имаше буен сив перчем и Тъкър с изненада установи, че името му е известно в средите на хора с буйни сиви перчеми. Но в този миг Тери кимна хитро на Ани, която вдигна сконфузено очи към тавана, и Тъкър разбра, че има някаква игра.

— Ани държеше да бъдете специалният ни гост тази вечер. Аз обаче възразих, че никой не знае кой, по дяволите, сте вие. И кой беше големият ви хит? Шегувам се. — Той весело потупа Тъкър по върба. — Но наистина сте от Америка, нали?

— Наистина съм.

— Добре — каза Тери успокоително. — В Гулнес не идват много американци. Може би вие сте първият. Това ви прави достатъчно специален. Останалото не е толкова важно.

— Но той наистина е известен — каза Ани. — В смисъл, ако знаеш кой е.

— Всеки от нас е известен в собствения си хол, нали така? Какво пиете, Тъкър? Аз ще си взема още едно.

— Само вода, благодаря.

— Няма да стане — каза Тери. — Няма да донеса на единствения американски посетител в Гулнес чаша скапана вода. Червено или

бяло?

— Аз такава... лекувам се — каза Тъкър.

— Значи трябва да пийнете нещо. На мен винаги ми помага при настинка.

— Той няма настинка — каза Ани. — Лекува се от алкохолизъм.

— О, тук никой няма да забележи. Когато си в Рим и прочее.

— Така съм добре, благодаря.

— Е, добре. Както желаете. Ето ги и истинските звезди на вечерта.

Към тях се присъединиха двама мъже на средна възраст, които видимо не се чувстваха удобно с костюм и вратовръзка.

— Позволете да ви представя две легенди на Гулнес. Гав, Барнзи, това е Тъкър Кроу от Америка. А това е Джаксън.

— Здравейте — каза Джаксън и двамата се ръкуваха с него подчертано официално.

— Името ми е познато — каза единият от двамата.

— Има певец на име Джаксън Браун — каза Джаксън. — А също и град на име Джаксън. Но не съм ходил там, колкото и да е странно.

— Не твоето име, синко Джим. Неговото — Тъкър Намкойси.

— Едва ли — каза Тъкър.

— Да бе, Барнзи, верно — каза другият. — Скоро стана дума.

— Как пътувахте? — каза Ани.

— Ти приказваше за него — каза тържествуващо мъжът, който се явяваше Гав. — Онази вечер, когато се запознахме. В кръчмата.

— Така ли? — учуди се Ани.

— А, тя постоянно приказва за него — каза Тери Джаксън. — В нейното въображение той е известен.

— Ти свиреше кьнтри, нали?

— Не съм казала такава нещо — каза Ани. — Казах, че напоследък слушам твои работи. Сигурно заради „Голата“.

— Не, ти каза, че той ти е любимият певец — забеляза Барнзи. — Той ли е мъжът, с когото се виждаш? От Америка?

— Не — каза Ани. — Той е друг.

— Брей — каза Барнзи. — Ти знаеш повече американци и от американец.

— Съжалявам — каза Ани, когато другите си тръгнаха. — Изглежда, постоянно срещаме хора, които мислят, че сме заедно.

- Ти му каза, че се виждаш с друг американец.
- Излъгах.
- Така си и помислих.

От известно време Тъкър си даваше сметка, че Ани се е увлякла по него, но на неговата възраст този факт можеше да предизвика само някакво детинско задоволство. Тя беше привлекателна жена, добра компания, мила и по-млада от него. Десет или петнайсет години по-рано той щеше да се чувства длъжен да изброи пред нея всички свои проблеми, да ѝ обърне внимание, че връзката им е обречена, да признае, че винаги прецаква отношенията си с жените, да забележи, че двамата живеят на различни континенти и така нататък. Но той знаеше, че тя е наясно с много неща, свързани с него, така че „рекламации само на касата“. Е? Той дори не знаеше дали е способен да прави секс и дали, ако способността се окаже налице, сексът няма да го убие. И дали, ако сексът го убие, ще е доволен да умре тук, в този град, в леглото на Ани? Джаксън със сигурност нямаше да остане доволен. Но дали е склонен да се въздържа от секс, докато Джаксън порасне достатъчно, за да се грижи за себе си? Сега е на шест... Още дванайсет години? След дванайсет години Тъкър щеше да е почти на седемдесет, а това повдигаше редица други въпроси. Като например: кой ще иска да прави секс с него, когато е на седемдесет? И дали ще е способен да прави секс на тази възраст?

Най-лошото в здравословното му състояние беше, че го заливаха най-различни въпроси. Не всички въпроси бяха свързани с това дали някой ще иска да прави секс с него, когато стане на седемдесет. Имаше някои доста тягостни въпроси, свързани с безплодните десетилетия след „Джулиет“, както и за идните десетилетия (тук той с надежда употребяваше множественото число). Тези тягостни въпроси щяха да останат без отговор, което ги правеше болезнено реторични.

Ако беше герой от филм, няколко дни в непознат град с мила жена щяха да възродят вярата му в едно-друго и той щеше да се прибере щастлив у дома, за да запише велик албум. Но това нямаше как да се случи. Изворът на творческата му сила бе все така пресъхнал. Тъкмо когато беше на ръба съвсем да падне духом, Тери Джаксън натисна едно от копчетата на касетофона и залата се изпълни с

познатия глас на някакъв соул музикант — Мейджър Ланс? — Доби Грей? — и Гав и Барнзи започнаха да правят салта и да се въртят на главите си наред музея.

— Хващам се на бас, че и ти можеш така, нали, татко?

— Естествено — каза Тъкър.

Ани разговаряше с най-верния „приятел ма музея“, но с крайчеца на окото си забеляза някаква възрастна жена да се снима пред снимката на четиримата излетници. Ани се извини и отиде да се запознае.

— Здравейте, Ани, уредничке на музея — каза възрастната дама.
— Аз съм Катлийн. Кат.

— Познавате ли някого от снимката?

— Това съм аз — каза Катлийн. — Знаех, че зъбите ми са лоши, но не чак толкова. Нищо чудно, че ги изгубих всичките.

Ани погледна снимката и отново — възрастната жена. Доколкото можеше да прецени, жената беше на около седемдесет и пет сега, а още през 1964 изглеждаше на шейсет.

— Почти не сте остарели — каза Ани. — Наистина.

— Знам какво казваш. И тогава бях стара, и сега съм стара.

— Напротив. Виждате ли се с другите от снимката?

— Това е сестра ми. Тя почина. Мъжете... Те бяха дошли само за почивния ден. Мисля, че бяха от Нотингам. Повече не ги видях.

— Изглежда се забавлявате.

— Сигурно. Ще ми се да го бях правила повечко. Ако ме разбирате правилно.

Ани изписа на лицето си скандализирана гримаса.

— Той искаше. Непрекъснато ми пускаше ръце. Но аз се пазех.

— Човек не може да сбърка, като не прави нещо — забеляза Ани.
— Само правенето на неща носи неприятности.

— Сигурно — каза Катлийн. — И какво от това?

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че съм на седемдесет и седем и никога не съм имала неприятности. И какво от това? Да не ми дадат медал? Ти си уредничка в музей. Напиши писмо до кралицата да ѝ обясниш моя случай. Иначе всичко е било пълна загуба на време, нали така?

— Не говорете така — каза Ани.

— А как да говоря?

Ани се усмихна разсеяно.

— Извинете за момент.

Тя отиде да потърси Роз, която даваше импровизирана беседа за типографията в плаката на „Ролинг Спюунс“, предоставен от Тери Джаксън, и я инструктира да откъсне Джаксън от баща му и да го натъпче със снакс до гушата. След това Ани дръпна Тъкър в ъгъла, където бяха изложени старите автобусни билети на Тери Джаксън, които не привличаха очакваното внимание.

— Добре ли си? — каза Тъкър. — Май всичко се развива по план.

— Тъкър, питах се дали, дали... Дали би проявил интерес.

— Към?

— О. Извинявай. Към мен.

— Аз вече проявявам интерес към теб. Употребата на условно наклонение е неуместна.

— Благодаря ти. Но май имам предвид сексуално.

Изчервяването, което донякъде бе успяла да овладее през последните дни, се завърна с цялата си потисната сила. Кръвта нахлу някъде откъм ушите ѝ. Трябваше непременно да промени тази реакция на лицето си, когато реши да помоли някой мъж да спи с нея. Стори ѝ се, че самата молба по дразнещ начин намалява вероятността за успех.

— А тържеството?

— Имам предвид по-късно.

— Шегувам се.

— О. Ясно. Реших да повдигна въпроса. Което и направих. Благодаря за вниманието. — И тръгна да се отдалечава.

— Моля. И, между другото, разбира се, че проявявам интерес. Ако отговорът на въпроса ти не е неуместен.

— О. Не. Не е. Добре.

— Отдавна да съм те атакувал, ако не беше неотдавнашната ми злополука. Все още съм малко притеснен.

— Аз проверих този... аспект на въпроса в интернет.

Тъкър се засмя.

— Ето какво представлява любовната игра на стари години — жена, която да провери здравословното ти състояние, преди да спи с теб. Харесва ми. Има нещо секси в това. И какво пише в интернет?

Ани забеляза Роз, която водеше Джаксън към тях.

— Задъхваш ли се, когато се качваш по стълбите?

— Не.

— Значи всичко е наред. Стига, така де, аз да върша работата.

Чувстваше, че лицето ѝ придобива патладжанен цвят. Може пък това да му хареса.

— Аз така и съм свикнал! Ще се справим!

— Ясно. Ами. Добре тогава. До по-късно.

И се запъти да поднесе своята приветствена реч пред първенците на Гулнес.

По-късно у дома, пияна, тя се поддаде на някаква предкоитална тъга. Хрумна ѝ, че повечето от тъгите ѝ бяха предкоитални. И как да бъде иначе, след като по-голямата част от живота беше предкоитална? Но сега чувстваше тъгата по-остро от друг път, може би поради това, че и перспективата за коитус беше по-непосредствена. В началото изпита пристъп на нервност и разколебана увереност — беше виждала снимки на Джули Бийти и Джули Бийти беше безумно красива. Действително, по онова време тя е била на двайсет и пет, но Ани и на двайсет и пет не бе изглеждала по подобен начин. Натали продължаваше да бъде красива, а беше по-възрастна от Ани. Всъщност всички, за които знаеше, а и онези, за които не знаеше — десетки или стотици, — трябва да са били красиви. Тя се опита да се утеши с мисълта, че с времето Тъкър вероятно е свалил летвата, но, разбира се, това не беше никаква утеха. Не желаше да получи единствено гаснещата жар на сексуалния му живот и не желаше да бъде ниска летва. Докато Тъкър слагаше Джаксън в леглото, тя приготви чай и потърси още нещо за пиене. Когато той слезе, тя наливаше някакъв престарял бананов ликьор в чаша за уиски и се опитваше да не се разплаче. Не успя да премисли добре нещата, преди да приеме работата в музея. Не си даваше сметка, че музеят ще хвърли сянка върху всичко — дори върху еднократната сексуална авантюра — и ще прави всяка случка да изглежда като нещо отминало, като експонат под стъклен похлупак, като трогателна реликва от предишни щастливи времена.

— Слушай — каза Тъкър — мислех си, — и Ани вече бе убедена, че и той е стигнал до същия извод, че макар летвата му вече да не е на олимпийска висота, все още не е паднала чак толкова ниско, така че

може би след още десетина години... — че ще е най-добре сам да проверя тази работа.

— Коя работа?

— Материалите в интернет, които обясняват дали сексът може да ме убие.

— А, да. Разбира се. Няма проблем.

— Просто... Ако взема да хвърля топа, едва ли ще ти стане приятно.

— Едва ли наистина.

— Ще се чувстваш отговорна. По-добре аз да поема следсмъртната вина.

— Защо трябва да изпитваш вина?

— Е, ти не си родител. Почти всички мои чувства се свеждат до вина.

Ани откри уебсайта, който бе чела, и му показва раздел „Възстановяване“.

— Надеждна ли е тази информация?

— Това е сайтът на здравното министерство. Те по принцип предпочитат хората да не влизат в болница. Правителството гледа да пести от бюджета за здраве, да не говорим, че болниците най-често те довършват.

— Ясно. Охо, има цял раздел, посветен на секса. „Половият акт не увеличава риска от повторен инфаркт“. Готови сме.

— Пише също, че повечето хора чувстват готовност да възобновят своя полов живот около четири седмици след преживян инфаркт.

— Аз не съм повечето хора. Чувствам готовност сега.

— И още нещо.

Тя посочи част от екрана и Тъкър прочете:

— 30 процента риск от еректилна дисфункция. Идеално.

— Защо?

— Защото ако работата не стане, няма да упрекваш себе си. Макар че най-вероятно вината ще е твоя.

— Няма да има еректилна дисфункция — каза Ани с престорена самоувереност.

Естествено, тя отново се червеше, но двамата се взираха в екрана, а кабинетът беше тъмен и тя понечи да омаловажи момента,

като си запуши устата с ръка или като се пошегува за своя сметка, но се въздържа и... цареше нещо като атмосфера. Тя не помнеше да е създавала атмосфера някога и не би предположила, че това може да стане, докато си говориш за еректилна дисфункция с мъж със здравословни проблеми. Какво пък. През по-голямата част от своите четирийсет години тя бе смятала, че сигурният начин да избегнеш разкайването е като не вършиш разни неща, а обратното, разбира се, беше също толкова вярно. Младостта ѝ бе отминала, но в живота ѝ може би имаше останал малко живец.

В тази минута двамата се целунаха за първи път в сиянието на уебсайта на Министерството на здравеопазването и целувката продължи толкова дълго, че екранът угасна. Ани вече не се червеше, но се беше разчувствала и се страхуваше да не се разплаче, а той да реши, че тя влага твърде много чувства, и да се откаже от секса. Ако я попиташе какъв е проблемът, тя щеше да отговори, че винаги когато открива изложба, е малко сълзлива.

Двамата се качиха горе, съблякоха се с гръб един към друг, вмъкнаха се в нейното студено легло и започнаха да се докосват.

— Оказа се права — каза Тъкър.

— Засега — каза Ани. — Но имаше и нещо за контрола.

— Не ми улесняваш много контрола — каза Тъкър.

— Извинявай.

— Имаш ли... Не си нося. По понятни причини. Ти да имаш нещо подръка?

— О — каза Ани. — Разбира се. Но нямам презервативи. Извини ме за момент.

Вече беше обмислила този момент — мислеше за него още от разговора с Катлийн. Тя влезе в банята, забави се около две минути и се върна да правят любов. Не го уби, но някои части от нея се чувстваха така, сякаш са разбудени от летаргия, продължила колкото музикалната летаргия на Тъкър.

На другия ден Джаксън се чу с майка си по телефона, това го разстрои и Тъкър резервира билети за обратния полет. Последната нощ Тъкър и Ани спаха в едно легло, но не правиха секс.

— Ще се върна — каза Тъкър. — Тук ми харесва.

— Никой не се връща.

Ани не беше сигурна дали говори за града или за леглото, но и в двата случая звучеше някакво огорчение, а тя не желаше това.

— А може и ти да дойдеш.

— Вече си използвах цялата отпуска.

— Има и други работни места.

— Точно ти няма да ми четеш лекции за алтернативни кариери.

— Добре. Значи аз няма да се върна тук, а ти няма да дойдеш там. Така е трудно да си представим някакво общо бъдеще.

— Това ли правиш след еднократна авантюра? — каза Ани. — Представяш си, че има бъдеще? — Както и да се опитваше, не успяваше да смекчи тона си. Не искаше да дразни и да додъва, искаше да намери някаква надежда, но сякаш това беше единственият език, на който можеше да говори. Типичен гаден британски, помисли си.

— Просто няма да ти обръщам внимание — каза Тъкър.

Тя го прегърна.

— Ще ми липсваш. Джаксън също.

Готово. Не беше кой знае какво и изобщо не издаваше мъката и страха, които вече си пробиваха път към повърхността, но се надяваше, че в гласа ѝ звучи поне необременяваща обич.

— Нали ще ми пишеш? Редовно?

— Нямам много за казване.

— Аз ще ти кажа, ако ми писне.

— Боже мой — каза тя. — Сега няма да смея да напиша нищо.

— Господи — каза Тъкър. — Не е лесно с теб.

— Така е — каза Ани. — Защото не е лесно. Затова нещата обикновено се прецакват. Затова имаш хиляда развода. Защото не е лесно.

Всъщност искаше да каже нещо друго — че неспособността да изразяваме чувствата си правилно е една от вечните ни трагедии. Това нямаше да промени нищо, но поне щеше да обясни сериозността и тъгата ѝ. Вместо това му се сопна, че е неудачник. Сякаш се опитваше да се задържи на върха на пръстите си върху склона на чувствата, но остана само с черно под ноктите.

Тъкър се изправи в леглото и я погледна.

— Трябва да се сдобрите с Дънкан — каза той. — Той ще се върне при тебе. Особено сега. Разполагаш с материал за него, който ще

му стигне за около девет години.

— Защо? Каква ми е ползата?

— Никаква — каза Тъкър. — Това е идеята.

Тя направи един последен опит.

— Съжалявам. Не знам какво да кажа. Знаем, че... че любовта би трябвало да облагородява. — Веднъж изрекла думата, езикът ѝ най-после се развърза. — И се стремя да мисля така. Ето. Хоп. Вече съм облагородена, както и да се е случило това. Опитвам се да гледам на теб като на някаква метафора. Но не се получава. Ужасната, неудобна истина е, че без теб всичко ще се върне на старото си място. Просто не може другояче. И трябва да кажа, че книгите не помагат много в това отношение. Защото, когато четеш за любов, когато някой се опитва да я дефинира, винаги използва някаква условност или абстрактно съществително и аз се опитвам да мисля по този начин. Докато любовта е всъщност... Любовта всъщност си ти. И когато изчезнеш, и тя ще изчезне. В това няма нищо абстрактно.

— Тате.

Ани се стресна, по Тъкър веднага разбра какво става. Джаксън стоеше, изправен до леглото, дрехите му бяха мокри и миришеха.

— Какво става, сине?

— Повърнах в леглото.

— Ясно.

— Вече не обичам този снэкс.

— Може би малко попрекали с него. Хайде да те почистим. Ани, имаш ли резервни чаршафи?

Докато го миеха и сменяха чаршафите, Ани се опитваше да отпъди мисълта, че е неудачник, нещастен човек, че е родена под лоша звезда. Усещането, че няма късмет, и бе привично, но все пак трябваше да признае пред себе си, че положението ѝ може да се разглежда под различни ъгли. Като например, че ако е решила да се влюби в американец, и то с невръстен син и дом в Америка, който ѝ е погостувал няколко дни, доколко завръщането му в Америка може да се припише на лош късмет? И дали някой по-трезвомислещ не би успял да предвиди подобен развой? Има и друг ъгъл, под който могат да се погледнат нещата: решаваш да напишеш статия за някакъв слабо известен уебсайт, посветена на албума на музикант, който от двамадесет години живее в пълно усамотение. Въпросният артист прочита

статията, свързва се с теб и ти идва на гости. Той е много привлекателен, също те харесва и ти преспиваш с него. Къде е лошият късмет в цялата тази история? Може би някой с по-слънчев характер би стигнал до заключението, че в последните две седмици са станали около седемнайсет различни чудеса? Е, да. Но тя не притежаваше слънчев характер, така че кофти. Щеше да продължи да живее с убеждението, че е най-нещастната жена на света.

А какво да кажем за предната вечер, когато се престори, че си слага противозачатъчно средство с тайното намерение да забременее? Колко късмет ще ѝ трябва на нейната възраст, на неговата възраст, при неговото здравословно състояние? Но може би нямаше противоречие. Тя вече предчувстваше разочарованието, което щеше да настъпи заедно с месечния ѝ цикъл, и може би в това беше смисълът — едно последно, необоримо доказателство, че няма смисъл да се опитва да бъде щастлива, защото бездруго ще се провали.

— Може ли да легна в твоето легло?

— Разбира се — каза Тъкър.

— Може ли само при теб?

— Разбира се.

Тъкър погледна Ани и вдигна рамене.

— Благодаря — каза той. През следващите няколко седмици тази единствена дума щеше да бъде подложена на повече анализи, отколкото можеше да понесе.

— Какво да кажа на мама за пътуването? — попита Джаксън, докато чакаха самолета да излети.

— Каквото искаш.

— Тя нали знае, че си бил болен?

— Да.

— И знае, че не си умрял.

— Да.

— Супер. Как се пише Гулнес?

Тъкър обясни.

— Много странно — каза Джаксън. — Имам чувството, че не съм виждал мама от сто години. Но като се замисля какво сме правили, не е толкова много, нали?

— Съжалявам.

— Няма нищо. Може би ако погледам повече „Спондж Боб“ на връщане, екскурзията ще ми се стори по-интересна.

Тъкър не можеше да прецени дали това е хитър начин за извоюване на родителското благоволение или просто поднесена, но дълбока идея за връзката между времето и повествованието. И все пак Джаксън се беше докоснал до нещо съществено. Не се беше случило кой знае какво. В рамките на няколко дни той беше получил инфаркт, беше говорил с всичките си деца и с две от бившите си съпруги, беше посетил нов град и беше преспал с нова жена, беше се запознал с човек, който промени мнението му за собственото му творчество, но нищо от това не беше променило съществено живота му. Той не беше научил нищо и не се бе развил никак.

Може би пропуска нещо. Едно време такова пътуване щеше да вдъхнови написването на няколко парчета; можеше например да се получи добър текст на тема смърт в непозната земя. А Ани... можеше да я превърне в своята прекрасна избавителка от Севера, която му помогна да помъдрее и да оздравее. А може би също така да немее и пред нея да благоговее. Или пък тя в хамак да го люлее. И да му пее. Но ако вече не можеше да пише песни, какво му оставаше?

Той си даде сметка, че когато пишеш автобиографични песни, номерът е да превърнеш сегашното в минало. Вземаш някакво чувство, приятел или жена и го превръщаш в нещо приключило, за да можеш да говориш за него с категоричност. Слагаш го зад стъклена витрина, гледаш го и го обмисляш, докато не постигнеш нещо от смисъла му — така бе постъпвал той с почти всеки срещнат, с всяка своя жена, с всяко свое дете. Истината за живота е, че нищо не е приключило, докато умреш и оставиш след себе си куп недовършени сюжети. Той някак си беше успял да запази мисловната настройка на творец на песни дълго, след като беше престанал да твори песни, и беше крайно време да я промени.

— Хм — каза Малкълм и млъкна, а Ани се помъчи да не се размее. Тя бе приказвала бързо и непрекъснато, без цинизми (постара се да нарича Фалшивия Тъкър с пълното име, а не със съкратеното) в

продължение на петнайсет минути и колкото и дълго да мислеше той да мълчи, тя нямаше да наруши тишината. Негов ред беше.

— Може ли да се намерят негови албуми?

— Току-що обясних, Малкълм. Последният излезе преди няколко седмици. Той беше поводът да се запознаем.

— О, да. Извинявай. Да си го купя ли?

— Не. Току-що обясних и това, Малкълм. Това не му е най-хубавият албум. Пък и едва ли, ако слушаш музиката на Тъкър, това ще ни бъде от полза.

— Ще видим. Знае ли човек.

— Май сме водили този диалог и преди.

Малкълм се засегна и на Ани ѝ дожаля за него. Нямаше нужда да го наскърбява. Тя дори изпитваше известна привързаност към него. Тези петнайсет минути перчене компенсираха цялата досада на техните взаимоотношения. Месеци наред тя идваше тук да се оплаква как Дънкан не е купил мляко, след като е бил изрично помолен за това, и двамата ровеха из пепелта на нейния емоционален живот в търсене на някаква искрица от чувство. Тази сутрин тя му бе говорила за саможивци, инфаркти, провалени бракове, еднократни сексуални авантюри и потайни опити да забременее и имаше чувството, че той направо ще експлодира от усилието да се преструва, че отдавна е очаквал да чуе нещо подобно.

— Може ли да ти задам още един-два въпроса? Само за да се уверя, че съм разбрал правилно?

— Разбира се.

— Какво си е мислел този мъж, че правиш в банята?

— Че си поставям противозачатъчно средство.

Малкълм си записа нещо, което от мястото на Ани приличаше на **ПОСТАВЯ ПРОТИВОЗ. СРЕДС.**, и го подчерта дебело.

— Разбирам. И... Кога е приключил последният му брак?

— Преди няколко седмици.

— И тази жена е майка на най-малкото му дете?

— Да.

— Как се казва тя всъщност?

— Нужно ли е да знаеш това?

— Може би произнасянето на името ѝ ти причинява неудобство?

— Никак. Кат.

— Това галено от друго име ли е?

— Малкълм!

— Извинявай. Права си. Доста неща сподели. Чудя се откъде да започнем. Ти откъде искаш да започнем? Как се чувстваш?

— Като цяло съкрушена. И леко въодушевена. А ти как се чувстваш? — Тя знаеше, че не е редно да задава такива въпроси, но си даваше сметка колко му се бе струпало за последните двайсетина минути.

— Загрижен.

— Така ли?

— Работата ми не е да съдя. Както знаеш. Забрави последната забележка. Заличи я от протокола. Както и това за загрижеността.

— Защо?

— Защото искам да ти задам един въпрос, но не искам да си мислиш, че те критикувам.

— Всичко е заличено.

— Загрижен съм относно твоето участие в провалянето на брака му. Както и за това, че може да дадеш живот на дете без баща.

— Мислех, че сме заличили това за загрижеността.

— А, да. Както и да е. Как се чувстваш по този въпрос?

— Малкълм, това е безсмислено.

— Сега пък какво казах?

— Моралната страна на въпроса не ме тревожи.

— Виждам.

— Защо не поговорим за нещо, което ме тревожи.

— Щом искаш. Какво те тревожи?

— Искам да зарежа всичко и да замина за Америка. Още утре. Да продам къщата и да духна.

— Той ли иска това?

— Не.

— В такъв случай мисля, че ще е най-добре да видим как да те извадим от киреча.

— Да ме извадиш от киреча ли?

— Знам, че ме смяташ за задръстен или както там се казва. Но не виждам как можеш да наречеш тази ситуация розова. Ти си нещастна, има опасност да останеш самотна майка и... Както и да е. Сега пък си се запътила за Страната на мечтите.

— Която се намира къде?

— В Америка. Искам да кажа, за американците тя не е Страната на мечтите, но за теб е.

— Защо?

— Защото ти живееш тук.

— И край. Значи няма как нещо да се промени, нали?

— Разбира се, че има. Затова си тук.

— Но промяната не може да бъде сериозна.

— Особено както паднаха цените на имотите напоследък. Не знам колко си платила за твоята къща, но ако я продадеш сега, няма да си върнеш парите. И наемите са лоши. Една позната се опитва да си даде къщата под наем за лятото. А досега не е имала никакъв проблем с липса на наематели.

Още при първата сесия при Малкълм Ани знаеше, че през устата на Малкълм чува гласа на града. Но сега тя чу в него и гласа на своя роден край, където беше израснала: чу гласовете на учители, родители, колеги и приятели. Това беше гласът на Англия и тя повече не можеше да го слуша.

Тя стана, пристъпи към Малкълм и го целуна по темето.

— Благодаря — каза му. — Сега се чувствам по-добре.

И си тръгна.

Тема: „Къде бях?“

Дисап

Член

Постинги: 1019

Господа. И така. Имам го. Имам го даже от два дни, но след издънката с „Голата“ (смилете се над мене, грешния) изчаках ден-два впечатлението ми да улегне, преди да си изкажа мнението. Но повече не може да се чака. Ще цитирам един друг критик, който по друго време и на друго място, но по повод сходен творчески провал казва: „КАКВИ СА ТИЯ ЛАЙНА?“. Тук има песен за възторга от четенето на слънце следобед. Тук има песен за домашно отгледан зелен фасул. Тук има кавър версия на „класиката“ на Дон Уилямс „Ти си най-добрият ми приятел“. Това е пълна катастрофа.

Re: „Къде бях?“

BetterthanBob

Член

Постинги: 789

Слава Богу. Вече си мислех, че полудявам. Прибрах се от работа, изтеглих си албума, прехвърлих си го на айпода и се затворих в кабинета, като казах на моята да не влиза до десет часа. Още в девет без петнайсет излетях навън! Повече не издържах! Побягнах презглава към кръчмата. Цяла вечер се опитвах да се сетя за по-разочароващо „завръщане“ и не можах. Няма да си пусна втори път нито едно парче от този албум. О, Тъкър, къде си?

Re: „Къде бях?“

Julietlover

Член

Постинги: 881

Този албум би трябвало да се казва „Щастието е отрова“. На кой му дреме, че Тъкър Кроу е намерил душевен покой? Неслучайно е казано „Внимавай какво си пожелаваш“. Почти всеки ден през последните двайсет години съм мечтал за нов албум на Тъкър Кроу, но сега ми се ще да си беше останал в забвение. Чух, че големите звукозаписни компании са го отрязали. Дали му пука, че е разочаровал толкова хора? Едва ли. Надеждите умряха. Почивай в мир, Тъкър Кроу.

Re: „Къде бях?“

MrMozza7

Новак

Постинги: 2

Хахахахахахахаха. Казах ли ви, че е прехвален класик. А сега идете да слушате всичко на „МОРИСИ“, смешници.

Re: „Къде бях?“

Uptown girl

Дебют

Постинги: 1

Здравейте всички! Сефте участник, или както там му казвате във форума! Двамата с мъжа ми неотдавна попаднахме на албума „Къде бях?“ на Тъкър Кроу и много си паднахме по него! Намерихме един друг, който се казва „Джулиет“, но ни се видя малко депресивен! Можете ли да ни препоръчате други негови албуми по като за нас?

Re: „Къде бях?“

BetterthanBob

Член

Постинги: 790

Мили Боже.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Тони Ласи, Джоф Клоске, Джоана Приор, Том Уелдън, Хелън Фрейзър, Карълайн Доуни, Грей Маркъс, Ели Хоровиц и Д.В. Винсентис. Специални благодарности на Хелън Бонс и Сара Гайзмар, без които тази книга нямаше да бъде написана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.